

ไม่จำหน่าย

คำสารภาพความเชื่อ เวสต์มินสเตอร์

ฉบับแปลไทย

THE WESTMINSTER
CONFESSION OF FAITH

29 กรกฎาคม 2026

บทที่ 1 ว่าด้วยพระคัมภีร์บริสุทธิ

1. แม้ความสว่างแห่งธรรมชาติ และพระราชกิจแห่งการทรงสร้างกับการทรงจัดเตรียมและปกครอง จะสำแดงความดี พระปัญญา และฤทธานุภาพของพระเจ้า จนทำให้มนุษย์ไม่มีข้อแก้ตัวก็ตาม แต่สิ่งเหล่านั้นยังไม่เพียงพอที่จะให้ความรู้เรื่องพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ ซึ่งจำเป็นต่อความรอดได้ ดังนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงพอพระทัย ในหลายกาลเวลาและหลายวิธี ที่จะทรงเปิดเผยพระองค์เอง และทรงประกาศพระประสงค์นั้นแก่คริสตจักรของพระองค์ ต่อมาภายหลัง เพื่อรักษาและเผยแพร่วิถีความจริงให้ดีขึ้น และเพื่อให้คริสตจักรตั้งมั่นและได้รับการปลอบประโลมอย่างแน่นอยิ่งขึ้น ต่อสู้ความเสื่อมทรามของเนื้อหนัง ความมั่งร้ายของซาตาน และโลก พระองค์จึงทรงมอบความจริงนั้นไว้ทั้งหมดเป็นลายลักษณ์อักษร เหตุนี้พระคัมภีร์บริสุทธิจึงจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะวิธีเดิม ๆ ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์แก่ประชากรของพระองค์นั้น บัดนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว

คำอธิบาย: คำว่า 'ความสว่างแห่งธรรมชาติ' หมายถึงความรู้ทั่วไปที่มนุษย์รับรู้ได้จากการทรงสร้างและมนธรรม แต่ไม่ใช่ความรู้ที่เพียงพอสำหรับความรอด

ข้อพิสูจน์: a. Rom. 2:14-15; Rom. 1:19-20; Ps. 19:1-4; see Rom. 1:32-2:1. b. John 17:3; 1 Cor. 1:21; 1 Cor. 2:13-14. c. Heb. 1:1-2. d. Luke 1:3-4; Rom. 15:4; Matt. 4:4, 7, 10; Isa. 8:20. e. 2 Tim. 3:15; 2 Pet. 1:19. f. John 20:31; 1 Cor. 14:37; 1 John 5:13; 1 Cor. 10:11; Heb. 1:1-2; Heb. 2:2-4.

2. ภายใต้ชื่อว่าพระคัมภีร์บริสุทธิ หรือพระวจนะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร บัดนี้ประกอบด้วยหนังสือทั้งหมดในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ดังต่อไปนี้

พระคัมภีร์เดิม: ปฐมกาล, อพยพ, เลวีนิติ, กันดารวิถี, เฉลยธรรมบัญญัติ, โยชูวา, ผู้วินิจฉัย, รุธ, 1 ซามูเอล, 2 ซามูเอล, 1 พงศกษัตริย์, 2 พงศกษัตริย์, 1 พงศาวดาร, 2 พงศาวดาร, เอสรา, เนหะมีย์, เอสเธอร์, โยบ, สดุดี, สุภาษิต, ปัญญาจารย์, เพลงซาโลมอน, อีสยาห์, เยเรมีย์, เพลงคร่ำครวญ, เอลีเศียล, ดาเนียล, โยเซเฟส, โยเอล, อาโมส, โอบาดีห์, โยนาห์, มีคาห์, นาฮูม, ฮาบากุก, เศฟันยาห์, ฮักกัย, เศคาริยาห์, มาลาคี

พระคัมภีร์ใหม่: มัทธิว, มาระโก, ลูกา, ยอห์น, กิจการของอัครทูต, โรม, 1 โครินธ์, 2 โครินธ์, กาลาเทีย, เอเฟซัส, ฟลิปปี, โคลอสสี, 1 เธสะโลนิกา, 2 เธสะโลนิกา, 1 ทิโมธี, 2 ทิโมธี, ทิตัส, ฟิเลโมน, ฮีบรู, ยากอบ, 1 เปโตร, 2 เปโตร, 1 ยอห์น, 2 ยอห์น, 3 ยอห์น, ยูดา, วิวรรณ์

คำอธิบาย: มาตราที่ยืนยันขอบเขตสารบบพระคัมภีร์ คือรายชื่อหนังสือที่คริสตจักรรับว่าเป็นพระวจนะที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

ข้อพิสูจน์: g. Luke 16:29, 31; Luke 24:27, 44; 2 Tim. 3:15-16; John 5:46-47.

3. หนังสือที่โดยทั่วไปเรียกว่าอะพอครีฟา มิได้มาจากการดลใจของพระเจ้า จึงไม่เป็นส่วนหนึ่งของสารบบพระคัมภีร์ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักรของพระเจ้า และไม่ควรได้รับการรับรองหรือใช้ในลักษณะอื่นใด นอกจากในฐานะงานเขียนของมนุษย์ทั่วไป

คำอธิบาย: อะพอครีฟา คือกลุ่มหนังสือศาสนาบางเล่มที่อยู่ระหว่างพันธสัญญาเดิมกับพันธสัญญาใหม่ แต่ไม่ถูกรับเป็นพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจในมาตรฐานปฏิรูป

ข้อพิสูจน์: h. Rev. 22:18-19; Rom. 3:2; 2 Pet. 1:21.

4. สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์บริสุทธิ ซึ่งทำให้พระคัมภีร์ควรได้รับความเชื่อและการเชื่อฟัง มิได้ขึ้นอยู่กับคำพยานของมนุษย์คนใดหรือคริสตจักรใด แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงเป็นความจริงเอง

และทรงเป็นผู้ประพันธ์พระคัมภีร์ ดังนั้นเราจึงต้องรับพระคัมภีร์ไว้ เพราะพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า

คำอธิบาย: สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์มาจากพระเจ้าโดยตรง ไม่ได้เกิดจากคริสตจักรทำให้พระคัมภีร์มีอำนาจ

ข้อพิสูจน์: i. 2 Pet. 1:19-20; 2 Tim. 3:16; 1 John 5:9; 1 Thess. 2:13; Rev. 1:1-2.

5. เราอาจได้รับการกระตุ้นและชักนำโดยคำพยานของคริสตจักร

ให้มีความเคารพอย่างสูงและยำเกรงต่อพระคัมภีร์บริสุทธิ และความเป็นฝ่ายสวรรค์ของเนื้อหา

ฤทธิ์ผลของหลักคำสอน ความสง่างามของถ้อยคำ ความสอดคล้องของทุกส่วน จุดมุ่งหมายของทั้งเล่ม

ซึ่งคือการถวายพระสิริทั้งหมดแด่พระเจ้า การเปิดเผยอย่างครบถ้วนถึงหนทางเดียวแห่งความรอดของมนุษย์

ความประเสริฐอื่น ๆ ที่หาสิ่งใดเปรียบไม่ได้ และความสมบูรณ์ทั้งสิ้นของพระคัมภีร์

ล้วนเป็นเหตุผลที่พระคัมภีร์สำแดงตนเองอย่างบริบูรณ์ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ความเชื่อมั่นและความเข้าใจเต็มบริบูรณ์ของเราในความจริงที่ไม่ผิดพลาดและสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของพระคัมภีร์นั้นมาจากพระราชกิจภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้ทรงเป็นพยานโดยพระวจนะและพร้อมด้วยพระวจนะในใจของเรา

คำอธิบาย: คริสตจักรช่วยชี้ให้เห็นคุณค่าของพระคัมภีร์ แต่ความมั่นใจสุดท้ายเกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในใจผู้เชื่อ

ข้อพิสูจน์: k. 1 Tim. 3:15. l. 1 Cor. 2:9-10; Heb. 4:12; John 10:35; Isa. 55:11; see Rom. 11:36; Ps. 19:7-11; see 2 Tim. 3:15; 1 Cor. 2:4-5; 1 Thess. 1:5; 1 John 2:20, 27; see Isa. 59:21.

6. พระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าเกี่ยวกับทุกสิ่งที่จำเป็นสำหรับพระสิริของพระองค์เอง ความรอดของมนุษย์ ความเชื่อ และชีวิต ได้ถูกบันทึกไว้โดยชัดเจนในพระคัมภีร์

หรือสามารถอนุมานได้จากพระคัมภีร์โดยผลสืบเนื่องที่ดีและจำเป็น

ดังนั้นไม่ว่าเวลาใดก็ไม่ควรเพิ่มสิ่งใดเข้าไป ไม่ว่าจะโดยการเปิดเผยใหม่ของพระวิญญาณ

หรือโดยประเพณีของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม เรายอมรับว่าการส่องสว่างภายในจากพระวิญญาณของพระเจ้า

จำเป็นสำหรับความเข้าใจอย่างนำไปสู่ความรอดในสิ่งทั้งหลายที่ทรงเปิดเผยไว้ในพระวจนะ

และยังยอมรับว่ามีบางสภาพการณ์เกี่ยวกับการนมัสการพระเจ้าและการปกครองคริสตจักร

ซึ่งเป็นเรื่องสามัญร่วมกับการกระทำและสังคมของมนุษย์

จึงต้องจัดระเบียบโดยความสว่างแห่งธรรมชาติและความรอบคอบแบบคริสเตียน

ตามหลักเกณฑ์ทั่วไปของพระวจนะ ซึ่งต้องรักษาไว้เสมอ

คำอธิบาย: วลี 'ผลสืบเนื่องที่ดีและจำเป็น' หมายถึงข้อสรุปที่ไม่ได้เขียนเป็นประโยคตรง ๆ

แต่จำเป็นต้องตามมาจากคำสอนของพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง

ข้อพิสูจน์: m. 2 Tim. 3:16-17; Gal. 1:8-9; 2 Thess. 2:2. n. John 6:45; 1 Cor. 2:12, 14-15; Eph. 1:18; see 2 Cor. 4:6. o. 1 Cor. 11:13-14; 1 Cor. 14:26, 40.

7. ทุกสิ่งในพระคัมภีร์มิได้ชัดเจนเท่ากันในตัวเอง และมิได้ชัดเจนเท่ากันต่อทุกคน

แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งจำเป็นต้องรู้ ต้องเชื่อ และต้องปฏิบัติเพื่อความรอดนั้น

ได้ถูกเสนอและเปิดเผยไว้อย่างชัดเจนในที่ใดที่หนึ่งของพระคัมภีร์ จนไม่เพียงแต่ผู้มีการศึกษาเท่านั้น

แต่ผู้ไม่มีการศึกษาด้วย เมื่อใช้วิธีการปกติตามสมควร ก็สามารถบรรลุความเข้าใจที่เพียงพอในสิ่งเหล่านั้นได้

คำอธิบาย: คำว่า 'วิธีการปกติ' หมายถึงการอ่าน การฟัง การเรียน การสอน และการใช้เครื่องมือที่พระเจ้าทรงประทานตามปกติในคริสตจักร

ข้อพิสูจน์: p. 2 Pet. 3:16. q. Ps. 119:105, 130; Deut. 29:29; Deut. 30:10-14; Acts 17:11.

8. พระคัมภีร์เดิมในภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาพื้นเมืองของประชากรของพระเจ้าในสมัยก่อน และพระคัมภีร์ใหม่ในภาษากรีก

ซึ่งในเวลาที่ยืนยันเป็นภาษาที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายที่สุดท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ได้รับการดลใจโดยตรงจากพระเจ้า

และโดยการทรงเอาพระทัยใส่เป็นพิเศษกับการทรงจัดเตรียมและปกครองของพระองค์ จึงถูกรักษาให้บริสุทธิ์ในทุกยุคสมัย ดังนั้นจึงเป็นต้นฉบับแท้ที่เชื่อถือได้ เพราะฉะนั้น

ในข้อโต้แย้งทั้งปวงทางศาสนา คริสตจักรต้องอุทธรณ์ถึงพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นที่สุด

แต่เนื่องจากภาษาต้นฉบับเหล่านี้มิได้เป็นที่รู้จักแก่ประชากรของพระเจ้าทุกคน

ผู้ซึ่งมีสิทธิและส่วนได้เสียในพระคัมภีร์ และได้รับพระบัญชาให้ยำเกรงพระเจ้า อ่านและค้นคว้าพระคัมภีร์ พระคัมภีร์จึงต้องได้รับการแปลเป็นภาษาสามัญของทุกชาติที่พระคัมภีร์ไปถึง

เพื่อว่าพระวจนะของพระเจ้าจะดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ในทุกคน

เขาทั้งหลายจะมีสการพระองค์ในลักษณะที่ทรงรับได้

และจะมีความหวังโดยความเพียรและการปลอบประโลมจากพระคัมภีร์

คำอธิบาย: มাত্রานี้เป็นรากฐานสำคัญของการแปลพระคัมภีร์และเอกสารความเชื่อเป็นภาษาของประชาชน รวมถึงภาษาไทย

ข้อพิสูจน์: r. Matt. 5:18; Ps. 119:89. s. Isa. 8:20; Matt. 15:3, 6; Acts 15:15; see Luke 16:31. t. John 5:39; Acts 17:11; Rev. 1:3; see 2 Tim. 3:14-15. u. Matt. 28:19-20; see 1 Cor. 14:6; Mark 15:34. w. Col. 3:16; see Ex. 20:4-6; Matt. 15:7-9. x. Rom. 15:4.

9. กฎที่ไม่ผิดพลาดสำหรับการตีความพระคัมภีร์ คือพระคัมภีร์เอง เพราะฉะนั้น

เมื่อมีคำถามเกี่ยวกับความหมายแท้จริงและครบถ้วนของข้อพระคัมภีร์ตอนใด

ซึ่งมิได้มีหลายความหมายแต่มีความหมายเดียว

ต้องค้นหาและรู้ความหมายนั้นจากพระคัมภีร์ตอนอื่นที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนกว่า

คำอธิบาย: หลักนี้เรียกว่า 'ให้พระคัมภีร์ตีความพระคัมภีร์' หมายถึงตอนที่ชัดเจนกว่าช่วยอธิบายตอนที่ยากกว่า

ข้อพิสูจน์: y. 2 Pet. 1:20-21; Acts 15:15-16.

10. ผู้พิพากษาสูงสุด ซึ่งต้องใช้ตัดสินข้อโต้แย้งทั้งปวงทางศาสนา

และใช้ตรวจสอบมติทั้งปวงของสภาคริสตจักร ความเห็นของนักเขียนโบราณ หลักคำสอนของมนุษย์

และวิญญานส่วนตัวทั้งหลาย และในคำตัดสินของพระองค์เราต้องพักใจนั้น จะเป็นผู้อื่นไม่ได้

นอกจากพระวิญญานบริสุทธิ์ผู้ตรัสอยู่ในพระคัมภีร์

คำอธิบาย: ไม่ใช่ประสบการณ์ส่วนตัว ผู้นำคริสตจักร หรือประเพณีที่เป็นผู้ตัดสินสูงสุด แต่คือพระวิญญานบริสุทธิ์ที่ตรัสผ่านพระคัมภีร์

ข้อพิสูจน์: z. Matt. 22:29, 31; Eph. 2:20; Acts 28:25.

บทที่ 2 ว่าด้วยพระเจ้าและตรีเอกานุภาพบริสุทธิ์

1. มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงพระชนม์และทรงเป็นพระเจ้าแท้ ทรงไม่จำกัดในพระสภาวะและความสมบูรณ์ ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างยิ่ง มองไม่เห็น ไม่มีพระกาย ไม่มีส่วนประกอบ และไม่มีความแปรปรวนทางอารมณ์อย่างมนุษย์ ทรงไม่เปลี่ยนแปลง ทรงใหญ่ไพศาล ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ ทรงเกินกว่ามนุษย์จะหยั่งถึง ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงพระปัญญาสูงสุด ทรงบริสุทธิ์สูงสุด ทรงเสรีสูงสุด และทรงสมบูรณ์เด็ดขาดสูงสุด พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งตามคำปรึกษาแห่งพระประสงค์ของพระองค์เอง ซึ่งไม่เปลี่ยนแปลงและชอบธรรมอย่างยิ่ง เพื่อพระสิริของพระองค์เอง พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความรัก พระคุณ พระเมตตา ความอดทนนาน บริบูรณ์ด้วยความดีและความจริง ทรงอภัยความชั่ว การล่วงละเมิด และบาป ทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง และพร้อมกันนั้น พระองค์ทรงยุติธรรมอย่างยิ่ง และน่าเกรงขามอย่างยิ่งในการพิพากษาของพระองค์ ทรงเกลียดชังบาปทั้งสิ้น และจะไม่ทรงถือว่าผู้มีความผิดเป็นผู้บริสุทธิ์โดยไม่มีทางเลย

คำอธิบาย: 'ไม่มีส่วนประกอบ' หมายความว่าพระเจ้าไม่ถูกประกอบขึ้นจากชิ้นส่วนเหมือนสิ่งทรงสร้าง พระองค์ทรงเรียบง่ายและสมบูรณ์ในพระสภาวะของพระองค์

ข้อพิสูจน์: a-z. Deut. 6:4; 1 Cor. 8:4, 6; 1 Thess. 1:9; Jer. 10:10; Job 11:7-9; John 4:24; 1 Tim. 1:17; Deut. 4:15-16; James 1:17; 1 Kings 8:27; Ps. 90:2; Rev. 4:8; Eph. 1:11; Ex. 34:6-7; Heb. 11:6; Neh. 9:32-33.

2. พระเจ้าทรงมีชีวิต พระสิริ ความดี และความสุขบริบูรณ์ทั้งหมดในพระองค์เองและจากพระองค์เอง และพระองค์แต่ผู้เดียวทรงเพียงพอพร้อมโดยสมบูรณ์ในพระองค์เองและต่อพระองค์เอง พระองค์ไม่จำเป็นต้องพึ่งสิ่งทรงสร้างใด ๆ ที่พระองค์ทรงสร้าง และได้ทรงรับพระสิริจากสิ่งเหล่านั้น แต่ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์เองในสิ่งเหล่านั้น โดยสิ่งเหล่านั้น แก่สิ่งเหล่านั้น และเหนือสิ่งเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดเดียวของสรรพภาวะทั้งปวง ทุกสิ่งมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงมีอำนาจอธิปไตยสูงสุดเหนือสิ่งเหล่านั้น เพื่อจะทรงกระทำโดยสิ่งเหล่านั้น เพื่อสิ่งเหล่านั้น หรือเหนือสิ่งเหล่านั้น ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย ทุกสิ่งเปิดเผยและประจักษ์แจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ ความรู้ของพระองค์ไม่จำกัด ไม่ผิดพลาด และไม่ขึ้นกับสิ่งทรงสร้าง ดังนั้นสำหรับพระองค์จึงไม่มีสิ่งใดบังเอิญหรือไม่แน่นอน พระองค์ทรงบริสุทธิ์อย่างยิ่งในคำปรึกษาทั้งปวงของพระองค์ ในพระราชกิจทั้งปวงของพระองค์ และในพระบัญชาทั้งปวงของพระองค์ ทูตสวรรค์ มนุษย์ และสิ่งทรงสร้างอื่นทุกอย่าง จึงต้องถวายการนมัสการ การปรนนิบัติ หรือการเชื่อฟังใด ๆ ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัยจะทรงเรียกร้องจากพวกเขา

คำอธิบาย: พระเจ้าไม่ทรงขาดสิ่งใด และไม่ได้ทรงต้องการมนุษย์เพื่อทำให้พระองค์สมบูรณ์ แต่ทรงให้สิ่งทรงสร้างมีอยู่เพื่อสำแดงพระสิริของพระองค์

ข้อพิสูจน์: a-n. Jer. 10:10; Acts 7:2; Ps. 119:68; 1 Tim. 6:15; Acts 17:24-25; Luke 17:10; Rom. 11:36; Rev. 4:11; Dan. 4:25, 35; Heb. 4:13; Ps. 147:5; Acts 15:18; Ps. 145:17; Rev. 5:12-14.

3. ในเอกภาพแห่งพระเจ้า มีสามพระบุคคล ซึ่งทรงมีพระสาระเดียวกัน ฤทธานุภาพเดียวกัน และนิรันดร์ภาพเดียวกัน คือ พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระบิดามีได้มาจากผู้ใด ไม่ได้ทรงบังเกิด และไม่ได้ทรงออกไปจากผู้ใด พระบุตรทรงบังเกิดนิรันดร์จากพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงออกไปนิรันดร์จากพระบิดาและพระบุตร

คำอธิบาย: 'สามพระบุคคล' ไม่ได้หมายถึงพระเจ้าสามองค์ แต่หมายถึงพระเจ้าองค์เดียวในสามพระบุคคลที่ทรงร่วมพระสสาระเดียวกัน

ข้อพิสูจน์: o-q. Matt. 3:16-17; Matt. 28:19; 2 Cor. 13:14; John 1:14, 18; John 15:26; Gal. 4:6.

บทที่ 3 ว่าด้วยพระดำริกำหนดนิรันดร์ของพระเจ้า

1. ตั้งแต่นิรันดร์กาล พระเจ้าทรงกำหนดทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างเสรีและไม่เปลี่ยนแปลง โดยคำปรึกษาอันเปี่ยมด้วยพระปัญญาและบริสุทธิ์ที่สุดแห่งพระประสงค์ของพระองค์เอง ถึงกระนั้น โดยการนี้ พระเจ้ามิได้ทรงเป็นผู้ก่อบาป และได้มีการบังคับฝืนความประสงค์ของสิ่งทรงสร้าง ทั้งเสรีภาพหรือความบังเอิญของสาเหตุรองก็ไม่ได้ถูกลบล้าง แต่กลับได้รับการสถาปนาไว้

คำอธิบาย: 'สาเหตุรอง' คือเหตุการณ์และการกระทำจริงในโลก เช่น การตัดสินใจของมนุษย์ ซึ่งอยู่ภายใต้พระดำริของพระเจ้าโดยไม่ทำให้มนุษย์กลายเป็นหุ่นยนต์

ข้อพิสูจน์: a-c. Ps. 33:11; Eph. 1:11; Heb. 6:17; Ps. 5:4; James 1:13-14; Acts 2:23; Acts 4:27-28; John 19:11; Prov. 16:33.

2. แม้พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งที่อาจเกิดขึ้นหรือสามารถเกิดขึ้นได้ ภายใต้เงื่อนไขสมมุติทั้งปวง แต่พระองค์มิได้ทรงกำหนดสิ่งใดเพราะทรงล่วงรู้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอนาคต หรือจะเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขเช่นนั้น

คำอธิบาย: การเลือกของพระเจ้าไม่ได้ตั้งอยู่บนการที่พระองค์ทรงเห็นล่วงหน้าว่ามนุษย์จะทำอะไร แต่ตั้งอยู่บนพระประสงค์ของพระองค์เอง

ข้อพิสูจน์: d-e. 1 Sam. 23:11-12; Matt. 11:21, 23; Rom. 9:11, 13, 16, 18.

3. โดยพระดำริกำหนดของพระเจ้า เพื่อการสำแดงพระสิริของพระองค์ มนุษย์และทูตสวรรค์บางส่วนได้รับการทรงกำหนดล่วงหน้าไปสู่ชีวิตนิรันดร์ และบางส่วนได้รับการทรงกำหนดไว้ก่อนสู่ความตายนิรันดร์

คำอธิบาย: ประเด็นนี้เป็นความลึกลับสูง ต้องอ่านร่วมกับข้อ 1 ที่ยืนยันว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อบาป

ข้อพิสูจน์: f-g. 1 Tim. 5:21; Jude 6; Matt. 25:31, 41; Eph. 1:5-6; Rom. 9:22-23; Prov. 16:4.

4. ทูตสวรรค์และมนุษย์เหล่านี้ ซึ่งได้รับการทรงกำหนดล่วงหน้าและทรงกำหนดไว้ก่อนเช่นนั้น ได้รับการทรงกำหนดเฉพาะเจาะจงและไม่เปลี่ยนแปลง และจำนวนของพวกเขาแน่นอนและตายตัวจนไม่อาจเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้

คำอธิบาย: ข้อนี้เน้นความแน่นอนของพระประสงค์ ไม่ใช่ความไม่สำคัญของการประกาศ การเชื่อ หรือการกลับใจ

ข้อพิสูจน์: h. John 13:18; 2 Tim. 2:19; see John 10:14-16, 27-28; 17:2, 6, 9-12.

5. มนุษย์เหล่านั้นที่ได้รับการทรงกำหนดล่วงหน้าไปสู่ชีวิต พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ในพระคริสต์เพื่อพระสิรินิรันดร์ ก่อนทรงวางรากฐานของโลก ตามพระประสงค์นิรันดร์และไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์ และตามคำปรึกษาเร้นลับกับความพอพระทัยอันดีแห่งพระประสงค์ของพระองค์ จากพระคุณและความรักอันเสรีล้วน ๆ ของพระองค์ โดยไม่ได้ทรงล่วงเห็นความเชื่อ การงานดี ความยืนหยัดในสิ่งเหล่านั้น หรือสิ่งอื่นใดในสิ่งทรงสร้าง เป็นเงื่อนไขหรือเป็นเหตุจูงใจให้พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น ทั้งหมดนี้เพื่อการสรรเสริญพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์

คำอธิบาย: การเลือกตั้งอยู่บนพระคุณเสรี ไม่ใช่ผลงานหรือคุณสมบัติที่พระเจ้าทรงเห็นล่วงหน้าในมนุษย์

ข้อพิสูจน์: i-l. Eph. 1:4, 9, 11; Rom. 8:30; 2 Tim. 1:9; 1 Thess. 5:9; Rom. 9:11-16; Eph. 1:6, 12.

6. เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้ที่ทรงเลือกไว้สู่พระสิริ

พระองค์ก็ได้ทรงกำหนดวิธีการทั้งปวงเพื่อให้สิ่งนั้นสำเร็จ

โดยพระดำริกำหนดนิรันดร์และเสรีที่สุดแห่งพระประสงค์ของพระองค์ เพราะฉะนั้น ผู้ที่ทรงเลือกไว้ซึ่งตกอยู่ในอาดัม จึงได้รับการไถ่โดยพระคริสต์ ได้รับการทรงเรียกอย่างมีประสิทธิภาพให้เชื่อในพระคริสต์โดย

พระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงกระทำในเวลาอันเหมาะสม ได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม

ได้รับการรับเข้าเป็นบุตร ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์

และได้รับการทรงรักษาโดยฤทธานุภาพของพระองค์ผ่านความเชื่อจนถึงความรอด

ไม่มีผู้ใดอื่นได้รับการไถ่โดยพระคริสต์ ได้รับการทรงเรียกอย่างมีประสิทธิภาพ

ได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม ได้รับการรับเข้าเป็นบุตร ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์

และได้รับความรอด นอกจากผู้ที่ทรงเลือกไว้เท่านั้น

คำอธิบาย: พระเจ้าไม่เพียงกำหนดปลายทาง แต่ยังทรงกำหนดหนทาง คือการไถ่ การทรงเรียก ความเชื่อ การชำระ และการทรงรักษา

ข้อพิสูจน์: m-o. 1 Pet. 1:2; Eph. 1:4-5; Eph. 2:10; 2 Thess. 2:13; 1 Thess. 5:9-10; Tit. 2:14; Rom. 8:30; 1 Pet. 1:5; John 17:9; John 6:64-65; John 10:26.

7. ส่วนที่เหลือของมนุษยชาติ พระเจ้าทรงพอพระทัย

ตามคำปรึกษาอันหยั่งไม่ถึงแห่งพระประสงค์ของพระองค์เอง

ซึ่งพระองค์ทรงประทานหรือทรงยับยั้งพระเมตตาตามที่ทรงพอพระทัย

เพื่อพระสิริแห่งอำนาจอธิปไตยของพระองค์เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งหลาย ที่จะทรงผ่านพวกเขาไป

และทรงกำหนดพวกเขาไว้สู่ความอับอายและพระพิโรธเพราะบาปของพวกเขา

เพื่อการสรรเสริญพระยุติธรรมอันรุ่งโรจน์ของพระองค์

คำอธิบาย: ข้อนี้ต้องรักษาถ้อยคำอย่างระมัดระวัง พระเจ้าทรงพิพากษาคณาปเพราะบาปจริงของพวกเขา ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงไม่ยุติธรรม

ข้อพิสูจน์: p-r. Matt. 11:25-26; Rom. 9:17-18, 21-22; 2 Tim. 2:19-20; Jude 4; 1 Pet. 2:8.

8. หลักคำสอนเรื่องความล้าลึกสูงแห่งการทรงกำหนดล่วงหน้า

ต้องได้รับการจัดการด้วยความรอบคอบและความเอาใจใส่เป็นพิเศษ

เพื่อว่าผู้ที่เอาใจใส่พระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยไว้ในพระวจนะของพระองค์

และเชื่อฟังพระประสงค์นั้น

จะได้มั่นใจในการทรงเลือกนิรันดร์ของตนจากความแน่นอนแห่งการทรงเรียกอย่างมีประสิทธิภาพของตน

ด้วยเหตุนี้ หลักคำสอนนี้จึงควรก่อให้เกิดการสรรเสริญ ความเคารพยำเกรง และความพิศวงต่อพระเจ้า

รวมทั้งความถ่อมใจ ความขยัน และการปลอบประโลมอย่างอุดมแก่ทุกคนที่เชื่อฟังพระกิตติคุณอย่างจริงใจ

คำอธิบาย: จุดประสงค์ของหลักคำสอนนี้ไม่ใช่เพื่อการถกเถียงแย้ง แต่เพื่อการนมัสการ ความถ่อมใจ และความมั่นใจในพระคุณ

ข้อพิสูจน์: s-w. Rom. 9:20; Rom. 11:33; Deut. 29:29; 2 Pet. 1:10; Eph. 1:6; Rom. 11:5-6, 20; Luke 10:20.

บทที่ 4 ว่าด้วยการทรงสร้าง

1. พระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงพอพระทัย เพื่อการสำแดงพระสิริแห่งฤทธานภาพ พระปัญญา และความดีนิรันดร์ของพระองค์ ในปฐมกาล ที่จะทรงสร้างหรือทรงเนรมิตโลกและสิ่งทั้งปวงในโลกนั้น ทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น จากความว่างเปล่า ในระยะเวลาหกวัน และทุกสิ่งนั้นดียิ่ง

คำอธิบาย: 'จากความว่างเปล่า' หมายถึงพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้วัตถุดิบที่มีอยู่ก่อน แต่ทรงสร้างโดยพระวาทะและฤทธานภาพของพระองค์
ข้อพิสูจน์: a-d. Heb. 1:2; John 1:2-3; Gen. 1:2; Job 26:13; Rom. 1:20; Jer. 10:12; Ps. 104:24; Gen. 1; Heb. 11:3; Col. 1:16; Acts 17:24.

2. หลังจากพระเจ้าทรงสร้างสิ่งทรงสร้างอื่นทั้งหมดแล้ว พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ ชายและหญิง โดยมีวิญญาณที่มีเหตุผลและเป็นอมตะ ทรงประทานความรู้ ความชอบธรรม และความบริสุทธิ์แท้จริงตามพระฉายาของพระองค์เองไว้ในพวกเขา พระบัญญัติของพระเจ้าถูกจารึกไว้ในใจของพวกเขา และพวกเขามีความสามารถที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้น แต่ก็ยังอยู่ภายใต้ความเป็นไปได้ที่จะละเมิด เพราะถูกปล่อยไว้ต่อเสรีภาพแห่งน้ำใจของตนซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงได้ นอกจากพระบัญญัติที่จารึกไว้ในใจแล้ว พวกเขายังได้รับพระบัญชาไม่ให้กินจากต้นไม้แห่งความรู้ชั่ว ตราบใดที่พวกเขารักษาพระบัญชานี้ พวกเขาก็มีความสุขในการสำนึกศีลธรรมกับพระเจ้า และมีอำนาจเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งหลาย

คำอธิบาย: มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า จึงมีศักดิ์ศรี ความรับผิดชอบ และความสามารถเดิมในการรู้จักและเชื่อฟังพระเจ้า
ข้อพิสูจน์: e-k. Gen. 1:27; Gen. 2:7; Eccl. 12:7; Luke 23:43; Matt. 10:28; Col. 3:10; Eph. 4:24; Rom. 2:14-15; Gen. 3:6; Eccl. 7:29; Gen. 2:17; Gen. 1:26, 28.

บทที่ 5 ว่าด้วยการทรงจัดเตรียมและปกครอง

1. พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้สร้างยิ่งใหญ่ของสรรพสิ่ง ทรงคำจูน ทรงนำ ทรงจัดการ และทรงปกครองสิ่งทรงสร้าง การกระทำ และสิ่งทั้งปวง ตั้งแต่สิ่งใหญ่ที่สุดจนถึงสิ่งเล็กที่สุด โดยการทรงจัดเตรียมและปกครองอันเปี่ยมด้วยพระปัญญาและบริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์ ตามการทรงล่วงรู้ที่ไม่ผิดพลาดของพระองค์ และตามคำปรึกษาเสรีและไม่เปลี่ยนแปลงแห่งพระประสงค์ของพระองค์เอง เพื่อการสรรเสริญพระสิริแห่งพระปัญญา ฤทธานุภาพ ความยุติธรรม ความดี และพระเมตตาของพระองค์

คำอธิบาย: คำว่า การทรงจัดเตรียมและปกครอง ใช้เพื่อรวมความหมายเรื่องการทรงคำจูน การทรงนำ และการทรงปกครองของพระเจ้า ไม่ใช่เพียงการเตรียมล่วงหน้า

ข้อพิสูจน์: a-g. Heb. 1:3; Dan. 4:34-35; Ps. 135:6; Acts 17:25-28; Job 38-41; Matt. 10:29-31; Prov. 15:3; Eph. 1:11; Ps. 33:10-11; Eph. 3:10; Rom. 9:17; Gen. 45:7; Ps. 145:7.

2. แม้เมื่อสัมพันธ์กับการทรงล่วงรู้และพระคำกำหนดของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นสาเหตุแรก ทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างไม่เปลี่ยนแปลงและไม่ผิดพลาด แต่โดยการทรงจัดเตรียมและปกครองเดียวกันนี้ พระองค์ทรงจัดให้สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นตามธรรมชาติของสาเหตุรอง ไม่ว่าจะโดยความจำเป็น โดยเสรี หรือโดยความบังเอิญ

คำอธิบาย: พระเจ้าเป็นสาเหตุแรก แต่พระองค์ทรงใช้สาเหตุรองจริง ๆ เช่นธรรมชาติ การตัดสินใจ และเหตุการณ์ต่าง ๆ

ข้อพิสูจน์: h-i. Acts 2:23; Isa. 14:24, 27; Gen. 8:22; Jer. 31:35; Isa. 10:6-7; Ex. 21:13; Deut. 19:5; 1 Kings 22:28-34.

3. ในการทรงจัดเตรียมและปกครองตามปกติ พระเจ้าทรงใช้วิธีการต่าง ๆ แต่พระองค์ทรงเสรีที่จะทรงกระทำโดยปราศจากวิธีการ เหนือวิธีการ และขัดกับวิธีการเหล่านั้น ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย

คำอธิบาย: พระเจ้ามักทรงใช้เครื่องมือปกติ แต่ไม่ได้ถูกจำกัดโดยเครื่องมือเหล่านั้น

ข้อพิสูจน์: k-n. Acts 27:24, 31, 44; Isa. 55:10-11; Hos. 1:7; Matt. 4:4; Job 34:20; Rom. 4:19-21; 2 Kings 6:6; Dan. 3:27.

4. ฤทธานุภาพสูงสุด พระปัญญาที่ยังไม่ถึง และความดีไม่จำกัดของพระเจ้า สำแดงตัวในการทรงจัดเตรียมและปกครองของพระองค์ จนการทรงจัดเตรียมและปกครองนั้นครอบคลุมแม้กระทั่งการตกครั้งแรก และบาปอื่นทั้งปวงของทูตสวรรค์และมนุษย์ ทั้งนี้มิใช่โดยการอนุญาตเปล่า ๆ เท่านั้น แต่เป็นการอนุญาตที่ประกอบด้วย การจำกัดอย่างเปี่ยมด้วยพระปัญญาและฤทธานุภาพ การจัดระเบียบและการปกครองสิ่งเหล่านั้นในวิธีหลากหลาย เพื่อเป้าหมายบริสุทธิ์ของพระองค์เอง ถึงกระนั้น ความบาปของสิ่งเหล่านั้นก็มาจากสิ่งทรงสร้างเท่านั้น ไม่ได้มาจากพระเจ้า ผู้ทรงบริสุทธิ์และชอบธรรมอย่างยิ่ง จึงไม่ทรงเป็นและไม่อาจทรงเป็นผู้ออกหรือผู้เห็นชอบกับบาป

คำอธิบาย: ข้อนั้นกับความเข้าใจผิดสองด้าน คือพระเจ้าไม่สูญเสียอำนาจเหนือบาป แต่ก็ไม่ใช่ทรงเป็นผู้ออกบาป

ข้อพิสูจน์: o-s. Isa. 45:7; Rom. 11:32-34; 2 Sam. 16:10; Acts 2:23; Acts 4:27-28; Ps. 76:10; Gen. 50:20; Isa. 10:12; James 1:13-14, 17; 1 John 2:16; Ps. 50:21.

5. พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาสูงสุด ชอบธรรมสูงสุด และเปี่ยมพระคุณสูงสุด บ่อยครั้งทรงปล่อยบุตรของพระองค์เองไว้ชั่วระยะหนึ่งต่อการทดลองหลายอย่าง และต่อความเสื่อมทรามในใจของพวกเขาเอง เพื่อทรงทดสอบพวกเขาเพราะบาปก่อนหน้านี้ หรือเพื่อทรงเปิดเผยแก่พวกเขาถึงกำลังร้ายลับของความเสื่อมทรามและความหลือกวางในใจของพวกเขา เพื่อให้พวกเขาก่อใจ และเพื่อทรงยกพวกเขาให้พึ่งพาพระองค์อย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอยิ่งขึ้นเพื่อการคำจูนของพวกเขา และทำให้พวกเขาระมัดระวังยิ่งขึ้นต่อโอกาสแห่งบาปในอนาคตทั้งปวง และเพื่อเป้าหมายอื่น ๆ ที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์อีกหลายประการ

คำอธิบาย: การที่ผู้เชื่อเผชิญการทดลองไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงละทิ้ง แต่พระองค์ทรงใช้เพื่อก่อใจและฝึกให้พึ่งพระองค์

ข้อพิสูจน์: t-u. 2 Chron. 32:25-26, 31; Deut. 8:2-3, 5; Luke 22:31-32; 2 Cor. 12:7-9; Ps. 73; Ps. 77; Mark 14:66-72; John 21:15-19.

6. ส่วนคนชั่วและคนอธรรมเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษาชอบธรรม ทรงทำให้ตามอดและใจแข็งเพราะบาปก่อนหน้านี้ พระองค์มิได้เพียงทรงยับยั้งพระคุณที่อาจทำให้ความเข้าใจของพวกเขาสว่างและทำงานในใจของพวกเขาเท่านั้น แต่บางครั้งยังทรงถอนของประทานที่พวกเขามีอยู่ และทรงเปิดพวกเขาต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ความเสื่อมทรามของพวกเขาทำให้กลายเป็นโอกาสแห่งบาป พร้อมทั้งทรงมอบพวกเขาไว้กับต้นหาของตนเอง การทดลองของโลก และอำนาจของซาตาน โดยเหตุนี้จึงเกิดขึ้นว่าพวกเขาทำให้ตนเองใจแข็ง แม้อยู่ภายใต้วิธีการเดียวกันที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้คนอื่นอ่อนลง

คำอธิบาย: การพิพากษานี้เป็นการพิพากษาต่อบาปจริงและการปฏิเสธความจริง ไม่ใช่ความอยุติธรรมของพระเจ้า

ข้อพิสูจน์: w-b. Rom. 1:24, 26, 28; Rom. 11:7-8; Deut. 29:4; Mark 4:11-12; Matt. 13:12; Matt. 25:29; Gen. 4:8; 2 Kings 8:12-13; Ps. 109:6; Luke 22:3; 2 Thess. 2:10-12; Ex. 8:15, 32; 2 Cor. 2:15-16; Isa. 8:14; 1 Pet. 2:7-8.

7. ดังที่การทรงจัดเตรียมและปกครองของพระเจ้าทรงครอบคลุมสิ่งทรงสร้างทั้งปวงโดยทั่วไปฉันใด ในลักษณะพิเศษยิ่ง พระองค์ก็ทรงดูแลคริสตจักรของพระองค์ และทรงจัดการทุกสิ่งเพื่อประโยชน์ดีของคริสตจักรนั้นฉันนั้น

คำอธิบาย: พระเจ้าทรงปกครองทุกสิ่ง แต่ทรงเอาพระทัยใส่คริสตจักรเป็นพิเศษเพื่อความดีและการรักษาของประชากรของพระองค์

ข้อพิสูจน์: c. 1 Tim. 4:10; Amos 9:8-9; Matt. 16:18; Rom. 8:28; Isa. 43:3-5, 14.

บทที่ 6 ว่าด้วยการตกของมนุษย์ บาป และโทษของบาปนั้น

1. บรรพบุรุษคู่แรกของเรา เมื่อถูกล่อลวงโดยความเจ้าเล่ห์และการทดลองของซาตาน ได้ทำบาปโดยการกินผลไม้ต้องห้าม พระเจ้าทรงพอพระทัยตามคำปรึกษาอันเปี่ยมด้วยพระปัญญาและบริสุทธิ์ของพระองค์ ที่จะทรงอนุญาตบาปนี้ของพวกเขา โดยทรงมีพระประสงค์ที่จะทรงจัดระเบียบให้สิ่งนั้นนำไปสู่พระสิริของพระองค์เอง

คำอธิบาย: พระเจ้าทรงอนุญาตการตกโดยไม่ทรงเป็นผู้ก่อบาป และทรงปกครองแม้เหตุการณ์นี้เพื่อพระสิริของพระองค์

ข้อพิสูจน์: a-b. Gen. 3:13; 2 Cor. 11:3; see ch. 5.4.

2. โดยบาปนี้ พวกเขาตกจากความชอบธรรมดั้งเดิมและการสำนึกศีลธรรมกับพระเจ้า จึงกลายเป็นผู้ตายในบาป และถูกทำให้มลทินอย่างสิ้นเชิงในทุกส่วนและทุกความสามารถของจิตวิญญาณและร่างกาย

คำอธิบาย: การตายฝ่ายวิญญาณหมายถึงการแยกจากพระเจ้าและความไม่สามารถดำเนินในความชอบธรรมได้ด้วยตนเอง

ข้อพิสูจน์: c-e. Gen. 3:6-8; Rom. 3:23; Gen. 2:17; Eph. 2:1-3; Rom. 5:12; Gen. 6:5; Jer. 17:9; Titus 1:15; Rom. 3:10-19.

3. เพราะพวกเขาเป็นรากของมนุษยชาติทั้งปวง ความผิดของบาปนี้จึงถูกนับแก่ลูกหลานของพวกเขา และความตายในบาปเดียวกันนั้นกับธรรมชาติที่เสื่อมทราม ก็ถูกส่งต่อไปยังลูกหลานทั้งหมดที่สืบเชื้อสายจากพวกเขาโดยการกำเนิดตามปกติ

คำอธิบาย: 'ถูกนับ' หมายถึงความผิดของอาดัมเกี่ยวข้องกับมนุษยชาติทั้งปวงในฐานะตัวแทนแรกของมนุษย์

ข้อพิสูจน์: f-g. Acts 17:26; Rom. 5:12, 15-19; 1 Cor. 15:21-22, 49; Ps. 51:5; John 3:6; Gen. 5:3; Job 15:14.

4. จากความเสื่อมทรามดั้งเดิมนี้ ซึ่งทำให้เราไม่พร้อมโดยสิ้นเชิง ไร้ความสามารถ และเป็นปฏิปักษ์ต่อความดีทั้งปวง อีกทั้งโน้มเอียงทั้งหมดไปสู่ความชั่วทั้งปวง จึงเกิดการล่วงละเมิดจริงทั้งหลาย

คำอธิบาย: บาปกระทำเองไหลออกมาจากธรรมชาติบาปดั้งเดิม ไม่ใช่เพียงพฤติกรรมภายนอกที่แยกจากใจ

ข้อพิสูจน์: h-k. Rom. 5:6; Rom. 7:18; Rom. 8:7; Col. 1:21; Gen. 8:21; Matt. 15:19; James 1:14-15; Eph. 2:2-3.

5. ความเสื่อมทรามของธรรมชาตินี้ยังคงอยู่ในผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วตลอดชีวิตนี้ และแม้โดยพระคริสต์ความเสื่อมทรามนั้นได้รับการอภัยและถูกทำให้ตายลง แต่ทั้งตัวมันเองและการเคลื่อนไหวทั้งหมดของมัน ก็เป็นบาปอย่างแท้จริงและโดยถูกต้อง

คำอธิบาย: ผู้เชื่อได้รับการอภัยและเริ่มถูกชำระ แต่ยังคงต่อสู้กับบาปที่เหลืออยู่จนกว่าจะได้รับความสมบูรณ์

ข้อพิสูจน์: l-m. Prov. 20:9; Eccl. 7:20; Rom. 7:14, 17-18, 21-23; 1 John 1:8, 10; Rom. 7:7-8, 25; Gal. 5:17.

6. บาปทุกอย่าง ทั้งบาปดั้งเดิมและบาปกระทำเอง เป็นการล่วงละเมิดต่อธรรมบัญญัติอันชอบธรรมของพระเจ้าและขัดแย้งกับธรรมบัญญัตินั้น โดยธรรมชาติของมันเองจึงนำความผิดมาสู่คนบาป ทำให้เขาตกอยู่ใต้พระพิโรธของพระเจ้าและคำสาปแช่งของธรรมบัญญัติ และด้วยเหตุนี้จึงอยู่ใต้ความตาย พร้อมกับความทุกข์ยากทั้งฝ่ายวิญญาณ ฝ่ายกาลเวลา และฝ่ายนิรันดร์

คำอธิบาย: โทษของบาปไม่ใช่เพียงความรู้สึกผิด แต่เป็นสถานะจริงต่อหน้าพระเจ้าผู้พิพากษา

ข้อพิสูจน์: n-u. 1 John 3:4; Rom. 2:15; Rom. 3:9, 19; Eph. 2:3; Gal. 3:10; Rom. 6:23; Eph. 4:18; Rom. 8:20; Lam. 3:39; Matt. 25:41; 2 Thess. 1:9.

บทที่ 7 ว่าด้วยพันธสัญญาของพระเจ้ากับมนุษย์

1. ระยะห่างระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทรงสร้างนั้นยิ่งใหญ่มาก
ถึงแม้สิ่งทรงสร้างที่มีเหตุผลมีหน้าที่ต้องเชื่อฟังพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างของตน
แต่พวกเขาไม่มีทางได้ชื่นชมพระองค์เป็นความสุขและบำเหน็จของตน
เว้นแต่โดยการทรงถ่อมพระองค์ลงด้วยพระสมิครพระทัยฝ่ายพระเจ้า
ซึ่งพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะทรงแสดงออกในทางพันธสัญญา

คำอธิบาย: พันธสัญญาเป็นการที่พระเจ้าผู้สูงสุดทรงลดพระองค์ลงมาผูกพันกับมนุษย์ตามพระคุณและพระประสงค์ของพระองค์

ข้อพิสูจน์: a. Isa. 40:13-17; Job 9:32-33; Ps. 113:5-6; Job 22:2-3; Job 35:7-8; Luke 17:10; Acts 17:24-25.

2. พันธสัญญาแรกที่ทรงทำกับมนุษย์คือพันธสัญญาแห่งการกระทำ ซึ่งในนั้นชีวิตได้ถูกสัญญาไว้แก่อาดัม
และในอาดัมแก่ลูกหลานของเขา โดยมีเงื่อนไขคือการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์และเป็นส่วนตัว

คำอธิบาย: พันธสัญญาแห่งการกระทำสัญญาชีวิตแก่อาดัมบนเงื่อนไขของการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์

ข้อพิสูจน์: b-d. Gen. 2:16-17; Hos. 6:7; Gal. 3:12; Gen. 3:22; Rom. 10:5; Rom. 5:12-20; Gal. 3:10.

3. มนุษย์โดยการตกของตน ได้ทำให้ตนเองไม่สามารถรับชีวิตโดยพันธสัญญานั้นได้
องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงพอพระทัยที่จะทรงทำพันธสัญญาที่สอง
ซึ่งโดยทั่วไปเรียกว่าพันธสัญญาแห่งพระคุณ ในพันธสัญญานี้
พระองค์ทรงเสนอชีวิตและความรอดแก่คนบาปโดยพระเยซูคริสต์อย่างเสรี
ทรงเรียกร้องให้พวกเขาเชื่อในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้รับ ความรอด
และทรงสัญญาว่าจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ทุกคนที่ถูกกำหนดไว้สู่ชีวิตนิรันดร์
เพื่อทำให้พวกเขาเต็มใจและสามารถเชื่อได้

คำอธิบาย: ในพันธสัญญาแห่งพระคุณ พระเจ้าทรงเสนอความรอดแก่คนบาปโดยไม่คิดราคา
และความเชื่อเองก็เกิดขึ้นโดยพระราชกิจของพระวิญญาณ

ข้อพิสูจน์: e-g. Gal. 3:21; Rom. 3:20-21; Rom. 8:3; Gen. 3:15; John 3:16; Rom. 10:6, 9; Rev. 22:17; Acts 13:48; Ezek. 36:26-27; John 6:37, 44-45; 1 Cor. 12:3.

4. พันธสัญญาแห่งพระคุณนี้มักถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ภายใต้ชื่อว่าพันธสัญญา
โดยอ้างถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงทำพันธสัญญานั้น
และถึงมรดกนิรันดร์พร้อมกับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง ซึ่งถูกยกให้ไว้ในพันธสัญญานั้น

คำอธิบาย: คำว่า testament เน้นมิติของมรดกที่มีผลผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

ข้อพิสูจน์: h. Heb. 9:15-17.

5. พันธสัญญานี้ได้รับการบริหารแตกต่างกันในสมัยธรรมบัญญัติและในสมัยพระกิตติคุณ
ในสมัยธรรมบัญญัติ พันธสัญญานี้ได้รับการบริหารโดยพระสัญญา คำพยากรณ์ เครื่องบูชา การเข้าสุหนัต
ลูกแกะปัสกา และแบบอย่างกับพิธีบัญญัติอื่น ๆ ที่มอบแก่ประชากรยิว
ซึ่งทั้งหมดชี้ล่องหน้าไปถึงพระคริสต์ผู้จะเสด็จมา
สิ่งเหล่านี้ในเวลานั้นเพียงพอและเกิดผลโดยพระราชกิจของพระวิญญาณ
เพื่อสั่งสอนและเสริมสร้างผู้ที่ทรงเลือกไว้ในความเชื่อในพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญา

โดยพระองค์นั้นพวกเขาได้รับการอภัยบาปอย่างครบถ้วนและความรอดนิรันดร์
และสิ่งนี้เรียกว่าพันธสัญญาเดิม

คำอธิบาย: เครื่องบูชาและพิธีในพันธสัญญาเดิมไม่ใช่ทางรอดอีกทางหนึ่ง
แต่เป็นการบริหารพันธสัญญาแห่งพระคุณที่ชี้ลงหน้าไปยังพระคริสต์

ข้อพิสูจน์: i-m. 2 Cor. 3:6-9; Heb. 8-10; Rom. 4:11; Col. 2:11-12; 1 Cor. 5:7; 1 Cor. 10:1-4; Heb. 11:13; John 8:56.

6. ภายใต้พระกิตติคุณ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นสาระได้ถูกสำแดงแล้ว
พระบัญญัติที่ใช้บริหารพันธสัญญานี้คือการประกาศพระวาทะ
และการประกอบพิธีศีลปฏิบัติสมาพันธ์กับพิธีศีลมหาสนิท
แม้มีจำนวนน้อยกว่าและได้รับการบริหารด้วยความเรียบง่ายและพระสิริภายนอกน้อยกว่า แต่ในพิธีเหล่านี้
พันธสัญญานั้นถูกนำเสนอด้วยความบริบูรณ์ ความชัดเจน
และฤทธิ์ผลฝ่ายวิญญาณมากกว่าแก่ทุกประชาชาติ ทั้งยิวและคนต่างชาติ และเรียกว่าพันธสัญญาใหม่
ดังนั้นจึงมิได้มีพันธสัญญาแห่งพระคุณสองพันธสัญญาที่ต่างกันสาระ
แต่มีพันธสัญญาเดียวกันภายใต้การบริหารที่แตกต่างกัน

คำอธิบาย: พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ไม่ใช่ทางรอดคนละอย่าง แต่เป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณเดียวกันที่บริหารต่างกัน

ข้อพิสูจน์: n-r. Col. 2:17; Matt. 28:19-20; 1 Cor. 11:23-25; Heb. 12:22-24; 2 Cor. 3:9-11; Luke 22:20; Gal. 3:14, 16; Acts 15:11; Rom. 3:21-23, 30; Ps. 32:1; Rom. 4:3, 6, 16-17, 23-24; Heb. 13:8.

บทที่ 8 ว่าด้วยพระคริสต์ผู้ทรงเป็นคนกลาง

1. พระเจ้าทรงพอพระทัยในพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ ที่จะทรงเลือกและแต่งตั้งองค์พระเยซูพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ให้เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ เป็นศาสตาศาพยากรณ์ ปุโรหิต และกษัตริย์ เป็นศิระและพระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักรของพระองค์ เป็นทายาทของสิ่งทั้งปวง และเป็นผู้พิพากษาโลก พระองค์ได้ทรงประทานประชากรหนึ่งแก่พระบุตรตั้งแต่นิรันดร์กาล เพื่อเป็นเชื้อสายของพระองค์ และให้พวกเขาได้รับการไถ่ ถูกทรงเรียก ได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ และได้รับพระสิริโดยพระองค์ในเวลาที่เหมาะสม

คำอธิบาย: สามตำแหน่งของพระคริสต์หมายถึงพระองค์ทรงสอนโดยพระวจนะ ทรงทำให้คืนดีกับพระเจ้าโดยเครื่องบูชา และทรงปกครองในฐานะกษัตริย์

ข้อพิสูจน์: a-i. Isa. 42:1; 1 Pet. 1:19-20; John 3:16; 1 Tim. 2:5; Acts 3:22; Heb. 5:5-6; Ps. 2:6; Luke 1:33; Eph. 5:23; Heb. 1:2; Acts 17:31; John 17:6; Ps. 22:30; 1 Cor. 1:30; Rom. 8:30.

2. พระบุตรของพระเจ้า พระบุคคลที่สองในตรีเอกานุภาพ ทรงเป็นพระเจ้าแท้และนิรันดร์ มีพระสาระเดียวกันและเสมอภาคกับพระบิดา เมื่อเวลาครบบริบูรณ์มาถึง พระองค์ทรงรับเอาธรรมชาติมนุษย์ พร้อมด้วยคุณสมบัติจำเป็นและความอ่อนแอทั่วไปของธรรมชาตินั้น แต่ปราศจากบาป ทรงปฏิสนธิด้วยฤทธานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครรภ์ของมารีย์พรหมจารี จากเนื้อสารของเธอดังนั้นธรรมชาติทั้งสอง คือพระเจ้าโดยสมบูรณ์และมนุษย์โดยสมบูรณ์ จึงถูกรวมเข้าด้วยกันอย่างไม่แยกออกในพระบุคคลเดียว โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง การผสมรวม หรือความสับสน พระบุคคลนี้ทรงเป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ แต่เป็นพระคริสต์องค์เดียว ผู้ทรงเป็นคนกลางเพียงองค์เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์

คำอธิบาย: ข้อนี้รักษาทั้งความเป็นพระเจ้าแท้และความเป็นมนุษย์แท้ของพระคริสต์ในพระบุคคลเดียว

ข้อพิสูจน์: k-o. John 1:1, 14; 1 John 5:20; Phil. 2:6-7; Gal. 4:4; Heb. 2:14, 16-17; Heb. 4:15; Luke 1:27, 31, 35; Matt. 1:18, 20-21; Matt. 16:16; Col. 2:9; Rom. 9:5; 1 Tim. 3:16; Rom. 1:3-4; 1 Tim. 2:5.

3. องค์พระเยซูเจ้า ในธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์ซึ่งถูกรวมกับธรรมชาติพระเจ้าเช่นนี้ ได้รับการทรงชำระและเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไม่มีขีดจำกัด ทรงมีคลังสมบัติทั้งสิ้นแห่งพระปัญญาและความรู้ในพระองค์ พระบิดาทรงพอพระทัยให้ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงบริสุทธิ์ ไม่เป็นภัย ไร้มลทิน และเต็มด้วยพระคุณและความจริง พระองค์จะทรงได้รับการจัดเตรียมครบถ้วนเพื่อปฏิบัติหน้าที่คนกลางและผู้ค้ำประกัน พระองค์มิได้ทรงรับหน้าที่นี้ด้วยพระองค์เอง แต่ได้รับการทรงเรียกจากพระบิดา ผู้ทรงมอบอำนาจและการพิพากษาทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงบัญชาให้พระองค์ปฏิบัติหน้าที่นั้น

คำอธิบาย: ผู้ค้ำประกันหมายถึงพระคริสต์ทรงรับผิดชอบแทนประชากรของพระองค์ตามพันธสัญญา

ข้อพิสูจน์: p-w. Ps. 45:7; John 3:34; Col. 2:3; Col. 1:19; Heb. 7:26; John 1:14; Acts 10:38; Heb. 12:24; Heb. 7:22; Heb. 5:4-5; John 5:22, 27; Matt. 28:18; Acts 2:36.

4. องค์พระเยซูเจ้าทรงรับหน้าที่นี้ด้วยความเต็มพระทัยอย่างยิ่ง เพื่อจะทรงปฏิบัติหน้าที่นั้น พระองค์ทรงบังเกิดอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ และทรงทำให้ธรรมบัญญัตินั้นสำเร็จอย่างสมบูรณ์

ทรงทนทุกข์ทรมานอย่างหนักที่สุดในพระวิญญาณของพระองค์โดยตรง
และทรงทนความทุกข์อย่างเจ็บปวดที่สุดในพระกายของพระองค์ ทรงถูกตรึงกางเขนและสิ้นพระชนม์
ทรงถูกฝัง และทรงอยู่ได้อ่านาความตาย แต่ไม่ทรงเห็นความเปื่อยเน่า ในวันที่สาม
พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย ด้วยพระกายเดียวกันที่พระองค์ทรงทนทุกข์
และด้วยพระกายนั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ประทับอยู่เบื้องขวาของพระบิดา ทรงวิงวอนแทน
และจะเสด็จกลับมาเพื่อพิพากษามนุษย์และทูตสวรรค์เมื่อสิ้นโลก

คำอธิบาย: การฟื้นคืนพระชนม์เป็นการฟื้นด้วยพระกายจริง ไม่ใช่เพียงประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของสาวก

ข้อพิสูจน์: x-i. Ps. 40:7-8; Heb. 10:5-10; John 4:34; John 10:18; Phil. 2:8; Gal. 4:4; Matt. 3:15; Matt. 5:17; Heb. 5:8-9; Matt. 26:37-38; Luke 22:44; Matt. 27:46; Matt. 26:67-68; Matt. 27:27-50; Mark 15:24, 37; Acts 2:24, 27; 1 Cor. 15:3-4; Luke 24:39; John 20:25, 27; Luke 24:50-51; Rom. 8:34; Heb. 7:25; Acts 1:11; John 5:28-29; Acts 10:42.

5. องค์พระเยซูเจ้า โดยการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์และการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา
ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเจ้าเพียงครั้งเดียวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ได้ทรงทำให้ความยุติธรรมของพระบิดาพอพระทัยอย่างครบถ้วน และได้ทรงซื้อ ไม่เพียงการคืนดีเท่านั้น
แต่รวมถึงมรดกนิรันดร์ในอาณาจักรสวรรค์ สำหรับทุกคนที่พระบิดาทรงประทานแก่พระองค์

คำอธิบาย: การไถ่ของพระคริสต์มีผลจริงและครบถ้วน ทั้งชำระความผิด คินดี และมอบมรดกนิรันดร์

ข้อพิสูจน์: k-l. Rom. 5:19; Heb. 9:14; Heb. 10:14; Eph. 5:2; Rom. 3:25-26; Dan. 9:24; 2 Cor. 5:18; Col. 1:20; Eph. 1:11, 14; Heb. 9:12, 15; John 17:2.

6. แม้งานแห่งการทรงไถ่ไม่ได้ถูกกระทำจริงโดยพระคริสต์จนภายหลังการทรงรับสภาพมนุษย์ แต่คุณค่า
ฤทธิ์ผล และประโยชน์ของงานนั้นได้ถูกสื่อสารแก่ผู้ที่ทรงเลือกไว้ในทุกยุคสมัยต่อเนื่องกันตั้งแต่ปฐมกาล
โดยและในพระสัญญา แบบอย่าง และเครื่องบูชาเหล่านั้น
ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นพระองค์ได้รับการเปิดเผยและหมายสำคัญว่าเป็นเชื้อสายของหญิงผู้จะบดขยี้ศีรษะงู
และเป็นพระเมษโปดกที่ถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ปฐมกาลของโลก พระองค์ทรงเป็นองค์เดียวกันเมื่อวาน วันนี้
และตลอดไปเป็นนิรันดร์

คำอธิบาย: ผู้เชื่อในพันธสัญญาเดิมรอดโดยพระคริสต์องค์เดียวกัน แม้พระราชกิจของพระองค์จะสำเร็จในประวัติศาสตร์ภายหลัง

ข้อพิสูจน์: m. Gal. 4:4-5; Gen. 3:15; 1 Cor. 10:4; Rev. 13:8; Heb. 13:8; Rom. 3:25; Heb. 9:15.

7. พระคริสต์ ในพระราชกิจแห่งการเป็นคนกลาง ทรงกระทำตามธรรมชาติทั้งสอง
โดยแต่ละธรรมชาติกระทำการสิ่งที่เหมาะสมกับธรรมชาตินั้น อย่างไรก็ตาม เพราะเอกภาพของพระบุคคล
สิ่งที่เหมาะสมกับธรรมชาติหนึ่ง บางครั้งในพระคัมภีร์จึงถูกกล่าวถึงพระบุคคลที่ถูกเรียกตามอีกธรรมชาติหนึ่ง

คำอธิบาย: พระคัมภีร์อาจกล่าวถึง 'พระโลหิตของพระเจ้า' เพราะพระบุคคลเดียวคือพระคริสต์ทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์

ข้อพิสูจน์: n-o. John 10:17-18; 1 Pet. 3:18; Heb. 1:3; Heb. 9:14; Acts 20:28; Luke 1:43; Rom. 9:5.

8. แก่ทุกคนที่พระคริสต์ได้ทรงซื้อการทรงไถ่ไว้
พระองค์ทรงประยุกต์ใช้และสื่อสารการทรงไถ่นั้นแก่พวกเขาอย่างแน่นนอนและมีประสิทธิภาพ
โดยทรงวิงวอนแทนพวกเขา ทรงเปิดเผยความล้ำลึกแห่งความรอดแก่พวกเขาในและโดยพระวจนะ
ทรงโน้มน้าวพวกเขาอย่างมีประสิทธิภาพโดยพระวิญญาณของพระองค์ให้เชื่อและเชื่อฟัง
และทรงปกครองใจของพวกเขาโดยพระวจนะและพระวิญญาณของพระองค์
ทรงชนะศัตรูทั้งปวงของพวกเขาโดยฤทธิ์อำนาจและพระปัญญาสูงสุดของพระองค์

ในลักษณะและวิถีทางที่สอดคล้องที่สุดกับการทรงจัดเตรียมอันอัศจรรย์และหยั่งไม่ถึงของพระองค์

คำอธิบาย: การไถ่ที่พระคริสต์ทรงซื้อไว้ไม่ค้างอยู่เฉย ๆ แต่พระองค์ทรงนำมาประยุกต์ใช้จริงแก่ประชากรของพระองค์

ข้อพิสูจน์: p-t. John 6:37, 39; John 10:15-16, 27-28; 1 John 2:1; Rom. 8:34; John 15:15; Eph. 1:9; John 17:6; John 14:16; Heb. 12:2; 2 Cor. 4:13; Rom. 8:9, 14; Rom. 15:18-19; John 17:17; Ps. 110:1; 1 Cor. 15:25-26; Mal. 4:2-3; Col. 2:15.

บทที่ 9 ว่าด้วยเจตจำนงเสรี

1. พระเจ้าได้ทรงประทานเสรีภาพตามธรรมชาติแก่เจตจำนงของมนุษย์ เพื่อว่าเจตจำนงนั้นจะไม่ถูกบังคับ และโดยความจำเป็นเด็ดขาดแห่งธรรมชาติ ก็ไม่ได้ถูกกำหนดให้มุ่งไปสู่ความดีหรือความชั่วอย่างใดอย่างหนึ่ง

คำอธิบาย: เสรีภาพนี้หมายถึงมนุษย์เลือกโดยสมัครใจ ไม่ใช่ถูกบังคับเหมือนวัตถุไร้จิตใจ

ข้อพิสูจน์: a. Matt. 17:12; James 1:14; Deut. 30:19.

2. มนุษย์ในสภาพไร้บาป มีเสรีภาพและอำนาจที่จะประสงค์และกระทำสิ่งที่ดีและเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้ แต่สภาพนั้นยังเปลี่ยนแปลงได้ จึงเป็นไปได้ที่เขาจะตกจากสภาพนั้น

คำอธิบาย: ก่อนตก อาดัมมีความสามารถไม่ทำบาป แต่ยังไม่อยู่ในสภาพที่ไม่อาจทำบาปได้

ข้อพิสูจน์: b. Eccl. 7:29; Gen. 1:26. c. Gen. 2:16-17; Gen. 3:6.

3. มนุษย์โดยการตกเข้าสู่สภาพบาป

ได้สูญเสียความสามารถฝ่ายจิตวิญญาณทั้งหมดที่จะประสงค์ความดีฝ่ายวิญญาณใด ๆ ที่มาพร้อมกับความรอด ดังนั้นมนุษย์ตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อความดีนั้นและตายในบาป จึงไม่สามารถกลับใจใหม่ด้วยกำลังของตนเอง หรือเตรียมตนเองให้พร้อมสำหรับการกลับใจใหม่ได้

คำอธิบาย: ข้อนี้ไม่ได้ปฏิเสธว่าคนบาปทำสิ่งดีทางสังคมได้ แต่พูดถึงความดีฝ่ายวิญญาณที่นำไปสู่ความรอด

ข้อพิสูจน์: d-g. Rom. 5:6; Rom. 8:7; John 15:5; Rom. 3:10, 12; Eph. 2:1, 5; Col. 2:13; John 6:44, 65; 1 Cor. 2:14; Titus 3:3-5.

4. เมื่อพระเจ้าทรงกลับใจคนบาปและทรงย้ายเขาเข้าสู่สภาพพระคุณ

พระองค์ทรงปลดปล่อยเขาจากพันธนาการตามธรรมชาติภายใต้บาป และโดยพระคุณของพระองค์เท่านั้น ทรงทำให้เขาสามารถประสงค์และกระทำสิ่งที่ดีฝ่ายวิญญาณได้อย่างเสรี ถึงกระนั้น เพราะความเลื่อมทราที่เหลืออยู่ เขาจึงไม่ประสงค์สิ่งที่ดีอย่างสมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังประสงค์สิ่งชั่วด้วย

คำอธิบาย: ผู้เชื่อได้รับเสรีภาพใหม่จริง แต่ยังต้องต่อสู้กับบาปที่เหลืออยู่

ข้อพิสูจน์: h-k. Col. 1:13; John 8:34, 36; Phil. 2:13; Rom. 6:18, 22; Gal. 5:17; Rom. 7:15, 18-19, 21, 23.

5. เจตจำนงของมนุษย์จะถูกทำให้เสรีอย่างสมบูรณ์และไม่เปลี่ยนแปลงต่อความดีเท่านั้น ในสภาพแห่งพระสิริเท่านั้น

คำอธิบาย: ในสวรรค์ผู้เชื่อจะไม่เพียงได้รับอภัย แต่จะถูกทำให้ไม่อาจตกสู่บาปอีก

ข้อพิสูจน์: l. Eph. 4:13; Heb. 12:23; 1 John 3:2; Jude 24.

บทที่ 10 ว่าด้วยการทรงเรียกออย่างมีประสิทธิภาพ

1. คนทั้งปวงที่พระเจ้าทรงกำหนดล่วงหน้าไว้สู่ชีวิต และคนเหล่านั้นเท่านั้น พระองค์ทรงพอพระทัยในเวลาที่ยิ่งใหญ่และทรงรับไว้ ที่จะทรงเรียกออย่างมีประสิทธิภาพ โดยพระวอนและพระวิญญาณของพระองค์ จากสภาพบาปและความตายที่พวกเขาอยู่โดยธรรมชาติ ไปสู่พระคุณและความรอดโดยพระเยซูคริสต์ ทรงส่องสว่างจิตใจของพวกเขาฝ่ายวิญญาณและเพื่อความรอด ให้เข้าใจสิ่งทั้งหลายของพระเจ้า ทรงเอาใจหिनอกและประทานใจเนื้อแก่พวกเขา ทรงทำให้เจตจำนงของพวกเขาใหม่ และโดยฤทธานุภาพสูงสุดของพระองค์ ทรงกำหนดพวกเขาให้มุ่งสู่สิ่งที่ดี และทรงดึงพวกเขามาหาพระเยซูคริสต์อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงกระนั้น พวกเขามาอย่างเสรีที่สุด เพราะถูกทำให้เต็มใจโดยพระคุณของพระองค์

คำอธิบาย: การทรงเรียกออย่างมีประสิทธิภาพไม่ใช่เพียงคำเชิญภายนอก แต่เป็นพระราชกิจภายในของพระวิญญาณที่ทำให้คนบาปยินดีมาหาพระคริสต์

ข้อพิสูจน์: a-h. Rom. 8:30; Rom. 11:7; Eph. 1:10-11; 2 Thess. 2:13-14; 2 Cor. 3:3, 6; James 1:18; 2 Cor. 4:6; 1 Cor. 2:10, 12; Ezek. 36:26; Phil. 2:13; Eph. 1:19; John 6:44-45; Ps. 110:3.

2. การทรงเรียกออย่างมีประสิทธิภาพนี้มาจากพระคุณเสรีและพิเศษของพระเจ้าเท่านั้น มิได้มาจากสิ่งใดที่ทรงเห็นล่วงหน้าในมนุษย์ ผู้ซึ่งในเรื่องนี้เป็นฝ่ายเฉยโดยสิ้นเชิง จนกว่าจะถูกทำให้มีชีวิตและถูกทำให้ใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วจึงสามารถตอบรับการทรงเรียกนี้ และรับพระคุณที่ถูกเสนอและสื่อสารในนั้นได้

คำอธิบาย: ความเชื่อเป็นการตอบสนองจริงของมนุษย์ แต่เกิดขึ้นเพราะพระวิญญาณทรงทำให้มีชีวิตก่อน

ข้อพิสูจน์: i-l. 2 Tim. 1:9; Titus 3:4-5; Eph. 2:4-5, 8-9; 1 Cor. 2:14; Rom. 8:7; Eph. 2:5; John 5:25; Ezek. 36:27; John 6:37.

3. ทารกที่ทรงเลือกไว้ซึ่งตายในวัยทารก ได้รับการบังเกิดใหม่และได้รับความรอดโดยพระคริสต์ ผ่านพระวิญญาณ ผู้ทรงกระทำเมื่อใด ที่ใด และอย่างไรก็ตามที่ทรงพอพระทัย เช่นเดียวกันกับบุคคลที่ทรงเลือกไว้ทั้งหลายซึ่งไม่สามารถถูกเรียกภายนอกโดยพันธกิจของพระวอนะได้

คำอธิบาย: ขอนี้ปลอบประโลมใจโดยเชื่อว่าพระคริสต์ทรงช่วยผู้ที่ทรงเลือกไว้ได้ แม้ในกรณีที่ไม่สามารถรับการเรียกภายนอกตามปกติ

ข้อพิสูจน์: m. Luke 18:15-16; Acts 2:38-39; John 3:3, 5; 1 John 5:12; Rom. 8:9; John 3:8.

4. ผู้อื่นที่ไม่ได้รับการทรงเลือก แม้พวกเขาอาจถูกเรียกโดยพันธกิจของพระวอนะ และอาจมีการดำเนินงานทั่วไปบางอย่างของพระวิญญาณ แต่พวกเขาไม่เคยมาหาพระคริสต์อย่างแท้จริง จึงไม่สามารถได้รับความรอดได้ ยิ่งกว่านั้น คนที่ไม่รับนับถือศาสนาคริสต์ ไม่อาจได้รับความรอดด้วยวิธีอื่นใด ไม่ว่าพวกเขาจะขยันเพียงใดในการดำเนินชีวิตตามความสว่างแห่งธรรมชาติและตามศาสนาที่ตนนับถือ และการกล่าวหรือยืนยันว่าพวกเขาอาจได้รับความรอดเช่นนั้น เป็นสิ่งอันตรายและควรถูกปฏิเสธ

คำอธิบาย: ความรอดอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น และการประกาศพระกิตติคุณจึงจำเป็นอย่างแท้จริง

ข้อพิสูจน์: n-r. Matt. 22:14; Matt. 7:22; Matt. 13:20-21; Heb. 6:4-5; John 6:64-66; John 8:24; Acts 4:12; John 14:6; Eph. 2:12; John 4:22; 2 John 9-11; 1 Cor. 16:22; Gal. 1:6-8.

บทที่ 11 ว่าด้วยการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม

1. คนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเรียกอย่างมีประสิทธิผล พระองค์ก็ทรงประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมอย่างเสรีด้วย ไม่ใช่โดยทรงใส่ความชอบธรรมเข้าไปในพวกเขา แต่โดยทรงอภัยบาปของพวกเขา และทรงนับและทรงรับบุคคลของพวกเขาว่าเป็นผู้ชอบธรรม ไม่ใช่เพราะสิ่งใดที่ทำได้ในพวกเขาหรือโดยพวกเขา แต่เพราะพระคริสต์เท่านั้น ไม่ใช่โดยทรงนับความเชื่อเอง การกระทำแห่งความเชื่อ หรือการเชื่อฟังแบบประกาศข่าวประเสริฐใด ๆ เป็นความชอบธรรมของพวกเขา แต่โดยทรงนับการเชื่อฟังและความพึงพอใจของพระทัยของพระคริสต์แก่พวกเขา พวกเขาได้รับและพักพิงพระองค์กับความชอบธรรมของพระองค์โดยความเชื่อ ซึ่งความเชื่อนี้มีได้มาจากตัวพวกเขาเอง แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า

คำอธิบาย: การประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นการประกาศทางนิติฐานะ

พระเจ้าทรงนับความชอบธรรมของพระคริสต์แก่คนบาปและทรงอภัยบาปของเขา

ข้อพิสูจน์: a-f. Rom. 8:30; Rom. 3:24; Rom. 4:5-8; 2 Cor. 5:19, 21; Titus 3:5, 7; Eph. 1:7; Jer. 23:6; 1 Cor. 1:30-31; Rom. 5:17-19; Acts 10:43; Gal. 2:16; Phil. 3:9; Eph. 2:7-8.

2. ความเชื่อซึ่งรับและพักพิงพระคริสต์กับความชอบธรรมของพระองค์เช่นนี้ เป็นเครื่องมือเดียวของการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม ถึงกระนั้นความเชื่อนี้ไม่ได้ยู่ลำพังในผู้ที่ถูกประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม แต่มีพระคุณแห่งความรอดอื่น ๆ ติดตามอยู่เสมอ และไม่ใช่ความเชื่อที่ตาย แต่เป็นความเชื่อที่ทำงานโดยความรัก

คำอธิบาย: ความเชื่อเท่านั้นเป็นเครื่องมือของการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม แต่ความเชื่อแท้ไม่เคยอยู่ลำพังและย่อมทำงานโดยความรัก

ข้อพิสูจน์: g. John 1:12; Rom. 3:28; Rom. 5:1. h. James 2:17, 22, 26; Gal. 5:6.

3. พระคริสต์โดยการเชื่อฟังและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ได้ทรงชำระหนี้ของทุกคนที่ได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมอย่างครบถ้วน และได้ทรงกระทำความพึงพอใจพระทัยอย่างถูกต้องแท้จริงและเต็มบริบูรณ์ต่อความยุติธรรมของพระบิดาแทนพวกเขา ถึงกระนั้น เพราะพระองค์ถูกประทานโดยพระบิดาเพื่อพวกเขา และการเชื่อฟังกับความพึงพอใจพระทัยของพระองค์ถูกยอมรับแทนพวกเขา ทั้งสองอย่างนี้เป็นไปอย่างเสรี ไม่ใช่เพราะสิ่งใดในพวกเขา การประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมของพวกเขาจึงเป็นเพียงพระคุณเสรีเท่านั้น เพื่อว่าทั้งความยุติธรรมที่แน่นอนและพระคุณอันมั่งคั่งของพระเจ้าจะได้รับพระสิริในการประกาศให้คนบาปเป็นผู้ชอบธรรม

คำอธิบาย: พระคุณไม่ลบความยุติธรรม เพราะความยุติธรรมได้รับการชำระครบถ้วนในพระคริสต์

ข้อพิสูจน์: i-k. Rom. 5:8-10, 19; 1 Tim. 2:5-6; Heb. 10:10, 14; Dan. 9:24, 26; Isa. 53:4-6, 10-12; Rom. 8:32; 2 Cor. 5:21; Matt. 3:17; Eph. 5:2; Rom. 3:26; Eph. 1:6-7; Eph. 2:7.

4. พระเจ้าได้ทรงกำหนดตั้งแต่นิรันดร์กาลที่จะประกาศผู้ที่ทรงเลือกไว้ทั้งหมดให้เป็นผู้ชอบธรรม และพระคริสต์เมื่อเวลาครบบริบูรณ์ได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของพวกเขา และทรงเป็นขึ้นมาอีกครั้งเพื่อการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขายังไม่ได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม จนกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงประยุกต์พระคริสต์แก่พวกเขาจริง ๆ ในเวลาที่เหมาะสม

คำอธิบาย: พระเจ้าทรงกำหนดตั้งแต่นิรันดร์ พระคริสต์ทรงสำเร็จในประวัติศาสตร์ และพระวิญญาณทรงประยุกต์แก่ผู้เชื่อในเวลาทรงกำหนด

ข้อพิสูจน์: I-n. Gal. 3:8; 1 Pet. 1:2, 19-20; Rom. 4:25; Col. 1:21-22; Titus 3:4-7.

5. พระเจ้าทรงอภัยบาปของผู้ที่ได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมอย่างต่อเนื่อง และแม้พวกเขาไม่อาจตกจากสภาพแห่งการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมได้เลย แต่พวกเขาอาจตกอยู่ใต้ความไม่พอพระทัยฝ่ายบิดาของพระเจ้าเพราะบาปของตน และโดยปกติจะไม่ได้รับแสงแห่งพระพักตร์ของพระองค์กลับคืน จนกว่าพวกเขาจะถ่อมใจ สารภาพบาป ขอการอภัย และฟื้นฟูความเชื่อกับการกลับใจของตนใหม่

คำอธิบาย: ผู้เชื่อไม่สูญเสียสภาพการถูกประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม แต่บาปอาจนำการติสอนของพระบิดาและความมืดในสามัคคีธรรมกับพระองค์มาได้

ข้อพิสูจน์: o-r. Matt. 6:12; 1 John 1:7, 9; 1 John 2:1-2; Luke 22:32; John 10:28; Ps. 89:31-33; Ps. 32:5; Ps. 51; Matt. 26:75; 1 Cor. 11:30, 32.

6. การประกาศให้ผู้เชื่อในสมัยพันธสัญญาเดิมเป็นผู้ชอบธรรม ในทุกประการเหล่านี้ เป็นหนึ่งเดียวกันและเหมือนกันกับการประกาศให้ผู้เชื่อในสมัยพันธสัญญาใหม่เป็นผู้ชอบธรรม

คำอธิบาย: ผู้เชื่อในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ถูกประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมบนพระคริสต์องค์เดียวกันและพระคุณเดียวกัน

ข้อพิสูจน์: s. Gal. 3:9, 13-14; Rom. 4:22-24; Heb. 13:8.

บทที่ 12 ว่าด้วยการรับเข้าเป็นบุตร

1. คนทั้งปวงที่ได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม พระเจ้าทรงยอมประทาน
ในและเพื่อพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์
ให้พวกเขามีส่วนในพระคุณแห่งการรับเข้าเป็นบุตร
โดยพระคุณนี้พวกเขาถูกนับรวมอยู่ในจำนวนบุตรของพระเจ้า
และได้รับเสรีภาพกับสิทธิพิเศษของบุตรเหล่านั้น ได้รับพระนามของพระองค์ประทับไว้
ได้รับพระวิญญาณแห่งการรับเข้าเป็นบุตร เข้าถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า ได้รับสิทธิร้องว่า อับบา
พระบิดา ได้รับความสงสาร การปกป้อง การจัดเตรียม และการติสสอนจากพระองค์เหมือนบิดา
แต่ไม่เคยถูกทอดทิ้ง และถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการไถ่
และได้รับพระสัญญาเป็นมรดกในฐานะทายาทแห่งความรอดนิรันดร์

คำอธิบาย: การรับเข้าเป็นบุตรไม่ใช่เพียงสถานะทางกฎหมาย แต่รวมถึงความสัมพันธ์และสิทธิพิเศษของการเป็นบุตรของพระเจ้าพระบิดา

ข้อพิสูจน์: a-n. Eph. 1:5; Gal. 4:4-5; Rom. 8:17; John 1:12; Jer. 14:9; 2 Cor. 6:18; Rev. 3:12; Rom. 8:15; Gal. 4:6; Eph. 2:18; Ps. 103:13; Prov. 14:26; Matt. 6:30, 32; Heb. 12:6; Lam. 3:31; Eph. 4:30; Heb. 1:14; Heb. 6:12.

บทที่ 13 ว่าด้วยการทรงชำระให้บริสุทธิ์

1. ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกอย่างมีประสิทธิภาพและบังเกิดใหม่แล้ว
มีใจใหม่และวิญญาณใหม่ถูกสร้างขึ้นในพวกเขา
ย่อมได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์จริงและเป็นส่วนตัวมากยิ่งขึ้น
โดยอุทยานภาพแห่งการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์
โดยพระวาระและพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในพวกเขา
อำนาจครอบงำของบาปทั้งกายถูกทำลาย
และค้นหาหลายอย่างของบาปนั้นถูกทำให้อ่อนกำลังและถูกทำให้ตายลงมากขึ้นเรื่อย ๆ
ส่วนพวกเขาเองถูกทำให้มีชีวิตและมีกำลังมากขึ้นเรื่อย ๆ ในพระคุณแห่งความรอดทั้งปวง
เพื่อการปฏิบัติความบริสุทธิ์แท้จริง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้หากปราศจากสิ่งนี้

คำอธิบาย: การทรงชำระให้บริสุทธิ์แตกต่างจากการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม แต่แยกจากกันไม่ได้
พระเจ้าทรงทำให้ผู้ที่พระองค์ประกาศว่าชอบธรรมบริสุทธิ์จริง

ข้อพิสูจน์: a-f. 1 Cor. 6:11; Acts 20:32; Phil. 3:10; Rom. 6:5-6, 14; John 17:17; Eph. 5:26; 2 Thess. 2:13; Rom. 8:13; Col. 1:11; Eph. 3:16-19; 2 Cor. 7:1; Heb. 12:14.

2. การทรงชำระให้บริสุทธิ์นี้ครอบคลุมทั่วทั้งมนุษย์ทั้งคน แต่ยังไม่สมบูรณ์ในชีวิตนี้
ยังมีเศษความเลื่อมทราบบางส่วนคงอยู่ในทุกส่วน จากสิ่งนี้จึงเกิดสงครามต่อเนื่องและไม่อาจคิดกันได้
คือเนื้อหนังมีความปรารถนาต่อสุพระวิญญาณ และพระวิญญาณต่อสู้เนื้อหนัง

คำอธิบาย: ความไม่สมบูรณ์ของการทรงชำระให้บริสุทธิ์อธิบายการต่อสู้ภายในของผู้เชื่อ แต่ไม่ใช่ข้ออ้างให้ยอมแพ้ต่อบาป

ข้อพิสูจน์: g-i. 1 Thess. 5:23; 1 John 1:10; Phil. 3:12; Gal. 5:17; 1 Pet. 2:11.

3. ในสงครามนี้ แม้ความเลื่อมทราบบางส่วนจะอาจชนะอยู่ชั่วระยะหนึ่ง
แต่โดยการจัดหากำลังอย่างต่อเนื่องจากพระวิญญาณผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ของพระคริสต์
ส่วนที่บังเกิดใหม่ก็ชนะ และดังนั้นธรรมชาติจึงเติบโตในพระคุณ
ทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในความยำเกรงพระเจ้า

คำอธิบาย: การทรงชำระให้บริสุทธิ์เป็นการต่อสู้ที่มีความก้าวหน้าจริง แม้อาจมีความพ่ายแพ้ชั่วคราว
แต่พระวิญญาณทรงทำให้ชีวิตใหม่เติบโต

ข้อพิสูจน์: k-m. Rom. 7:23; Rom. 6:14; 1 John 5:4; Eph. 4:15-16; 2 Pet. 3:18; 2 Cor. 3:18; 2 Cor. 7:1.

บทที่ 14 ว่าด้วยความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด

1. พระคุณแห่งความเชื่อ

ซึ่งโดยพระคุณนี้ผู้ที่ทรงเลือกไว้ได้รับความสามารถให้เชื่อจนจิตวิญญาณของตนได้รับความรอดนั้น เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณของพระคริสต์ในใจของพวกเขา และโดยปกติพระองค์ทรงทำให้เกิดขึ้นโดยพันธกิจแห่งพระวาทะ อีกทั้งโดยพระวาทะนั้นเอง พร้อมกับการประกอบพิธีศีลและการอธิษฐาน ความเชื่อนี้ย่อมเพิ่มพูนและเข้มแข็งขึ้น

คำอธิบาย: ความเชื่อไม่ใช่ความสามารถเดิมของมนุษย์ แต่เป็นพระคุณที่พระวิญญาณทรงสร้างและเลี้ยงดูผ่านวิธีปกติที่พระเจ้าทรงตั้งไว้

ข้อพิสูจน์: a-d. Titus 1:1; Heb. 10:39; 1 Cor. 12:3; John 3:5; Titus 3:5; John 6:44-45, 65; Eph. 2:8; Phil. 1:29; 2 Pet. 1:1; Rom. 10:14, 17; 1 Pet. 2:2; Acts 20:32; Rom. 1:16-17; 1 Cor. 10:16; 1 Cor. 11:23-29; Luke 17:5; Phil. 4:6-7.

2. โดยความเชื่อนี้ คริสเตียนเชื่อว่าสิ่งทั้งปวงที่ทรงสำแดงไว้ในพระวาทะเป็นความจริง

เพราะสิทธิอำนาจของพระเจ้าเองผู้ตรัสอยู่ในพระวาทะนั้น และเขาปฏิบัติต่อข้อความแต่ละตอนตามเนื้อหาที่ข้อความนั้นมี คือยอมเชื่อฟังพระบัญชา สิ้นสละท่านต่อคำขู่เตือน และยึดรับพระสัญญาของพระเจ้าสำหรับชีวิตนี้และชีวิตที่จะมาถึง แต่การกระทำหลักของความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด คือการยอมรับ รับไว้ และพักพิงพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียว เพื่อการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม การทรงชำระให้บริสุทธิ์ และชีวิตนิรันดร์ โดยอาศัยคุณแห่งพันธสัญญาแห่งพระคุณ

คำอธิบาย: ความเชื่อแท้รับพระวาทะทั้งหมด แต่ศูนย์กลางของความเชื่อคือการพักพิงพระคริสต์เพียงพระองค์เดียว ไม่ใช่พักพิงความดีหรือประสบการณ์ของตนเอง

ข้อพิสูจน์: e-i. 2 Pet. 1:20-21; John 4:42; 1 Thess. 2:13; 1 John 5:9-10; Acts 24:14; Ps. 119:10-11, 48, 97-98, 167-168; John 14:15; Ezra 9:4; Isa. 66:2; Heb. 4:1; Heb. 11:13; 1 Tim. 4:8; John 1:12; Acts 16:31; Gal. 2:20; Acts 15:11; 2 Tim. 1:9-10.

3. ความเชื่อนี้มีระดับแตกต่างกัน อาจอ่อนหรือเข้มแข็ง อาจถูกโจมตีและอ่อนกำลังลงบ่อยครั้งและหลายวิธี แต่ก็ได้รับชัยชนะ และในหลายคนเติบโตขึ้นจนบรรลุความมั่นใจเต็มบริบูรณ์โดยทางพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นทั้งผู้ริเริ่มและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จครบถ้วน

คำอธิบาย: ผู้เชื่ออาจมีความเชื่ออ่อนแอได้ แต่ความเชื่อที่พระคริสต์ทรงให้จะไม่พ่ายแพ้ในที่สุด เพราะพระองค์ทรงประคองและทำให้สำเร็จ

ข้อพิสูจน์: k-n. Heb. 5:13-14; Rom. 14:1-2; Matt. 6:30; Rom. 4:19-20; Matt. 8:10; Luke 22:31-32; Eph. 6:16; 1 John 5:4-5; Heb. 6:11-12; Heb. 10:22; Col. 2:2; Heb. 12:2.

บทที่ 15 ว่าด้วยการกลับใจที่นำไปสู่ชีวิต

1. การกลับใจที่นำไปสู่ชีวิตเป็นพระคุณตามพระกิตติคุณ และหลักคำสอนเรื่องนี้ต้องได้รับการประกาศโดยผู้รับใช้พระกิตติคุณทุกคน เช่นเดียวกับหลักคำสอนเรื่องความเชื่อในพระคริสต์

คำอธิบาย: การกลับใจไม่ใช่งานที่มนุษย์ใช้ซื้อการอภัย แต่เป็นพระคุณที่ต้องประกาศควบคู่กับความเชื่อ

ข้อพิสูจน์: a-b. Acts 11:18; 2 Cor. 7:10; Zech. 12:10; Luke 24:47; Mark 1:15; Acts 20:21.

2. โดยการกลับใจนี้ คนบาป เมื่อได้เห็นและรู้สึกไม่เพียงอันตรายของบาป แต่ยังเห็นความโสโครกและความน่ารังเกียจของบาปของตน เพราะบาปนั้นขัดต่อพระลักษณะบริสุทธิ์และธรรมบัญญัติอันชอบธรรมของพระเจ้า และเมื่อเขาเข้าใจพระเมตตาของพระเจ้าในพระคริสต์ต่อผู้ที่กลับใจ เขาจึงเศร้าโศกเพราะบาปและเกลียดบาปของตน จนหันจากบาปทั้งสิ้นกลับมาหาพระเจ้า ตั้งใจและเพียรพยายามที่จะดำเนินกับพระองค์ในทุกทางแห่งพระบัญญัติของพระองค์

คำอธิบาย: การกลับใจในความหมายเวสต์มินสเตอร์รวมทั้งความรู้สึกเสียใจต่อบาป ความเกลียดบาป การหันจากบาป และการหันกลับไปหาพระเจ้า

ข้อพิสูจน์: c-d. Ezek. 18:30-31; Ezek. 36:31; Isa. 30:22; Ps. 51:4; Jer. 31:18-19; Joel 2:12-13; Amos 5:15; Ps. 119:128; 2 Cor. 7:11; 1 Thess. 1:9; Ps. 119:6, 59, 106; 2 Kings 23:25; Luke 1:6.

3. แม้การกลับใจไม่ควรถูกใช้เป็นที่พักพิงประหนึ่งเป็นการชดใช้ใด ๆ ต่อบาป หรือเป็นเหตุใด ๆ แห่งการอภัยบาป ซึ่งเป็นการกระทำของพระคุณเสรีของพระเจ้าในพระคริสต์ แต่การกลับใจจำเป็นต่อคนบาปทุกคนอย่างยิ่ง จนไม่มีผู้ใดควรคาดหวังการอภัยโดยปราศจากการกลับใจ

คำอธิบาย: การกลับใจจำเป็น แต่ไม่ใช่รากฐานของการอภัย รากฐานของการอภัยคือพระคุณในพระคริสต์เท่านั้น

ข้อพิสูจน์: e-g. Ezek. 36:31-32; Ezek. 16:61-63; Isa. 43:25; Hos. 14:2, 4; Rom. 3:24; Eph. 1:7; Luke 13:3, 5; Mark 1:4; Acts 17:30-31.

4. ไม่มีบาปใดเล็กน้อยจนไม่สมควรถูกพิพากษาลงโทษ และไม่มีบาปใดใหญ่โตจนสามารถนำการพิพากษาลงโทษมาสู่ผู้ที่กลับใจอย่างแท้จริงได้

คำอธิบาย: ข้อนี้กันทั้งสองด้าน คือไม่ให้ดูเบาบาปเล็ก และไม่ให้สิ้นหวังเมื่อบาปใหญ่ หากมีการกลับใจแท้ในพระคริสต์

ข้อพิสูจน์: h-k. Rom. 6:23; Rom. 5:12; Matt. 12:36; Isa. 55:7; Rom. 8:1; Isa. 1:16, 18.

5. มนุษย์ไม่ควรพอใจกับการกลับใจโดยรวมเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะเพียรพยายามกลับใจจากบาปเฉพาะของตนเป็นการเฉพาะ

คำอธิบาย: การกลับใจแท้ไม่อยู่แค่คำพูดกว้าง ๆ ว่า 'ข้าพเจ้าเป็นคนบาป' แต่ยอมให้พระวจนะเปิดเผยและแก้ไขบาปเฉพาะหน้า

ข้อพิสูจน์: l. Ps. 19:13; Luke 19:8; 1 Tim. 1:13, 15.

6. ทุกคนควรสารภาพบาปของตนเป็นการส่วนตัวต่อพระเจ้า พร้อมทั้งอธิษฐานขอการอภัยบาปนั้น และเมื่อสารภาพบาปพร้อมกับละทิ้งบาปแล้ว เขาจะได้รับพระเมตตา ดังนั้น ผู้ใดที่ทำให้พี่น้องหรือคริสตจักรของพระคริสต์สะดุด ควรเต็มใจที่จะประกาศการกลับใจของตนต่อผู้ที่ถูกทำให้ขุ่นเคือง ด้วยการสารภาพส่วนตัวหรือสาธารณะ

และด้วยความเสียใจต่อบาปของตน แล้วคนเหล่านั้นก็ต้องคืนดีกับเขาและรับเขาด้วยความรัก

คำอธิบาย: การสารภาพบาปมีทั้งมิติต่อพระเจ้าและต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบ จุดหมายคือการคืนดีตามพระกิตติคุณ ไม่ใช่การทำให้อับอาย

ข้อพิสูจน์: m-o. Ps. 51:4-5, 7, 9, 14; Ps. 32:5-6; Prov. 28:13; James 5:16; Luke 17:3-4; Josh. 7:19; Ps. 51; 2 Cor. 2:8.

บทที่ 16 ว่าด้วยการงานดี

1. การงานดีมีเพียงการงานที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ในพระวาทะบริสุทธิ์ของพระองค์เท่านั้น ไม่ใช่การงานที่มนุษย์คิดขึ้นเองจากความกระตือรือร้นที่มีดบอด หรือจากข้ออ้างว่ามีเจตนาดี โดยปราศจากหลักประกันแห่งพระวาทะ

คำอธิบาย: มาตรฐานของการงานดีคือพระวาทะ ไม่ใช่ประเพณี ความรู้สึก หรือความคิดสร้างสรรค์ทางศาสนาของมนุษย์
ข้อพิสูจน์: a-b. Mic. 6:8; Rom. 12:2; Heb. 13:21; Matt. 15:9; Isa. 29:13; 1 Pet. 1:18; Rom. 10:2; John 16:2; 1 Sam. 15:21-23.

2. การงานดีเหล่านี้ ซึ่งกระทำด้วยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า เป็นผลและหลักฐานของความเชื่อแท้และมีชีวิต และโดยการงานเหล่านี้ ผู้เชื่อแสดงความกตัญญู เสริมความมั่นใจของตน หนุนใจพี่น้อง ประดับคำประกาศแห่งพระกิตติคุณ ปิดปากศัตรู และถวายพระสิริแด่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างพวกเขาในพระเยซูคริสต์เพื่อการงานดี เพื่อว่าเมื่อมีผลสู่ความบริสุทธิ์ พวกเขาจะมีปลายทางคือชีวิตนิรันดร์

คำอธิบาย: การงานดีไม่ใช่ว่าเป็นรากฐานของการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม แต่เป็นผลจำเป็นและหลักฐานภายนอกของความเชื่อที่มีชีวิต
ข้อพิสูจน์: c-k. James 2:18, 22; Ps. 116:12-13; 1 John 2:3, 5; 2 Pet. 1:5-10; 2 Cor. 9:2; Matt. 5:16; Titus 2:5, 9-12; 1 Tim. 6:1; 1 Pet. 2:15; Phil. 1:11; John 15:8; Eph. 2:10; Rom. 6:22.

3. ความสามารถของผู้เชื่อในการกระทำการงานดีมิได้มาจากตัวเขาเองเลย แต่มาจากพระวิญญาณของพระคริสต์ทั้งหมด และเพื่อให้พวกเขาสามารถทำการงานดีได้นอกจากพระคุณที่พวกเขาได้รับแล้ว ยังจำเป็นต้องมีอิทธิพลจริงของพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกัน เพื่อทรงกระทำในพวกเขาให้ประสงค์และให้กระทำตามความพอพระทัยของพระองค์ ถึงกระนั้นพวกเขาไม่ควรเกียจคร้านราวกับไม่มีหน้าที่ใด เว้นแต่จะได้รับการเคลื่อนไหวพิเศษจากพระวิญญาณ แต่ต้องชวนขวยปลุกเร้าพระคุณของพระเจ้าที่อยู่ในตน

คำอธิบาย: พระวิญญาณทรงเป็นแหล่งกำลังของการเชื่อฟัง แต่ความจริงนี้ไม่ทำให้ผู้เชื่อเฉื่อยชา กลับทำให้เขาใช้วิธีแห่งพระคุณอย่างขยัน
ข้อพิสูจน์: l-p. John 15:4-6; Ezek. 36:26-27; Phil. 2:13; Phil. 2:12; Heb. 6:11-12; 2 Pet. 1:3, 5, 10-11; Isa. 64:7; 2 Tim. 1:6; Acts 26:6-7; Jude 20-21.

4. ผู้ที่ในการเชื่อฟังบรรลุถึงระดับสูงสุดเท่าที่เป็นไปได้ในชีวิตนี้ ยังห่างไกลจากการทำเกินหน้าที่หรือทำมากกว่าที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง เพราะพวกเขายังบกพร่องในหลายสิ่งที่เป็นหน้าที่ที่ต้องทำ

คำอธิบาย: ไม่มีผู้เชื่อคนใดทำความดีเกินหน้าที่ต่อพระเจ้าได้ การเชื่อฟังสูงสุดของเรายังเป็นหนี้หน้าที่ต่อพระองค์
ข้อพิสูจน์: q-r. Luke 17:10; Neh. 13:22; Job 9:2-3; Gal. 5:17.

5. เราไม่สามารถโดยการงานดีที่สุดของเราสมควรได้รับการอภัยบาปหรือชีวิตนิรันดร์จากพระหัตถ์ของพระเจ้า เพราะมีความไม่สมส่วนอย่างใหญ่หลวงระหว่างการงานเหล่านั้นกับพระสิริที่จะมาถึง และเพราะระยะห่างไม่สิ้นสุดระหว่างเรากับพระเจ้า ผู้ซึ่งเราไม่อาจทำประโยชน์ให้พระองค์หรือชำระหนี้บาปเดิมของเราได้ แต่เมื่อเราได้ทำทุกสิ่งที่ทำได้แล้ว

เราก็ได้ทำเพียงหน้าที่ของเราและยังเป็นบ่าวที่ไม่สมควรเท่านั้น อีกทั้งการงานเหล่านั้น ตราบเท่าที่ดีก็มาจากพระวิญญาณของพระองค์ และตราบเท่าที่กระทำโดยเราก็กึ่งปนเปื้อนและเจือด้วยความอ่อนแอและความไม่สมบูรณ์มากมาย จนไม่อาจทนต่อความเข้มงวดแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้

คำอธิบาย: หลักคำสอนนี้ปกป้องพระคุณเสรีของพระเจ้าและทำให้ผู้เชื่อถ่อมใจ แม้เมื่อทำสิ่งดีจริง

ข้อพิสูจน์: s-z. Rom. 3:20; Rom. 4:2, 4, 6; Eph. 2:8-9; Titus 3:5-7; Rom. 8:18; Ps. 16:2; Job 22:2-3; Job 35:7-8; Luke 17:10; Gal. 5:22-23; Isa. 64:6; Gal. 5:17; Ps. 143:2; Ps. 130:3.

6. อย่างไรก็ตาม เพราะบุคคลของผู้เชื่อได้รับการยอมรับผ่านพระคริสต์ การงานดีของพวกเขาได้รับการยอมรับในพระองค์ด้วย ไม่ใช่ราวกับว่าการงานเหล่านั้นในชีวิตนี้ปราศจากตำหนิและไม่อาจถูกตำหนิในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ แต่เพราะพระองค์ทอดพระเนตรการงานเหล่านั้นในพระบุตรของพระองค์ จึงทรงพอพระทัยที่จะรับและประทานบำเหน็จแก่สิ่งที่จริงใจ แม้มีความอ่อนแอและความไม่สมบูรณ์มากมาย

คำอธิบาย: พระเจ้ารับการงานดีของผู้เชื่อเพราะพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะการงานนั้นสมบูรณ์ในตัวเอง

ข้อพิสูจน์: a-c. Eph. 1:6; 1 Pet. 2:5; Ex. 28:38; Gen. 4:4; Heb. 11:4; Job 42:8; Ps. 143:2; Heb. 13:20-21; 2 Cor. 8:12; Heb. 6:10; Matt. 25:21, 23.

7. การงานที่กระทำโดยคนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ แม้อาจเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ และเป็นประโยชน์ต่อทั้งตนเองและผู้อื่น แต่เพราะไม่ได้ออกมาจากใจที่ถูกชำระด้วยความเชื่อ ไม่ได้กระทำตามแนวทางที่ถูกต้องตามพระวจนะ และไม่ได้มุ่งสู่ปลายทางที่ถูกต้องคือพระสิริของพระเจ้า การงานเหล่านั้นจึงเป็นบาป และไม่อาจเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า หรือทำให้คนหนึ่งเหมาะสมที่จะรับพระคุณจากพระเจ้าได้ ถึงกระนั้น การละเลยการงานเหล่านั้นก็ยิ่งเป็นบาปและทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัยยิ่งกว่า

คำอธิบาย: คำว่าเป็นบาปในที่นี้หมายถึงไม่ถึงมาตรฐานฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า แม้อาจมีประโยชน์ทางสังคมหรือภายนอกจริง

ข้อพิสูจน์: d-k. 2 Kings 10:30-31; 1 Kings 21:27, 29; Phil. 1:15-16, 18; Gen. 4:5; Heb. 11:4, 6; 1 Cor. 13:3; Isa. 1:12; Matt. 6:2, 5, 16; Hag. 2:14; Titus 1:15; Amos 5:21-22; Hos. 1:4; Rom. 9:16; Titus 3:5; Ps. 14:4; Ps. 36:3; Job 21:14-15; Matt. 25:41-43, 45; Matt. 23:23.

บทที่ 17 ว่าด้วยการทรงรักษารรรมิกชนให้ยืนหยัดจนถึงที่สุด

1. ผู้ที่พระเจ้าทรงรับไว้ในพระผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์ ทรงเรียกอย่างมีประสิทธิผล และทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวิญญาณของพระองค์แล้วนั้น ไม่อาจตกจากสภาพพระคุณอย่างสิ้นเชิงหรือในที่สุดได้ แต่จะยืนหยัดอยู่ในสภาพนั้นจนถึงที่สุดอย่างแน่นอน และได้รับความรอดนิรันดร์

คำอธิบาย: การทรงรักษารรรมิกชนให้ยืนหยัดไม่ได้หมายความว่าความตั้งใจของผู้เชื่อเข้มแข็งในตัวเอง แต่หมายความว่าพระเจ้าทรงยึดเขาไว้ในพระคุณจนถึงที่สุด

ข้อพิสูจน์: a-b. Phil. 1:6; 2 Pet. 1:10; John 10:28-29; 1 John 3:9; 1 Pet. 1:5, 9.

2. การยืนหยัดของรรมิกชนนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเจตจำนงเสรีของพวกเขาเอง แต่ขึ้นอยู่กับความไม่เปลี่ยนแปลงของพระคำกำหนดแห่งการทรงเลือก ซึ่งไหลออกมาจากความรักเสรีและไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าพระบิดา ขึ้นอยู่กับพระคุณความดีและการทูลวิงวอนของพระเยซูคริสต์ การสถิตอยู่ของพระวิญญาณและเชื้อแห่งพระเจ้าในพวกเขา และธรรมชาติของพันธสัญญาแห่งพระคุณ จากทั้งหมดนี้จึงเกิดความแน่นอนและความไม่ผิดพลาดของการยืนหยัดนั้น

คำอธิบาย: ความมั่นคงของผู้เชื่อตั้งอยู่บนพระราชกิจของตรีเอกานุภาพและพันธสัญญาแห่งพระคุณ ไม่ใช่บนความสม่ำเสมอของมนุษย์

ข้อพิสูจน์: c-f. 2 Tim. 2:18-19; Jer. 31:3; Heb. 10:10, 14; Heb. 13:20-21; Heb. 9:12-15; Rom. 8:33-39; John 17:11, 24; Luke 22:32; Heb. 7:25; John 14:16-17; 1 John 2:27; 1 John 3:9; Jer. 32:40.

3. อย่างไรก็ตาม โดยการล่อลวงของซาตานและของโลก โดยความรุนแรงของความเสื่อมทรามที่หลืออยู่ในพวกเขา และโดยการละเลยวิธีแห่งการทรงรักษาของตน รรมิกชนอาจตกลงในบาปร้ายแรง และคงอยู่ในบาปนั้นชั่วระยะหนึ่ง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เสียพระทัย ถูกริบพระคุณและการปลอบประโลมบางส่วน ใจแข็งกระด้าง มโนธรรมบาตเจ็บ ทำร้ายและทำให้ผู้อื่นสะดุด และนำการพิพากษาชั่วคราวมาสู่ตนเอง

คำอธิบาย: หลักคำสอนเรื่องความยืนหยัดไม่ใช่ไบเบิลอนุญาตให้ทำบาป เพราะบาปของผู้เชื่อก่อผลเสียจริงและนำการติสอนของพระบิดามา

ข้อพิสูจน์: g-p. Ex. 32:21; Jonah 1:3, 10; Ps. 51:14; Matt. 26:70, 72, 74; 2 Sam. 12:9, 13; Gal. 2:11-14; Num. 20:12; 2 Sam. 11:27; Isa. 64:7, 9; Eph. 4:30; Ps. 51:8, 10, 12; Rev. 2:4; Isa. 63:17; Ps. 32:3-4; Gen. 12:10-20; 2 Sam. 12:14; Ps. 89:31-32; 1 Cor. 11:32.

บทที่ 18 ว่าด้วยความมั่นใจแน่นอนในพระคุณและความรอด

1. แม้นคนหน้าซื่อใจคดและคนอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ อาจหลอกตนเองอย่างไร้ผลด้วยความหวังเท็จและความมั่นใจฝ่ายเนื้อหนังว่าตนอยู่ในความโปรดปรานของพระเจ้าและในสภาพแห่งความรอด ซึ่งความหวังของพวกเขาก็จะพินาศ แต่ผู้ที่เชื่อในองค์พระเยซูอย่างแท้จริง รักพระองค์ด้วยความจริงใจ และเพียรพยายามดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยมโนธรรมดีในทุกสิ่ง อาจมั่นใจได้อย่างแน่นอนในชีวิตนี้ว่าตนอยู่ในสภาพพระคุณ และอาจชื่นชมยินดีในความหวังแห่งพระสิริของพระเจ้า ซึ่งความหวังนี้จะไม่ทำให้พวกเขาต้องอับอายเลย

คำอธิบาย: คำสอนนี้แยกความมั่นใจออกจากความหลงตัวเองทางศาสนา ความมั่นใจแท้ผูกกับความเชื่อแท้ ความรักจริง และชีวิตที่มุ่งเชื่อฟัง

ข้อพิสูจน์: a-d. Mic. 3:11; Deut. 29:19; John 8:41; Amos 9:10; Matt. 7:22-23; 1 John 5:13; 1 John 2:3; 1 John 3:14, 18-19, 21, 24; Rom. 5:2, 5.

2. ความแน่นอนนี้ไม่ใช่เพียงความเชื่อมั่นแบบคาดเดาหรือเป็นไปได้ ซึ่งตั้งอยู่บนความหวังที่อาจผิดพลาดได้ แต่เป็นความมั่นใจแห่งความเชื่อที่ไม่ผิดพลาด ตั้งอยู่บนความจริงอันเป็นของพระเจ้าของพระสัญญาแห่งความรอด บนหลักฐานภายในของพระคุณต่าง ๆ ที่พระสัญญาเหล่านี้ทรงกระทำไว้แก่ผู้มีพระคุณนั้น และบนคำพยานของพระวิญญาณแห่งการรับเข้าเป็นบุตร ผู้ทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า พระวิญญาณองค์นี้ทรงเป็นมัดจำแห่งมรดกของเรา โดยพระองค์เราถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการไถ่

คำอธิบาย: ความมั่นใจไม่ได้ตั้งบนอารมณ์ชั่วคราว แต่ตั้งบนพระสัญญา หลักฐานของพระคุณในชีวิต และพยานภายในของพระวิญญาณ

ข้อพิสูจน์: e-i. Heb. 6:11, 19; Heb. 6:17-18; 2 Pet. 1:4-11; 1 John 2:3; 1 John 3:14; 2 Cor. 1:12; Rom. 8:15-16; Eph. 1:13-14; Eph. 4:30; 2 Cor. 1:21-22.

3. ความมั่นใจที่ไม่ผิดพลาดนี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของแก่นสารแห่งความเชื่อในลักษณะที่ผู้เชื่อแท้ต้องมีทันทีเสมอไป เพราะผู้เชื่อแท้จะต้องรอนานและต่อสู้กับความยากลำบากมากมายก่อนจะมีส่วนในความมั่นใจนั้น ถึงกระนั้น เมื่อพระวิญญาณทรงทำให้เขาสามารถรู้สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าประทานแก่เขาโดยเสรี เขาอาจบรรลุความมั่นใจนี้ได้โดยไม่ต้องอาศัยการทรงสำแดงพิเศษ แต่โดยการใช้วิธีปกติอย่างถูกต้อง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะชวนขวยอย่างสุดกำลังให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของตนมั่นคง เพื่อใจของเขาจะขยายกว้างในสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในความรักและความกตัญญูต่อพระเจ้า และในกำลังกับความยินดีในการทำหน้าที่แห่งการเชื่อฟัง ซึ่งเป็นผลที่เหมาะสมของความมั่นใจนี้ จึงห่างไกลอย่างยิ่งจากการชักน่านมนุษย์ไปสู่ความหย่อนยาน

คำอธิบาย: ผู้เชื่อแท้อาจขาดความมั่นใจช่วงหนึ่งได้ แต่ควรแสวงหาความมั่นใจผ่านวิธีแห่งพระคุณตามปกติ ไม่ใช่รอประสบการณ์พิเศษ

ข้อพิสูจน์: k-o. 1 John 5:13; 1 Cor. 2:12; 1 John 4:13; Heb. 6:11-12; Eph. 3:17-18; 2 Pet. 1:10; Rom. 5:1-2, 5; Rom. 14:17; Rom. 15:13; Eph. 1:3-4; Ps. 4:6-7; Ps. 119:32; 1 John 2:1-2; Rom. 6:1-2; Titus 2:11-12, 14; 2 Cor. 7:1; Rom. 8:1, 12; 1 John 3:2-3; Ps. 130:4; 1 John 1:6-7.

4. ผู้เชื่อแท้อาจมีความมั่นใจในความรอดของตนถูกสั่นคลอน ลดน้อยลง และหยุดชะงักได้หลายทาง เช่น โดยการละเลยที่จะรักษาความมั่นใจนั้น โดยตกลงในบาปเฉพาะบางอย่างซึ่งทำให้มโนธรรมบาดเจ็บและทำให้พระวิญญาณเสียพระทัย โดยการทดลองฉับพลันหรือรุนแรง โดยที่พระเจ้าทรงถอนแสงแห่งพระพักตร์ของพระองค์ และทรงยอมให้แม้ผู้ที่ยำเกรงพระองค์เดินอยู่ในความมืดและไม่มีแสงสว่าง

ถึงกระนั้นพวกเขาไม่เคยถูกทิ้งจนหมดสิ้นจากเชื้อแห่งพระเจ้า ชีวิตแห่งความเชื่อ
ความรักต่อพระคริสต์และพี่น้อง ความจริงใจของใจ และมโนธรรมแห่งหน้าที่ ซึ่งจากสิ่งเหล่านี้
โดยการดำเนินงานของพระวิญญาณ ความมั่นใจนี้อาจฟื้นขึ้นอีกในเวลาสมควร และโดยสิ่งเหล่านี้
ในระหว่างนั้น พวกเขาได้รับการค้ำจุนไม่ให้ตกสู่ความสิ้นหวังอย่างสิ้นเชิง

คำอธิบาย: ความมั่นใจอาจหายไปในการสับสน แต่รากชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงปลูกไว้ไม่ถูกถอนออกทั้งหมด

ข้อพิสูจน์: p-r. Ps. 51:8, 12, 14; Eph. 4:30-31; Ps. 77:1-10; Ps. 31:22; Matt. 26:69-72; Luke 22:31-34; 1 John 3:9; Luke 22:32; Ps. 51:8, 12; Ps. 73:15; Mic. 7:7-9; Jer. 32:40; Isa. 54:7-10; Ps. 22:1; Ps. 88.

บทที่ 19 ว่าด้วยธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า

1. พระเจ้าทรงประทานธรรมเนียมบัญญัติแก่ออาดัม เป็นพันธสัญญาแห่งการกระทำ โดยธรรมเนียมบัญญัตินั้นพระองค์ทรงผูกพันอาดัมและลูกหลานทั้งสิ้นของเขาให้เชื่อฟังเป็นการส่วนตัว ครบบริบูรณ์ ถูกต้อง และต่อเนื่อง ทรงสัญญาชีวิตเมื่อปฏิบัติตาม และทรงขู่เตือนความตายเมื่อฝ่าฝืน อีกทั้งทรงประทานกำลังและความสามารถให้เขารักษาธรรมเนียมบัญญัตินั้นได้

คำอธิบาย: ธรรมเนียมบัญญัติในสวนเอเดนผูกพันพันธสัญญาแห่งการกระทำ คือชีวิตตามการเชื่อฟังสมบูรณ์ และความตายตามการไม่เชื่อฟัง
ข้อพิสูจน์: a-d. Gen. 1:26-27; Gen. 2:17; Rom. 2:14-15; Rom. 10:5; Rom. 5:12, 19; Gal. 3:10, 12; Eccl. 7:29; Job 28:28.

2. หลังจากอาดัมตกสู่บาป ธรรมเนียมบัญญัตินี้ยังคงเป็นกฎแห่งความชอบธรรมที่สมบูรณ์ และในลักษณะเช่นนั้น พระเจ้าทรงประทานไว้บนภูเขาซีนายเป็นพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งจารึกไว้บนศิลาสองแผ่น สี่ข้อแรกกล่าวถึงหน้าที่ของเราต่อพระเจ้า และอีกหกข้อกล่าวถึงหน้าที่ของเราต่อมนุษย์

คำอธิบาย: พระบัญญัติสิบประการไม่ใช่มาตรฐานใหม่ที่แยกจากศีลธรรมเดิม แต่เป็นการประกาศกฎศีลธรรมอันถาวรของพระเจ้า
ข้อพิสูจน์: e. James 1:25; James 2:8, 10-12; Rom. 13:8-9; Deut. 5:32; Deut. 10:4; Ex. 34:1; Matt. 22:37-40.

3. นอกจากธรรมเนียมบัญญัตินี้ ซึ่งโดยทั่วไปเรียกว่าธรรมเนียมบัญญัติศีลธรรมแล้ว พระเจ้าทรงพอพระทัยประทานธรรมเนียมบัญญัติพิธีกรรมแก่ประชากรอิสราเอลในฐานะคริสตจักรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ประกอบด้วยแบบอย่างล่องหนหลายอย่าง ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับการนมัสการ ซึ่งเล็งถึงพระคริสต์ พระคุณ พระราชกิจ ความทุกข์ทรมาน และพระคุณประโยชน์ของพระองค์ อีกส่วนหนึ่งให้คำสั่งสอนหลากหลายด้านเกี่ยวกับหน้าที่ทางศีลธรรม ธรรมเนียมบัญญัติพิธีกรรมทั้งหมดนี้บัดนี้ถูกยกเลิกภายใต้พันธสัญญาใหม่แล้ว

คำอธิบาย: พิธีกรรมในพันธสัญญาเดิมเป็นเงาที่ชี้ไปยังพระคริสต์ เมื่อพระคริสต์เสด็จมาแล้ว เงานั้นจึงไม่ผูกมัดคริสตจักรอีก
ข้อพิสูจน์: f-i. Heb. 9; Heb. 10:1; Gal. 4:1-3; Col. 2:17; 1 Cor. 5:7; 2 Cor. 6:17; Jude 23; Col. 2:14, 16-17; Dan. 9:27; Eph. 2:15-16.

4. พระองค์ยังทรงประทานธรรมเนียมบัญญัติการปกครองหลายประการแก่พวกเขาในฐานะรัฐหนึ่ง ซึ่งหมดอายุไปพร้อมกับรัฐของประชาชนนั้น และบัดนี้ไม่ผูกมัดใครอีก นอกจากเท่าที่ความยุติธรรมทั่วไปของธรรมเนียมบัญญัตินั้นอาจเรียกร้อง

คำอธิบาย: ธรรมเนียมบัญญัติการปกครองของอิสราเอลไม่ถูกย้ายมาใช้กับรัฐสมัยใหม่โดยตรง แต่หลักความยุติธรรมทั่วไปยังให้ปัญญาทางศีลธรรมได้
ข้อพิสูจน์: k-l. Ex. 21; Ex. 22:1-29; Gen. 49:10; 1 Pet. 2:13-14; Matt. 5:17, 38-39; 1 Cor. 9:8-10.

5. ธรรมเนียมบัญญัติศีลธรรมผูกพันทุกคนตลอดกาล ทั้งผู้ที่ได้รับการประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมและคนอื่น ๆ ให้เชื่อฟัง ไม่ใช่เพียงเพราะเนื้อหาที่อยู่ในธรรมเนียมบัญญัตินั้น แต่เพราะสิทธิอำนาจของพระเจ้าพระผู้สร้างผู้ประทานธรรมเนียมบัญญัตินั้น พระคริสต์ในพระกิตติคุณมิได้ทรงยกเลิกข้อผูกพันนี้ แต่ทรงเสริมกำลังให้หนักแน่นยิ่งขึ้น

คำอธิบาย: ผู้เชื่อไม่ได้อยู่ใต้ธรรมเนียมบัญญัติเป็นทางรับความรอด แต่ยังอยู่ใต้ธรรมเนียมบัญญัติเป็นมาตรฐานความกตัญญูและความบริสุทธิ์
ข้อพิสูจน์: m-o. Rom. 13:8-10; Eph. 6:2; 1 John 2:3-4, 7-8; James 2:10-11; Matt. 5:17-19; James 2:8; Rom. 3:31.

6. แม้ผู้เชื่อแท้ไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติในฐานะพันธสัญญาแห่งการกระทำ เพื่อจะถูกประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมหรือถูกพิพากษาลงโทษโดยธรรมบัญญัตินั้น แต่ธรรมบัญญัตินั้นก็มีประโยชน์ยิ่งต่อพวกเขาและต่อผู้อื่น เพราะในฐานะกฎแห่งชีวิต ธรรมบัญญัติแจ้งให้พวกเขาารู้พระประสงค์ของพระเจ้าและหน้าที่ของตน ชี้นำและผูกพันพวกเขาให้ดำเนินตามนั้น เปิดเผยความเสื่อมทรามแห่งธรรมชาติ ใจ และชีวิตของพวกเขา เพื่อเมื่อพิจารณาตนเองโดยธรรมบัญญัติ พวกเขาจะถูกชักนำให้สำนึกผิด ถ่อมใจ และเกลียดบาปมากขึ้น พร้อมทั้งเห็นชัดยิ่งขึ้นว่าตนต้องการพระคริสต์และความสมบูรณ์แห่งการเชื่อฟังของพระองค์ ธรรมบัญญัตียังมีประโยชน์แก่ผู้ที่บังเกิดใหม่ในการยับยั้งความเสื่อมทราม เพราะห้ามบาป และคำขู่เตือนของธรรมบัญญัตินั้นก็แสดงว่าบาปสมควรได้รับอะไร แม้พวกเขาถูกปลดปล่อยจากคำแช่งสาปของธรรมบัญญัติแล้ว อีกทั้งพระสัญญาของธรรมบัญญัติแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรับรองการเชื่อฟัง และพระพรใดที่พวกเขาคาดหวังได้จากการเชื่อฟัง แม้ไม่ใช่สิ่งที่ธรรมบัญญัติเรียกร้องจากพวกเขาในฐานะพันธสัญญาแห่งการกระทำ ดังนั้น การที่คนหนึ่งทำดีและละเว้นชั่วเพราะธรรมบัญญัติหนุนใจให้ทำอย่างหนึ่งและห้ามอีกอย่างหนึ่ง ไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ไม่ใช่อยู่ใต้พระคุณ

คำอธิบาย: ข้อนี้นยาวเพราะต้องปกป้องการใช้ธรรมบัญญัติที่ถูกต้อง คือไม่ใช่เป็นทางรอด แต่ใช้เป็นกระจก มาตรฐาน และเครื่องมือสั่งสอนชีวิตผู้เชื่อ

ข้อพิสูจน์: p-x. Rom. 6:14; Gal. 2:16; Gal. 3:13; Gal. 4:4-5; Acts 13:39; Rom. 8:1; Rom. 7:12, 22, 25; Ps. 119:4-6; 1 Cor. 7:19; Rom. 7:7, 9, 14, 24; Gal. 3:24; James 1:23-25; Rom. 7:25; Ps. 119:101, 104, 128; Ezra 9:13-14; Ps. 89:30-34; Lev. 26:1-14; 2 Cor. 6:16; Eph. 6:2-3; Ps. 37:11; Matt. 5:5; Ps. 19:11; Gal. 2:16; Luke 17:10.

7. การใช้ธรรมบัญญัตินี้ดังกล่าวนั้นไม่ขัดต่อพระคุณแห่งพระกิตติคุณ แต่สอดคล้องอย่างอ่อนหวานกับพระคุณนั้น เพราะพระวิญญาณของพระคริสต์ทรงทำให้เจตจำนงของมนุษย์ ยอมและสามารถกระทำสิ่งที่พระประสงค์ของพระเจ้าซึ่งทรงสำแดงไว้ในธรรมบัญญัติ เรียกร้องให้กระทำได้อย่างเสรีและด้วยความยินดี

คำอธิบาย: พระกิตติคุณไม่ทำลายการเชื่อฟัง แต่ให้พระวิญญาณเปลี่ยนใจให้รักและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ข้อพิสูจน์: y. Gal. 3:21; Ezek. 36:27; Heb. 8:10; Jer. 31:33.

บทที่ 20 ว่าด้วยเสรีภาพคริสเตียนและเสรีภาพแห่งมโนธรรม

1. เสรีภาพที่พระคริสต์ทรงซื้อไว้เพื่อผู้เชื่อภายใต้พระกิตติคุณ ประกอบด้วยเสรีภาพจากความผิดของบาปจากพระพิโรธลงโทษของพระเจ้า จากคำแช่งสาปของธรรมเนียมปฏิบัติศีลธรรม และจากโลกชั่วปัจจุบันจากพันธนาการของซาตาน อำนาจครอบงำของบาป ความชั่วร้ายแห่งความทุกข์ยาก เหล็กในแห่งความตาย ชัยชนะของหลุมฝังศพ และการพิพากษานิรันดร์ อีกทั้งประกอบด้วย การเข้าถึงพระเจ้าอย่างเสรี และการเชื่อฟังพระองค์ ไม่ใช่ด้วยความกลัวแบบทาส แต่ด้วยความรักแบบบุตรและใจที่เต็มใจ สิ่งเหล่านี้ผู้เชื่อภายใต้ธรรมบัญญัติก็มีร่วมกันในสาระสำคัญ แต่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ เสรีภาพของคริสเตียนขยายกว้างขึ้น คือเป็นอิสระจากแอกของธรรมเนียมปฏิบัติพิธีกรรมที่คริสตจักรยิวอยู่ใต้ มีความกล้ามากขึ้นในการเข้าถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ และมีการสื่อสารจากพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ยิ่งกว่าที่ผู้เชื่อภายใต้ธรรมบัญญัติโดยปกติมีส่วน

คำอธิบาย: เสรีภาพคริสเตียนคือเสรีภาพเพื่อเข้าใกล้และเชื่อฟังพระเจ้า ไม่ใช่เสรีภาพเพื่อดำเนินชีวิตตามใจบาป

ข้อพิสูจน์: a-g. Titus 2:14; 1 Thess. 1:10; Gal. 3:13; Gal. 1:4; Acts 26:18; Rom. 6:14; Rom. 8:28; Ps. 119:71; 1 Cor. 15:54-57; Rom. 8:1; Rom. 5:1-2; Rom. 8:14-15; 1 John 4:18; Gal. 3:9, 14; Gal. 4:1-7; Gal. 5:1; Acts 15:10-11; Heb. 4:14, 16; Heb. 10:19-22; John 7:38-39; 2 Cor. 3:13, 17-18.

2. พระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งมโนธรรม

และทรงปล่อยให้มโนธรรมเป็นอิสระจากหลักคำสอนและบัญญัติของมนุษย์ที่ขัดต่อพระวาระของพระองค์ หรือเพิ่มเข้ามานอกเหนือพระวาระในเรื่องความเชื่อหรือการนมัสการ ดังนั้น การเชื่อหลักคำสอนเช่นนั้น หรือเชื่อฟังบัญญัติเช่นนั้นด้วยมโนธรรม จึงเป็นการทรยศต่อเสรีภาพแท้แห่งมโนธรรม และการเรียกร้องความเชื่อโดยปราศจากข้อสงสัย พร้อมกับการเชื่อฟังอย่างมีขอบเขตและเด็ดขาด ก็เป็นการทำลายเสรีภาพแห่งมโนธรรมและเหตุผลด้วย

คำอธิบาย: มโนธรรมไม่เป็นอิสระจากพระเจ้า แต่เป็นอิสระจากการบังคับของมนุษย์ที่ไม่มีพระวาระรองรับ

ข้อพิสูจน์: h-k. James 4:12; Rom. 14:4; Acts 4:19; Acts 5:29; 1 Cor. 7:23; Matt. 15:9; Matt. 23:8-10; 2 Cor. 1:24; Matt. 15:3, 6; Col. 2:20, 22-23; Gal. 1:10; Gal. 2:4-5; Rom. 14:23; Isa. 8:20; Acts 17:11; John 4:22; Hos. 5:11; Rev. 13:12, 16-17; Jer. 8:9.

3. ผู้ที่อ้างเสรีภาพคริสเตียนเพื่อประพฤติบาปใด ๆ หรือทะนุถนอมตัณหาใด ๆ

ย่อมทำลายจุดมุ่งหมายของเสรีภาพคริสเตียน เพราะจุดมุ่งหมายนั้นคือ เมื่อเราได้รับการช่วยกู้จากมือศัตรูแล้ว เราจะรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากความกลัว ในความบริสุทธิ์และความชอบธรรมต่อพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา

คำอธิบาย: เสรีภาพที่พระคริสต์ประทานไม่ใช่ข้ออ้างให้ปล่อยตัว แต่เป็นเสรีภาพจากอำนาจบาปเพื่อรับใช้พระเจ้า

ข้อพิสูจน์: l-m. Gal. 5:13; 1 Pet. 2:16; 2 Pet. 2:19; John 8:34; Luke 1:74-75.

4. เพราะอำนาจที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและเสรีภาพที่พระคริสต์ทรงซื้อไว้นั้น

พระเจ้าไม่ได้ทรงตั้งไว้ให้ทำลายกัน แต่ให้สนับสนุนและรักษากัน ผู้ที่ภายใต้ข้ออ้างเสรีภาพคริสเตียนต่อต้านอำนาจที่ชอบธรรม หรือการใช้อำนาจนั้นอย่างชอบธรรม ไม่ว่าจะเป็นอำนาจฝ่ายบ้านเมืองหรือฝ่ายคริสตจักร ย่อมต่อต้านระเบียบของพระเจ้า และสำหรับการเผยแพร่ความคิดเห็นหรือการปฏิบัติที่ขัดต่อแสงสว่างแห่งธรรมชาติ หรือหลักการที่ร่วมกันทั่วไปของคริสต์ศาสนา ไม่ว่าจะเป็นเกี่ยวกับความเชื่อ การนมัสการ หรือการดำเนินชีวิต

หรือขัดต่ออำนาจแห่งความยำเกรงพระเจ้า

หรือสำหรับความคิดเห็นหรือการปฏิบัติที่โดยธรรมชาติของมันเอง หรือโดยวิธีเผยแพร่หรือรักษาไว้

เป็นการทำลายสันติสุขและระเบียบภายนอกที่พระคริสต์ทรงตั้งไว้ในคริสตจักร

ผู้กระทำเช่นนั้นอาจถูกเรียกให้รับผิดชอบ

และถูกดำเนินการโดยการตักเตือนของคริสตจักรและโดยอำนาจของฝ่ายบ้านเมือง

คำอธิบาย: นี่คือนิยามที่มีการแก้ไขในสายอเมริกัน ข้อความเน้นเสรีภาพคริสเตียนควบคู่กับระเบียบที่ชอบธรรมของคริสตจักรและสังคม

ข้อพิสูจน์: n-t. Matt. 12:25; 1 Pet. 2:13-14, 16; Rom. 13:1-8; Heb. 13:17; Rom. 1:32; 1 Cor. 5:1, 5, 11, 13; 2 John 10-11; 2 Thess. 3:14; 1 Tim. 6:3-5; Titus 1:10-11, 13; Titus 3:10; Matt. 18:15-17; 1 Tim. 1:19-20; Rev. 2:2, 14-15, 20; Deut. 13:6-12; Rom. 13:3-4; 2 John 10-11; Ezra 7:23, 25-28; Rev. 17:12, 16-17; Neh. 13:15, 17, 21-22, 25, 30; 2 Kings 23:5-6, 9, 20-21; 2 Chron. 34:33; 2 Chron. 15:12-13, 16; Dan. 3:29; 1 Tim. 2:2; Isa. 49:23; Zech. 13:2-3.

บทที่ 21 ว่าด้วยการนมัสการทางศาสนาและวันสะบาโต

1. แสงสว่างแห่งธรรมชาติแสดงว่ามีพระเจ้าผู้ทรงครอบครองและทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือทุกสิ่ง ผู้ทรงดีและทรงกระทำดีแก่ทุกคน จึงควรเกรงกลัว รัก สรรเสริญ ทูลเรียก วางใจ และรับใช้ด้วยสุดใจ สุดจิต และสุดกำลัง แต่วิธีนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ซึ่งเป็นที่ยอมรับนั้น ถูกสถาปนาโดยพระองค์เองและถูกจำกัดด้วยพระประสงค์ที่ทรงสำแดงไว้ ดังนั้นพระองค์จึงไม่ควรถูกนมัสการตามจินตนาการและสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ หรือข้อเสนอของชาตนา ภายใต้อารมณ์ที่มองเห็นได้ หรือวิธีอื่นใดที่ไม่ได้ทรงกำหนดไว้ในพระคัมภีร์บริสุทธิ

คำอธิบาย: หลักการกำกับการณ์นมัสการคือ พระเจ้าทรงกำหนดวิธีนมัสการที่พระองค์ทรงรับ ไม่ใช่มนุษย์แต่งเติมตามใจ

ข้อพิสูจน์: a-b. Rom. 1:20; Acts 17:24; Ps. 119:68; Jer. 10:7; Ps. 31:23; Ps. 18:3; Rom. 10:12; Ps. 62:8; Josh. 24:14; Mark 12:33; Deut. 12:32; Matt. 15:9; Acts 17:25; Matt. 4:9-10; Deut. 15:1-20; Ex. 20:4-6; Col. 2:23.

2. การนมัสการทางศาสนาต้องถวายแด่พระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และแด่พระองค์เท่านั้น ไม่ใช่แต่ทูตสวรรค์ ธรรมชาติ หรือสิ่งทรงสร้างอื่นใด และตั้งแต่การตกสู่บาป ต้องถวายโดยทางคนกลาง ไม่ใช่โดยคนกลางอื่นใดนอกจากพระคริสต์เท่านั้น

คำอธิบาย: การนมัสการแบบตรีเอกานุภาพและการเป็นคนกลางแต่เพียงผู้เดียวของพระคริสต์ต้องถูกถือไว้พร้อมกัน

ข้อพิสูจน์: c-g. Matt. 4:10; John 5:23; 2 Cor. 13:14; Rev. 5:11-14; Col. 2:18; Rev. 19:10; Rom. 1:25; John 14:6; 1 Tim. 2:5; Eph. 2:18; Col. 3:17.

3. การอธิษฐานพร้อมการขอบพระคุณ เป็นส่วนพิเศษหนึ่งของการนมัสการทางศาสนา ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์ทุกคน และเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ต้องทำในพระนามของพระบุตร โดยความช่วยเหลือของพระวิญญาณ ตามพระประสงค์ของพระองค์ ด้วยความเข้าใจ ความเคารพ ความถ่อมใจ ความร่อนรน ความเชื่อ ความรัก และความพากเพียร และหากอธิษฐานด้วยเสียง ก็ต้องใช้ภาษาที่รู้เข้าใจได้

คำอธิบาย: คำอธิษฐานคริสเตียนไม่ใช่คาถาหรือพิธี แต่เป็นการเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยพระคริสต์และโดยพระวิญญาณอย่างรู้ตัว

ข้อพิสูจน์: h-n. Phil. 4:6; Ps. 65:2; John 14:13-14; 1 Pet. 2:5; Rom. 8:26; 1 John 5:14; Ps. 47:7; Eccl. 5:1-2; Heb. 12:28; Gen. 18:27; James 5:16; James 1:6-7; Mark 11:24; Matt. 6:12, 14-15; Col. 4:2; Eph. 6:18; 1 Cor. 14:14.

4. ต้องอธิษฐานเพื่อสิ่งที่ชอบธรรม และเพื่อคนทุกประเภทที่ยังมีชีวิตอยู่หรือจะมีชีวิตต่อไป แต่ไม่ควรอธิษฐานเพื่อคนตาย หรือเพื่อผู้ที่ทราบว่าได้ทำบาปถึงตายแล้ว

คำอธิบาย: คำสอนนี้กำกับการอธิษฐานเพื่อเปลี่ยนสถานะผู้ตาย และเน้นการอธิษฐานเพื่อคนที่ยังอยู่ภายใต้การทรงเรียกในประวัติศาสตร์

ข้อพิสูจน์: o-r. 1 John 5:14; 1 Tim. 2:1-2; John 17:20; 2 Sam. 7:29; Ruth 4:12; 2 Sam. 12:21-23; Luke 16:25-26; Rev. 14:13; 1 John 5:16.

5. การอ่านพระคัมภีร์ด้วยความยำเกรงพระเจ้า

การเทศนาอย่างถูกต้องและการฟังพระวจนะด้วยมโนธรรมในการเชื่อฟังพระเจ้า ด้วยความเข้าใจ ความเชื่อ และความเคารพ การร้องเพลงสดุดีด้วยพระคุณในใจ

อีกทั้งการประกอบและรับพิธีศีลที่พระคริสต์ทรงตั้งไว้อย่างถูกต้อง

ล้วนเป็นส่วนของการนมัสการทางศาสนาตามปกติ นอกจากนี้ คำสัตย์ปฏิญาณทางศาสนา คำสาบาน การถืออดอาหารอย่างเคร่งครัด และการขอบพระคุณในโอกาสพิเศษ

ควรวีธีในเวลาและโอกาสของตนด้วยวิธีบริสุทธิ์และทางศาสนา

คำอธิบาย: การนมัสการตามปกติมีพระวจนะ การอธิษฐาน เพลงสดุดี และพิธีศีลเป็นแกนหลัก พร้อมกับการปฏิบัติพิเศษเมื่อเหมาะสม

ข้อพิสูจน์: s-z. Acts 15:21; Rev. 1:3; 2 Tim. 4:2; James 1:22; Acts 10:33; Matt. 13:19; Heb. 4:2; Isa. 66:2; Col. 3:16; Eph. 5:19; Matt. 28:19; 1 Cor. 11:23-29; Deut. 6:13; Neh. 10:29; Isa. 19:21; Joel 2:12; Esth. 4:16; Matt. 9:15; Ps. 107; Esth. 9:22.

6. ทั้งการอธิษฐานและส่วนอื่นใดของการนมัสการทางศาสนา บัดนี้ภายใต้พระกิตติคุณ ไม่ได้ผูกติดกับสถานที่ใดหรือทำให้เป็นที่ยอมรับมากขึ้นเพราะสถานที่ที่ประกอบ แต่ต้องนมัสการพระเจ้าทุกแห่งด้วยจิตวิญญาณและความจริง ทั้งส่วนตัวในครอบครัวทุกวัน และเป็นการลับแต่ละคนโดยลำพัง อีกทั้งอย่างเป็นทางการยิ่งขึ้นในการประชุมสาธารณะ ซึ่งไม่ควรละเลยหรือทอดทิ้งโดยประมาทหรือใจ
เมื่อพระเจ้าทรงเรียกโดยพระวจนะหรือการจัดเตรียมของพระองค์

คำอธิบาย: พระกิตติคุณทำให้การนมัสการไม่ติดอยู่กับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เดียว แต่ยังรักษาความสำคัญของการประชุมสาธารณะของคริสตจักร

ข้อพิสูจน์: a-g. John 4:21; Mal. 1:11; 1 Tim. 2:8; John 4:23-24; Jer. 10:25; Deut. 6:6-7; Job 1:5; 2 Sam. 6:18, 20; 1 Pet. 3:7; Acts 10:2; Matt. 6:11; Matt. 6:6; Eph. 6:18; Isa. 56:6-7; Heb. 10:25; Prov. 1:20-21, 24; Acts 13:42; Luke 4:16; Acts 2:42.

7. ตามกฎแห่งธรรมชาติ โดยทั่วไปต้องกันเวลาส่วนหนึ่งไว้เพื่อนมัสการพระเจ้า ดังนั้นในพระวจนะของพระองค์ โดยพระบัญญัติฝ่ายศีลธรรมที่ชัดเจน เป็นบวก และถาวร ซึ่งผูกพันมนุษย์ทุกคนในทุกยุค
พระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งในเจ็ดวันให้เป็นวันสะบาโตเพื่อรักษาไว้บริสุทธิ์แด่พระองค์ ตั้งแต่เริ่มต้นโลกจนถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ วันนั้นคือวันสุดท้ายของสัปดาห์ และตั้งแต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ได้เปลี่ยนเป็นวันแรกของสัปดาห์ ซึ่งในพระคัมภีร์เรียกว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และต้องดำรงต่อไปจนถึงสิ้นโลกในฐานะวันสะบาโตคริสเตียน

คำอธิบาย: วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการต่อเนื่องและการเปลี่ยนรูปของวันสะบาโตในแสงแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์

ข้อพิสูจน์: h-m. Ex. 20:8, 10-11; Isa. 56:2, 4, 6-7; Gen. 2:2-3; 1 Cor. 16:1-2; Acts 20:7; Rev. 1:10; Matt. 5:17-18.

8. วันสะบาโตนี้จึงถูกรักษาไว้บริสุทธิ์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า
เมื่อมนุษย์เตรียมใจของตนอย่างเหมาะสมและจัดการธุระสามัญของตนล่วงหน้า ไม่เพียงพักผ่อนบริสุทธิ์ตลอดวันจากงาน คำพูด และความคิดเกี่ยวกับการงานและความบันเทิงฝ่ายโลกของตน แต่ใช้เวลาทั้งหมดในการนมัสการพระองค์ทั้งส่วนตัวและสาธารณะ และในการปฏิบัติหน้าที่แห่งความจำเป็นและความเมตตา

คำอธิบาย: การรักษาวินัยวันสะบาโตไม่ใช่เพียงการหยุดงาน แต่เป็นการกันวันไว้สำหรับพระเจ้า พร้อมทำสิ่งจำเป็นและเมตตาอย่างเหมาะสม

ข้อพิสูจน์: n-p. Ex. 20:8; Ex. 16:23, 25-26, 29-30; Ex. 31:15-17; Isa. 58:13; Neh. 13:15-22; Isa. 58:13; Matt. 12:1-13.

บทที่ 22 ว่าด้วยคำสาบานและคำสัตย์ปฏิญาณที่ชอบด้วยกฎหมาย

1. คำสาบานที่ชอบด้วยกฎหมายเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการทางศาสนา ซึ่งผู้สาบานในโอกาสที่สมควรเรียกพระเจ้าเป็นพยานอย่างเคร่งขรึมต่อสิ่งที่เขายืนยันหรือสัญญา และขอให้พระองค์ทรงพิพากษาเขาตามความจริงหรือความเท็จของสิ่งที่เขาสาบาน

คำอธิบาย: คำสาบานไม่ใช่เรื่องเล่น แต่เป็นการเรียกพระเจ้าเป็นพยาน จึงต้องใช้ด้วยความยำเกรงอย่างยิ่ง

ข้อพิสูจน์: a-b. Deut. 10:20; Ex. 20:7; Lev. 19:12; 2 Cor. 1:23; 2 Chron. 6:22-23.

2. พระนามของพระเจ้าเท่านั้นเป็นพระนามที่มนุษย์ควรสาบาน และในการใช้นั้นต้องใช้ด้วยความกลัวบริสุทธิ์และความเคารพยำเกรง ดังนั้น การสาบานอย่างไร้สาระหรือหุ่นหันด้วยพระนามอันรุ่งโรจน์และน่าเกรงขามนั้น หรือสาบานโดยสิ่งอื่นใด จึงเป็นบาปและควรถูกรังเกียจ ถึงกระนั้น ในเรื่องที่มีน้ำหนักและสำคัญ คำสาบานได้รับการรับรองโดยพระวาระของพระเจ้าทั้งภายใต้พันธสัญญาเดิมและใหม่ ดังนั้นเมื่ออำนาจที่ชอบธรรมกำหนดให้สาบานอย่างถูกต้องตามกฎหมายในเรื่องดังกล่าว ก็ควรกระทำ

คำอธิบาย: คำสาบานถูกห้ามเมื่อเป็นการใช้พระนามอย่างเล่น ๆ หรือเท็จ แต่ยังใช้ได้ในศาลหรือพันธกรณีสำคัญเมื่อชอบธรรม

ข้อพิสูจน์: c-g. Deut. 6:13; Isa. 65:16; Jer. 5:7; James 5:12; Heb. 6:16; 2 Cor. 1:23; Isa. 5:16; 1 Kings 8:31; Neh. 13:25; Ezra 10:5.

3. ผู้ใดก็ตามที่สาบาน ควรพิจารณาความหนักหน่วงของการกระทำอันเคร่งขรึมเช่นนั้น และไม่ควรยืนยันสิ่งใดนอกจากสิ่งที่เขามั่นใจเต็มที่จะเป็นความจริง อีกทั้งไม่มีผู้ใดอาจผูกพันตนด้วยคำสาบานต่อสิ่งใด นอกจากสิ่งที่ดีและยุติธรรม สิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นเช่นนั้น และสิ่งที่เขาสามารถและตั้งใจจะกระทำได้ ถึงกระนั้น การปฏิเสธคำสาบานเกี่ยวกับสิ่งที่ดีและยุติธรรม เมื่ออำนาจที่ชอบธรรมกำหนดไว้ ย่อมเป็นบาป

คำอธิบาย: ความสัตย์จริง ความยุติธรรม และความสามารถที่จะทำตาม เป็นเงื่อนไขของคำสาบานที่ชอบธรรม

ข้อพิสูจน์: h-k. Jer. 4:2; Gen. 24:2-3, 5-6, 8-9; Num. 5:19, 21; Neh. 5:12; Ex. 22:7-11.

4. คำสาบานต้องกระทำตามความหมายธรรมดาและตรงไปตรงมาของถ้อยคำ ไม่ใช่ด้วยการตีความกำกวมในใจหรือการสงวนความหมายไว้ภายใน คำสาบานไม่อาจผูกพันให้ทำบาป แต่ในเรื่องใดที่ไม่เป็นบาป เมื่อได้สาบานแล้ว ก็ผูกพันให้ปฏิบัติตาม แม้จะเสียหายแก่ตนเอง และไม่ควรละเมิด แม้ได้ให้ไว้แก่คนนอกศาสนาหรือคนไม่เชื่อ

คำอธิบาย: คำสารภาพเวสต์มินสเตอร์ปฏิเสธการเล่นคำในคำสาบาน ผู้สาบานต้องเชื่อสัตย์ตามความหมายที่ผู้ฟังเข้าใจได้

ข้อพิสูจน์: l-o. Jer. 4:2; Ps. 24:4; Ps. 15:4; 1 Sam. 25:22, 32-34; Josh. 9:18-19; Ezek. 17:16, 18-19; 2 Sam. 21:1.

5. คำสัตย์ปฏิญาณมีลักษณะเดียวกับคำสาบานแบบสัญญา และต้องกระทำด้วยความเอาใจใส่ทางศาสนาอย่างเดียวกัน และต้องปฏิบัติตามด้วยความสัตย์ซื่ออย่างเดียวกัน

คำอธิบาย: คำสัตย์ปฏิญาณคือคำมั่นต่อพระเจ้า จึงมีน้ำหนักทางศาสนา ไม่ใช่เพียงความตั้งใจส่วนตัว

ข้อพิสูจน์: p-q. Isa. 19:21; Eccl. 5:4-6; Ps. 61:8; Ps. 66:13-14.

6. ไม่ควรปฎิญาณต่อสิ่งทรงสร้างใด ๆ แต่ต่อพระเจ้าเท่านั้น และเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ต้องกระทำโดยสมัครใจด้วยความเชื่อและสำนึกหน้าที่ เป็นการขอบพระคุณสำหรับพระเมตตาที่ได้รับ หรือเพื่อให้ได้สิ่งที่เราต้องการ โดยที่เราผูกพันตนอย่างเข้มงวดยิ่งขึ้นต่อหน้าที่จำเป็น หรือสิ่งอื่น ๆ
เท่าที่และทราบเท่าที่สิ่งนั้นนำไปสู่หน้าที่จำเป็นอย่างเหมาะสม

คำอธิบาย: คำปฎิญาณไม่ใช่การต่อรองกับพระเจ้า แต่เป็นการผูกมัดตนให้เชื่อสัตย์ต่อหน้าที่ที่ชอบธรรม

ข้อพิสูจน์: r-s. Ps. 76:11; Jer. 44:25-26; Deut. 23:21-23; Ps. 50:14; Gen. 28:20-22; 1 Sam. 1:11; Ps. 66:13-14; Ps. 132:2-5.

7. ไม่มีผู้ใดอาจปฎิญาณว่าจะทำสิ่งใดที่พระวณะของพระเจ้าห้ามไว้ หรือสิ่งที่ขัดขวางหน้าที่ที่ทรงบัญชาไว้ หรือสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในอำนาจของเขาเอง
และสิ่งที่เขาไม่ได้รับพระสัญญาหรือความสามารถจากพระเจ้าเพื่อกระทำ ในแง่นี้
คำปฎิญาณของนักบวชโรมันเกี่ยวกับการครองโสดตลอดชีวิต ความยากจนตามที่ประกาศ
และการเชื่อฟังตามระเบียบคณะ ไม่เพียงห่างไกลจากการเป็นระดับความสมบูรณ์ที่สูงกว่า
แต่เป็นกับดักแห่งความเชื่อโซคลางและบาป ซึ่งคริสเตียนไม่ควรเข้าไปพัวพัน

คำอธิบาย: ข้อนี้วิจารณ์คำปฎิญาณที่ผูกมัดมนุษย์เกินพระวณะและเกินกำลังที่พระเจ้าทรงให้

ข้อพิสูจน์: t. Acts 23:12, 14; Mark 6:26; Num. 30:5, 8, 12-13; 1 Cor. 7:2, 9; Eph. 4:28; 1 Pet. 4:2; 1 Cor. 7:23.

บทที่ 23 ว่าด้วยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง

1. พระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์สูงสุดของทั้งโลก
ได้ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองให้อยู่ใต้พระองค์ เหนือประชาชน
เพื่อพระสิริของพระองค์เองและเพื่อประโยชน์สาธารณะ และเพื่อจุดประสงค์นี้
พระองค์ทรงมอบอำนาจดาบไว้แก่พวกเขา เพื่อปกป้องและให้กำลังใจแก่คนดี และเพื่อลงโทษผู้ทำชั่ว

คำอธิบาย: อำนาจอธิปไตยเป็นระเบียบที่พระเจ้าทรงตั้งเพื่อความยุติธรรมสาธารณะ ไม่ใช่อำนาจอิสระเหนือพระเจ้า

ข้อพิสูจน์: a-c. Rom. 13:1-4; 1 Pet. 2:13-14.

2. คริสเตียนอาจรับและปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองได้โดยชอบด้วยกฎหมาย
เมื่อได้รับการเรียกให้ทำ และในการปฏิบัติหน้าที่นั้น พวกเขาควรธำรงความยำเกรงพระเจ้า ความยุติธรรม
และสันติสุข ตามกฎหมายอันสุจริตของแต่ละรัฐ ดังนั้น เพื่อจุดประสงค์นั้น
พวกเขาจึงอาจทำสงครามเมื่อเป็นเหตุที่ชอบธรรมและจำเป็น ภายใต้พันธสัญญาใหม่

คำอธิบาย: ตามแนวข้อความอเมริกันแก้ไข ข้อนี้ยืนยันว่าคริสเตียนรับราชการฝ่ายบ้านเมืองได้
และอาจมีสงครามป้องกันที่ยุติธรรมเมื่อจำเป็น

ข้อพิสูจน์: d-f. Prov. 8:15-16; Rom. 13:1-4; Ps. 82:3-4; 2 Sam. 23:3; Ps. 2:10-12; Luke 3:14; Rom. 13:4; Matt. 8:9-10; Acts 10:1-2; Rev. 17:14, 16.

3. เจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองไม่อาจรับหน้าที่บริหารพระวณะและพิธีศีล
หรืออำนาจแห่งกุญแจของอาณาจักรสวรรค์ หรือเข้าไปยุ่งเกี่ยวอย่างน้อยที่สุดในเรื่องความเชื่อ ถึงกระนั้น
ในฐานะบิดาผู้เลี้ยงดู เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองที่จะปกป้องคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
โดยไม่ให้ความนิยมแก่คณะใดของคริสเตียนเหนือคณะอื่น
ในลักษณะที่บุคคลฝ่ายคริสตจักรทุกคนจะได้รับเสรีภาพเต็มที่ ไม่ถูกขัดขวาง และไม่ถูกสงสัย
ในการปฏิบัติทุกส่วนของหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ของตน โดยปราศจากความรุนแรงหรืออันตราย
และเนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงตั้งการปกครองและระเบียบปกติไว้ในคริสตจักรของพระองค์
กฎหมายของรัฐใด ๆ จึงไม่ควรแทรกแซง ขัดขวาง
หรือทำให้เป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติที่ถูกต้องของการปกครองและระเบียบนั้น
ในหมู่สมาชิกสมัครใจของนิกายคริสเตียนใด ๆ ตามคำประกาศและความเชื่อของพวกเขาเอง
เจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองมีหน้าที่คุ้มครองบุคคลและชื่อเสียงที่ดีของประชาชนทุกคนอย่างมีประสิทธิภาพ
เพื่อไม่ให้ผู้ใดถูกทำร้าย ดูหมิ่น ไร้ความรุนแรง หรือบาดเจ็บ ด้วยข้ออ้างเรื่องศาสนาหรือการไม่มีศาสนา
และเพื่อให้การประชุมทางศาสนาและคริสตจักรทั้งหมดจัดขึ้นได้โดยไม่ถูกรบกวนหรือก่อกวน

คำอธิบาย: นี่คือการถ้อยคำอเมริกันแก้ไขสำคัญ: รัฐไม่ถืออำนาจกุญแจหรือปกครองศาสนา
แต่ต้องคุ้มครองเสรีภาพและความสงบของคริสตจักร

ข้อพิสูจน์: g-n. 2 Chron. 26:18; Matt. 18:17; Matt. 16:19; 1 Cor. 12:28-29; Eph. 4:11-12; 1 Cor. 4:1-2; Rom. 10:15; Heb. 5:4; Isa. 49:23; Ps. 122:9; Ezra 7:23, 25-28; Lev. 24:16; Deut. 13:5-6, 12; 2 Kings 18:4; 1 Chron. 13:1-9; 2 Kings 24:1-16; 2 Chron. 34:33; 2 Chron. 15:12-13; Rom. 13:4; 1 Tim. 2:2.

4. เป็นหน้าที่ของประชาชนที่จะอธิษฐานเพื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง ให้เกียรติบุคคลของพวกเขา
จ่ายภาษีและส่วยอื่น ๆ เชื้อฟังคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย
และยอมอยู่ใต้อำนาจของพวกเขาเพื่อเห็นแก่มนธรรม ความไม่เชื่อหรือความแตกต่างทางศาสนาไม่ได้ทำ

ให้อำนาจที่ยุติธรรมและชอบด้วยกฎหมายของเจ้าหน้าที่เป็นโมฆะ
และไม่ได้ทำให้ประชาชนพ้นจากการเชื่อฟังที่สมควรแก่พวกเขา
ซึ่งบุคคลฝ่ายคริสตจักรก็ไม่ถูกยกเว้นจากหน้าที่นี้ ยิ่งกว่านั้น
พระสันตะปาปาไม่มีอำนาจหรือเขตอำนาจเหนือเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองในดินแดนของพวกเขา
หรือเหนือประชาชนของพวกเขา และยิ่งไม่มีอำนาจที่จะถอดถอนพวกเขาจากตำแหน่งหรือชีวิต
เพราะตัดสินว่าพวกเขาเป็นพวกนอกกรีตหรือด้วยข้ออ้างอื่นใด

คำอธิบาย: คริสเตียนต้องให้เกียรติอำนาจรัฐที่ชอบธรรม แต่รัฐก็ไม่อยู่ใต้เขตอำนาจของพระสันตะปาปา

ข้อพิสูจน์: o-t. 1 Tim. 2:1-2; 1 Pet. 2:17; Rom. 13:6-7; Rom. 13:5; Titus 3:1; 1 Pet. 2:13-14, 16; Rom. 13:1; 1 Kings 2:35; Acts 25:9-11; 2 Pet. 2:1, 10-11; Jude 8-11; 2 Thess. 2:4; Rev. 13:15-17.

บทที่ 24 ว่าด้วยการสมรสและการหย่าร้าง

1. การสมรสต้องเป็นระหว่างชายคนเดียวกับหญิงคนเดียว
ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่ชายใดจะมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน
หรือหญิงใดจะมีสามีมากกว่าหนึ่งคนในเวลาเดียวกัน

คำอธิบาย: เวสต์มินสเตอร์กำหนดรูปแบบสมรสตามการทรงสร้าง คือชายหนึ่งหญิงหนึ่ง

ข้อพิสูจน์: a. Gen. 2:24; Matt. 19:5-6; Prov. 2:17.

2. การสมรสถูกตั้งขึ้นเพื่อความช่วยเหลือร่วมกันของสามีและภรรยา
เพื่อการเพิ่มพูนมนุษยชาติด้วยลูกหลานที่ถูกต้องตามกฎหมาย
และเพื่อการเพิ่มพูนคริสตจักรด้วยเชื้อสายบริสุทธิ์ และเพื่อป้องกันความไม่สะอาด

คำอธิบาย: จุดประสงค์ของการสมรสมีทั้งความสัมพันธ์ การให้กำเนิดและเลี้ยงดูในพันธสัญญา และการรักษาความบริสุทธิ์

ข้อพิสูจน์: b-d. Gen. 2:18; Mal. 2:15; 1 Cor. 7:2, 9.

3. คนทุกประเภทที่สามารถให้ความยินยอมด้วยดุลยพินิจของตนได้ อาจสมรสกันโดยชอบด้วยกฎหมาย
แต่เป็นหน้าที่ของคริสเตียนที่จะสมรสเฉพาะในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น
ดังนั้นผู้ที่ถือศาสนาปฏิรูปแท้ไม่ควรแต่งงานกับคนนอกศาสนา โรมันคาทอลิก หรือผู้นับถือรูปเคารพอื่น ๆ
และผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างยำเกรงพระเจ้าไม่ควรเข้าเทียมแอกไม่เสมอกัน
โดยแต่งงานกับผู้ที่เรารู้กันว่าชั่วร้ายในชีวิต หรือถือคำสอนนอกรีตที่ต้องสาปแช่ง

คำอธิบาย: การแต่งงานในองค์พระผู้เป็นเจ้าหมายถึงการถือพันธสัญญาและความเชื่อเป็นเรื่องจริงจัง ไม่ใช่เพียงความรู้สึกส่วนตัว

ข้อพิสูจน์: e-h. Heb. 13:4; 1 Tim. 4:3; 1 Cor. 7:36-38; Gen. 24:57-58; 1 Cor. 7:39; 2 Cor. 6:14; Gen. 34:14; Ex. 34:16; Deut. 7:3-4; 1 Kings 11:4; Neh. 13:25-27; Mal. 2:11-12.

4. การสมรสไม่ควรกระทำภายในชั้นญาติหรือเครือญาติทางการแต่งงานที่พระเจ้าห้ามไว้
และการสมรสอันผิดเช่นนั้นไม่อาจทำให้ชอบด้วยกฎหมายโดยกฎหมายมนุษย์หรือความยินยอมของคู่กรณี
จนบุคคลเหล่านั้นอยู่ร่วมกันเป็นสามีภรรยาได้

คำอธิบาย: ข้อห้ามเรื่องสายเลือดและญาติสัมพันธ์เป็นข้อจำกัดทางศีลธรรม ไม่ใช่เพียงธรรมเนียมท้องถิ่น

ข้อพิสูจน์: i-k. Lev. 18; 1 Cor. 5:1; Amos 2:7; Mark 6:18; Lev. 18:24-28.

5. การผิดประเวณีหรือการล่วงประเวณีที่กระทำหลังการหมั้นหมาย หากถูกพบก่อนการสมรส
ย่อมให้เหตุอันชอบธรรมแก่ฝ่ายที่บริสุทธิ์ที่จะยกเลิกการหมั้นหมายนั้น
ในกรณีการล่วงประเวณีหลังการสมรส ฝ่ายที่บริสุทธิ์ชอบด้วยกฎหมายที่จะฟ้องหย่า และหลังการหย่าแล้ว
จะแต่งงานกับผู้อื่นได้ราวกับฝ่ายที่กระทำผิดได้ตายไปแล้ว

คำอธิบาย: การหย่าในกรณีล่วงประเวณีไม่ได้บังคับว่าต้องหย่า แต่ยอมรับว่าเป็นเหตุชอบธรรมตามพระคัมภีร์

ข้อพิสูจน์: l-m. Matt. 1:18-20; Matt. 5:31-32; Matt. 19:9; Rom. 7:2-3.

6. แม้ความเลื่อมทราวมของมนุษย์จะฉลาดในการหาเหตุผลเพื่อแยกผู้ที่พระเจ้าทรงรวมไว้ในการสมรสอย่างไ
ม่สมควร แต่ไม่มีสิ่งใดนอกจากการล่วงประเวณี
หรือการละทิ้งโดยเจตนาอย่างที่คริสตจักรหรือฝ่ายบ้านเมืองไม่อาจเยียวยาได้

เป็นเหตุเพียงพอที่จะละลายสัมพันธ์แห่งการสมรส
ในกรณีนั้นต้องดำเนินตามระเบียบสาธารณะและเป็นระเบียบเรียบร้อย
และบุคคลที่เกี่ยวข้องไม่ควรถูกละเลยให้ทำตามเจตจำนงและดุลยพินิจของตนเองในคดีของตน

คำอธิบาย: การหย่าไม่ใช่เรื่องส่วนตัวล้วน ๆ แต่ต้องอยู่ภายใต้ระเบียบที่ชอบธรรมของคริสตจักรและสังคม

ข้อพิสูจน์: n-p. Matt. 19:8-9; 1 Cor. 7:15; Matt. 19:6; Deut. 24:1-4.

บทที่ 25 ว่าด้วยคริสตจักร

1. คริสตจักรคาทอลิกหรือคริสตจักรสากล ซึ่งมองไม่เห็น ประกอบด้วยจำนวนทั้งหมดของผู้ที่ทรงเลือกไว้ ซึ่งได้ถูกรวบรวม กำลังถูกรวบรวม หรือจะถูกรวบรวมเป็นหนึ่งเดียวภายใต้พระคริสต์ผู้ทรงเป็นศีรษะ และเป็นเจ้าสาว พระกาย และความบริบูรณ์ของพระองค์ผู้ทรงเติมเต็มทุกสิ่งในทุกแห่ง

คำอธิบาย: คำว่า คาทอลิก ในที่นี้หมายถึงสากล ไม่ได้หมายถึงคริสตจักรโรมันคาทอลิก

ข้อพิสูจน์: a. Eph. 1:10, 22-23; Eph. 5:23, 27, 32; Col. 1:18.

2. คริสตจักรที่มองเห็น ซึ่งภายใต้พระกิตติคุณเป็นคาทอลิกหรือสากล ไม่จำกัดอยู่เพียงชนชาติเดียวเหมือนก่อนภายใต้ธรรมบัญญัติ ประกอบด้วยทุกคนทั่วโลกที่ประกาศนบถศาสนาแท้ พร้อมทั้งลูกหลานของพวกเขา และเป็นอาณาจักรขององค์พระเยซูคริสต์ เป็นพระนิเวศและครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งนอกเหนือจากคริสตจักรนี้ตามปกติแล้ว ไม่มีความเป็นไปได้แห่งความรอด

คำอธิบาย: ข้อนี้ยืนยันความสำคัญของคริสตจักรที่มองเห็น โดยไม่สอนว่าการเป็นสมาชิกภายนอกช่วยให้รอดโดยอัตโนมัติ

ข้อพิสูจน์: b-g. 1 Cor. 1:2; 1 Cor. 12:12-13; Ps. 2:8; Rev. 7:9; Rom. 15:9-12; 1 Cor. 7:14; Acts 2:39; Ezek. 16:20-21; Rom. 11:16; Gen. 3:15; Gen. 17:7; Matt. 13:47; Isa. 9:7; Eph. 2:19; Eph. 3:15; Acts 2:47.

3. พระคริสต์ประทานพันธกิจ พระวณะ และพิธีบัญญัติของพระเจ้าแก่คริสตจักรคาทอลิกที่มองเห็นนี้ เพื่อการรวบรวมและทำให้ธรรมิกชนสมบูรณ์ในชีวิตนี้จนถึงสิ้นโลก และโดยการทรงสถิตกับคริสตจักรตามพระสัญญา พระองค์ทรงทำให้สิ่งเหล่านั้นมีผลตามจุดประสงค์นั้น

คำอธิบาย: คริสตจักรได้รับวิธีแห่งพระคุณเพื่อเลี้ยงดูผู้เชื่อ ไม่ใช่เพียงเป็นองค์กรทางสังคม

ข้อพิสูจน์: h-k. 1 Cor. 12:28; Eph. 4:11-13; Matt. 28:19-20; Isa. 59:21.

4. คริสตจักรคาทอลิกนี้บางครั้งมองเห็นได้มากขึ้น บางครั้งน้อยลง และคริสตจักรเฉพาะแห่งหลายแห่ง ซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรนี้ บริสุทธิมากหรือน้อยตามระดับที่หลักคำสอนของพระกิตติคุณได้รับการสอนและรับไว้ พิธีบัญญัติได้รับการประกอบ และการนมัสการสาธารณะได้รับการปฏิบัติในคริสตจักรเหล่านั้นอย่างบริสุทธิมากหรือน้อย

คำอธิบาย: ความบริสุทธิ์ของคริสตจักรเฉพาะแห่งประเมินจากพระวณะ พิธีบัญญัติ และการนมัสการ ไม่ใช่จากขนาดหรือชื่อเสียง

ข้อพิสูจน์: l-m. Rom. 11:3-4; Rev. 12:6, 14; Rev. 2-3; 1 Cor. 5:6-7.

5. คริสตจักรที่บริสุทธิที่สุดภายใต้ฟ้าสวรรค์ก็ยังปนด้วยความผิดพลาดและความไม่บริสุทธิ และบางคริสตจักรก็เสื่อมลงจนไม่เป็นคริสตจักรของพระคริสต์ แต่เป็นธรรมศาลาของชาตान ถึงกระนั้น จะมีคริสตจักรอยู่บนแผ่นดินโลกเสมอ เพื่อนมัสการพระเจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์

คำอธิบาย: ข้อนี้ให้ทั้งความถ่อมใจและความหวัง คริสตจักรอาจเสื่อมได้ แต่พระคริสต์จะไม่ปล่อยให้คริสตจักรแท้สูญสิ้น

ข้อพิสูจน์: n-p. 1 Cor. 13:12; Rev. 2-3; Matt. 13:24-30, 47; Rev. 18:2; Rom. 11:18-22; Matt. 16:18; Ps. 72:17; Ps. 102:28; Matt. 28:19-20.

6. ไม่มีศีรษะอื่นของคริสตจักรนอกจากองค์พระเยซูคริสต์ และพระสันตะปาปาแห่งโรมไม่อาจเป็นศีรษะของคริสตจักรในความหมายใด ๆ ได้ แต่เป็นปฏิปักษ์พระคริสต์

คนแห่งบาป และบุตรแห่งความพิณาศ ผู้ยกตนขึ้นในคริสตจักรต่อต้านพระคริสต์และทุกสิ่งๆที่เรียกว่าพระเจ้า

คำอธิบาย: ถ้อยคำนี้สะท้อนบริบทปฏิรูปยุคสารภาพความเชื่อ และยืนยันว่าพระคริสต์เท่านั้นเป็นศิระะสูงสุดของคริสตจักร

ข้อพิสูจน์: q-r. Col. 1:18; Eph. 1:22; Matt. 23:8-10; 2 Thess. 2:3-4, 8-9; Rev. 13:6.

บทที่ 26 ว่าด้วยสามัคคีธรรมของธรรมิกชน

1. ธรรมิกชนทุกคนที่รวมเป็นหนึ่งกับพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นศีรษะของพวกเขา โดยพระวิญญาณและโดยความเชื่อ มีสามัคคีธรรมกับพระองค์ในพระคุณ ความทุกข์ทรมาน การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และพระสิริของพระองค์ และเมื่อรวมเป็นหนึ่งกันด้วยความรัก พวกเขาก็มีสามัคคีธรรมในของประทานและพระคุณของกันและกัน และมีหน้าที่ต้องทำหน้าที่ทั้งสาธารณะและส่วนตัวซึ่งนำไปสู่ประโยชน์ของกันและกัน ทั้งในมนุษย์ภายในและภายนอก

คำอธิบาย: สามัคคีธรรมเริ่มจากการรวมกับพระคริสต์ แล้วจึงไหลไปสู่การรับใช้กันและกันในคริสตจักร

ข้อพิสูจน์: a-f. 1 John 1:3; Eph. 3:16-19; John 1:16; Eph. 2:5-6; Phil. 3:10; Rom. 6:5-6; 2 Tim. 2:12; Eph. 4:15-16; 1 Cor. 12:7; 1 Cor. 3:21-23; Col. 2:19; 1 Thess. 5:11, 14; Rom. 1:11-12, 14; 1 John 3:16-18; Gal. 6:10.

2. ธรรมิกชนโดยการประกาศความเชื่อมีพันธะต้องรักษาการสามัคคีธรรมและความสัมพันธ์บริสุทธิ์ในการนมัสการพระเจ้า และในการรับใช้ฝ่ายวิญญาณอื่น ๆ ที่มุ่งเสริมสร้างกันและกัน อีกทั้งในการช่วยเหลือกันในสิ่งภายนอกตามความสามารถและความจำเป็นของแต่ละคน สามัคคีธรรมนี้ต้องขยายไปถึงทุกคนที่เรียกพระนามองค์พระเยซูในทุกแห่งเท่าที่พระเจ้าทรงประทานโอกาส

คำอธิบาย: ความเป็นหนึ่งเดียวของคริสเตียนไม่หยุดที่พิธีประชุม แต่รวมถึงการช่วยเหลือกันจริงตามความจำเป็น

ข้อพิสูจน์: g-k. Heb. 10:24-25; Acts 2:42, 46; Isa. 2:3; 1 Cor. 11:20; Acts 2:44-45; 1 John 3:17; 2 Cor. 8-9; Acts 11:29-30.

3. สามัคคีธรรมที่ธรรมิกชนมีกับพระคริสต์ ไม่ได้ทำให้พวกเขามีส่วนในเนื้อแท้ของพระเจ้า หรือเท่าเทียมกับพระคริสต์ในความหมายใด ๆ การยืนยันอย่างใดอย่างหนึ่งเช่นนั้นเป็นการไม่เคารพและหมิ่นประมาท และสามัคคีธรรมที่พวกเขามีต่อกันในฐานะธรรมิกชน ไม่ได้เอาไปหรือทำลายกรรมสิทธิ์หรือความเป็นเจ้าของที่แต่ละคนมีในทรัพย์สินและทรัพย์สินสมบัติของตน

คำอธิบาย: สามัคคีธรรมคริสเตียนลึกซึ้งจริง แต่ไม่ใช่การกลายเป็นพระเจ้า และไม่ลบความรับผิดชอบเรื่องทรัพย์สินส่วนบุคคล

ข้อพิสูจน์: l-n. Col. 1:18-19; 1 Cor. 8:6; Isa. 42:8; 1 Tim. 6:15-16; Ps. 45:7; Heb. 1:8-9; Ex. 20:15; Eph. 4:28; Acts 5:4.

บทที่ 27 ว่าด้วยพิธีศีล

1. พิธีศีลเป็นเครื่องหมายและตราประทับบริสุทธิแห่งพันธสัญญาแห่งพระคุณ ซึ่งพระเจ้าทรงตั้งไว้โดยตรงเพื่อเป็นตัวแทนพระคริสต์และพระคุณประโยชน์ของพระองค์ และเพื่อยืนยันส่วนที่เรามีในพระองค์ อีกทั้งเพื่อวางความแตกต่างที่มองเห็นได้ระหว่างผู้ที่ เป็นของคริสตจักรกับส่วนที่เหลือของโลก และเพื่อผูกพันพวกเขาอย่างเคร่งครัดให้รับใช้พระเจ้าในพระคริสต์ตามพระวาระของพระองค์

คำอธิบาย: พิธีศีลไม่ใช่เพียงสัญลักษณ์เปล่า แต่เป็นเครื่องหมายและตราประทับของพันธสัญญาแห่งพระคุณ

ข้อพิสูจน์: a-d. Rom. 4:11; Gen. 17:7, 10; Matt. 28:19; 1 Cor. 11:23; 1 Cor. 10:16; 1 Cor. 11:25-26; Gal. 3:17; Rom. 15:8; Ex. 12:48; Gen. 34:14; Rom. 6:3-4; 1 Cor. 10:16, 21.

2. ในพิธีศีลทุกพิธี มีความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณหรือการรวมเป็นศีลระหว่างเครื่องหมายกับสิ่งที่หมายถึง ดังนั้นชื่อและผลของสิ่งหนึ่งจึงถูกใช้เรียกอีกสิ่งหนึ่งได้

คำอธิบาย: ภาษาศีลระบุความสัมพันธ์จริงระหว่างเครื่องหมายกับพระคุณที่หมายถึง แต่ไม่ทำให้เครื่องหมายกลายเป็นตัวพระคุณโดยสาระ

ข้อพิสูจน์: e. Gen. 17:10; Matt. 26:27-28; Titus 3:5.

3. พระคุณที่สำแดงในหรือโดยพิธีศีล เมื่อใช้ถูกต้อง ไม่ได้ประทานโดยฤทธิ์อำนาจใด ๆ ในพิธีศีลเอง และประสิทธิผลของพิธีศีลไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเคร่งศาสนาหรือเจตนาของผู้ประกอบ แต่ขึ้นอยู่กับพระราชกิจของพระวิญญาณ และถ้อยคำแห่งการสถาปนา ซึ่งมีทั้งพระบัญชาอนุญาตให้ใช้พิธีศีลและพระสัญญาแห่งพระคุณประโยชน์แก่ผู้รับอย่างสมควร

คำอธิบาย: พิธีศีลมีผลเพราะพระวิญญาณและพระสัญญาของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะเวทมนตร์ของพิธีหรือความบริสุทธิ์ของผู้ประกอบ

ข้อพิสูจน์: f-h. Rom. 2:28-29; 1 Pet. 3:21; Matt. 3:11; 1 Cor. 12:13; Matt. 26:27-28; Matt. 28:19-20.

4. มีเพียงสองพิธีศีลที่พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงตั้งไว้ในพระกิตติคุณ คือ พิธีศีลบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิท และทั้งสองพิธีนี้ไม่อาจประกอบโดยผู้ใด นอกจากผู้รับใช้พระวาระที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

คำอธิบาย: คริสตจักรปฏิรูปยืนยันพิธีศีลสองประการ ไม่ใช่เจ็ดประการตามโรมันคาทอลิก

ข้อพิสูจน์: i-k. Matt. 28:19; 1 Cor. 11:20, 23; 1 Cor. 4:1; Heb. 5:4.

5. พิธีศีลแห่งพันธสัญญาเดิม เมื่อพิจารณาสิ่งฝ่ายวิญญาณที่หมายถึงและแสดงออก โดยสาระแล้วเป็นหนึ่งเดียวกับพิธีศีลแห่งพันธสัญญาใหม่

คำอธิบาย: พิธีศีลทั้งสองยุคต่างชี้ไปยังพระคริสต์องค์เดียวและพันธสัญญาแห่งพระคุณเดียวกัน

ข้อพิสูจน์: l. 1 Cor. 10:1-4; Rom. 4:11; Col. 2:11-12.

บทที่ 28 ว่าด้วยพิธีศีลล้างบาป

1. บัพติศมาเป็นพิธีศีลแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงตั้งไว้
ไม่เพียงเพื่อรับผู้รับบัพติศมาอย่างเคร่งขรึมเข้าสู่คริสตจักรที่มองเห็น
แต่เพื่อเป็นเครื่องหมายและตราประทับแห่งพันธสัญญาแห่งพระคุณ แห่งการตอ่กิ่งเข้ากับพระคริสต์
แห่งการบังเกิดใหม่ แห่งการอภัยบาป และแห่งการมอบตนแด่พระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์
เพื่อดำเนินในชีวิตใหม่ พิธีศีลนี้ตามพระบัญชาของพระคริสต์ต้องดำเนินต่อไปในคริสตจักรจนถึงสิ้นโลก

คำอธิบาย: บัพติศมาเป็นเครื่องหมายพันธสัญญาที่รวมการรับเข้าสู่คริสตจักรและพระสัญญาเรื่องพระคริสต์กับชีวิตใหม่

ข้อพิสูจน์: a-f. Matt. 28:19; 1 Cor. 12:13; Rom. 4:11; Col. 2:11-12; Gal. 3:27; Rom. 6:5; Titus 3:5; Mark 1:4; Rom. 6:3-4; Matt. 28:19-20.

2. ธาตุภายนอกที่ใช้ในพิธีศีลนี้คือน้ำ ซึ่งบุคคลต้องรับบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระบิดา พระบุตร
และพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยผู้รับใช้พระกิตติคุณที่ได้รับการเรียกอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

คำอธิบาย: น้ำและพระนามตรีเอกานุภาพเป็นส่วนจำเป็นของบัพติศมาตามพระบัญชาของพระคริสต์

ข้อพิสูจน์: g-h. Matt. 3:11; John 1:33; Matt. 28:19-20.

3. การจุ่มบุคคลลงในน้ำไม่จำเป็น
แต่บัพติศมาถูกประกอบอย่างถูกต้องโดยการเทหรือพรมด้วยน้ำลงบนบุคคลนั้น

คำอธิบาย: รูปแบบเทหรือพรมถือว่าเพียงพอตามหลักปฏิรูป เพราะสัญลักษณ์อยู่ที่การชำระด้วยน้ำตามพระสัญญา

ข้อพิสูจน์: i. Heb. 9:10, 19-22; Acts 2:41; Acts 16:33; Mark 7:4.

4. ไม่เพียงผู้ที่ประกาศความเชื่อและความเชื่อฟังต่อพระคริสต์จริง ๆ เท่านั้นที่ควรรับบัพติศมา
แต่ทารกของบิดามารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายที่เป็นผู้เชื่อ ก็ต้องรับบัพติศมาด้วย

คำอธิบาย: บัพติศมาทารกตั้งอยู่บนโครงสร้างพันธสัญญา คือพระสัญญาของพระเจ้าครอบคลุมผู้เชื่อและลูกหลานของเขา

ข้อพิสูจน์: k-l. Mark 16:15-16; Acts 8:37-38; Gen. 17:7, 9; Gal. 3:9, 14; Col. 2:11-12; Acts 2:38-39; Rom. 4:11-12; 1 Cor. 7:14; Matt. 28:19; Mark 10:13-16; Luke 18:15.

5. แม้การดูหมิ่นหรือละเลยพิธีบัญญัตินี้จะบาปใหญ่
แต่พระคุณและความรอดไม่ได้ผูกติดกับพิธีนี้อย่างแยกไม่ออก
ราวกับว่าไม่มีผู้ใดจะบังเกิดใหม่หรือรอดได้หากไม่มีบัพติศมา
หรือราวกับว่าทุกคนที่รับบัพติศมาย่อมบังเกิดใหม่อย่างแน่นอน

คำอธิบาย: บัพติศมาจำเป็นในฐานะพระบัญชา แต่ไม่ใช่เครื่องกลไกที่ทำให้รอดโดยอัตโนมัติ

ข้อพิสูจน์: m-o. Luke 7:30; Ex. 4:24-26; Rom. 4:11; Acts 10:2, 4, 22, 31, 45, 47; Acts 8:13, 23.

6. ประสิทธิผลของบัพติศมาไม่ได้ผูกติดกับเวลาที่ประกอบพิธี แต่โดยการใช้พิธีนี้อย่างถูกต้อง
พระคุณที่สัญญาไว้ไม่เพียงเสนอ
แต่ถูกแสดงและประทานจริงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่พระคุณนั้นเป็นของเขา
ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือทารก ตามพระดำริแห่งพระประสงค์ของพระเจ้า ในเวลาที่พระองค์ทรงกำหนด

คำอธิบาย: พระเจ้าทรงอิสระในการให้พระคุณที่บัพติศมาหมายถึง เวลาแห่งพระคุณไม่ถูกจำกัดไว้ที่ขณะประกอบพิธี

ข้อพิสูจน์: p-r. John 3:5, 8; Gal. 3:27; Titus 3:5; Eph. 5:25-26; Acts 2:38, 41.

7. พิธีศีลบัพติศมาต้องประกอบแก่บุคคลใดเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

คำอธิบาย: เพราะบัพติศมาเป็นเครื่องหมายแห่งการรับเข้าสู่พันธสัญญา จึงไม่ต้องทำซ้ำ

ข้อพิสูจน์: ส. Titus 3:5.

บทที่ 29 ว่าด้วยพิธีศีลมหาสนิท

1. องค์พระเยซูของเรา ในคืนที่ทรงถูกทรยศ ได้ทรงตั้งพิธีศีลแห่งพระกายและพระโลหิตของพระองค์ เรียกว่าพิธีศีลมหาสนิท เพื่อให้คริสตจักรของพระองค์ถือปฏิบัติจนถึงสิ้นโลก เพื่อระลึกถึงการถวายพระองค์เองในความตายอย่างถาวร เพื่อประทับตราพระคุณประโยชน์ทั้งสิ้นของการถวายนั้นแก่ผู้เชื่อแท้ เพื่อการเลี้ยงดูและการเติบโตฝ่ายวิญญาณของพวกเขาในพระองค์ เพื่อผูกพันพวกเขายิ่งขึ้นต่อหน้าที่ทุกอย่างที่มีต่อพระองค์ และเพื่อเป็นสายสัมพันธ์และหลักประกันแห่งสามัคคีธรรมของพวกเขากับพระองค์และกับกันและกันในฐานะสมาชิกแห่งพระกายลึลับของพระองค์

คำอธิบาย: ศีลมหาสนิทเป็นการระลึก ประทับตรา เลี้ยงดู และผูกพันสามัคคีธรรมในพระคริสต์

ข้อพิสูจน์: a. 1 Cor. 11:23-26; 1 Cor. 10:16-17, 21; 1 Cor. 12:13.

2. ในพิธีศีลนี้ พระคริสต์ไม่ได้ถูกถวายแต่พระบิดา และไม่มีการถวายเครื่องบูชาจริงใด ๆ เพื่อการอภัยบาปของคนเป็นหรือคนตาย แต่เป็นเพียงการระลึกถึงการถวายพระองค์เองครั้งเดียวบนกางเขน และเป็นการถวายคำสรรเสริญฝ่ายวิญญาณแด่พระเจ้าสำหรับสิ่งนั้น ดังนั้นเครื่องบูชาที่มีสชาของโรมันคาทอลิกจึงน่ารังเกียจอย่างยิ่ง เพราะทำให้เครื่องบูชาเดียวของพระคริสต์ ซึ่งเป็นการลบมลทินเพียงอย่างเดียวสำหรับบาปทั้งหมดของผู้ที่ทรงเลือกไว้ เสื่อมเสีย

คำอธิบาย: พระคริสต์สิ้นพระชนม์ครั้งเดียวพอแล้ว ศีลมหาสนิทไม่ใช่การถวายพระคริสต์ซ้ำ

ข้อพิสูจน์: b-d. Heb. 9:22, 25-26, 28; Heb. 10:10-14; 1 Cor. 11:24-26; Matt. 26:26-27.

3. องค์พระเยซูทรงกำหนดให้ผู้รับใช้ของพระองค์ประกาศถ้อยคำแห่งการสถาปนาแก่ประชาชน อธิษฐานและถวายพระพรเหนือธาตุขนมปังและเหล้าองุ่น แยกธาตุเหล้านั้นออกจากการใช้สามัญเพื่อการใช้บริสุทธิ หยิบและหักขนมปัง รับถ้วย และให้ทั้งสองอย่างแก่ผู้ร่วมพิธี และผู้รับใช้เองก็รับด้วย แต่ไม่ให้แก่ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในที่ประชุมขณะนั้น

คำอธิบาย: การประกอบศีลมหาสนิทเป็นการกระทำของคริสตจักรที่ประชุมกัน ไม่ใช่พิธีส่วนตัวแยกจากกายของคริสตจักร

ข้อพิสูจน์: e-g. Matt. 26:26-28; Mark 14:22-24; Luke 22:19-20; 1 Cor. 11:23-26; Acts 20:7; 1 Cor. 11:20.

4. มีสชาส่วนตัว หรือการรับพิธีศีลนี้จากบาทหลวงหรือผู้อื่นโดยลำพัง การปฏิเสธถ้อยคำแก่ประชาชน การนมัสการธาตุ การยกหรือพาธาตุไปมาเพื่อเคารพบูชา และการเก็บธาตุไว้เพื่อใช้ทางศาสนาใด ๆ ล้วนขัดต่อธรรมชาติของพิธีศีลนี้และต่อการตั้งของพระคริสต์

คำอธิบาย: ข้อนี้ปฏิเสธการปฏิบัติที่ทำให้ธาตุศีลกลายเป็นวัตถุบูชาแทนการรับร่วมกันตามพระบัญชา

ข้อพิสูจน์: h-k. 1 Cor. 10:6; Mark 14:23; 1 Cor. 11:25-29; Matt. 15:9.

5. ธาตุภายนอกในพิธีศีลนี้ เมื่อถูกแยกไว้เพื่อการใช้ที่พระคริสต์ทรงกำหนด ย่อมมีความสัมพันธ์กับพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน ในลักษณะที่บางครั้งชื่อของสิ่งที่ธาตุหมายถึง คือพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ ถูกใช้เรียกธาตุเหล้านั้นอย่างแท้จริงแต่เป็นแบบศีล อย่างไรก็ตาม ในสาระและธรรมชาติ ธาตุเหล้านั้นยังคงเป็นขนมปังและเหล้าองุ่นอย่างแท้จริงและเท่านั้น เหมือนเดิม

คำอธิบาย: ถ้อยคำว่า 'นี่คือกายของเรา' เป็นภาษาศีล ไม่ใช่การเปลี่ยนสาระของขนมปังและเหล้าองุ่น

ข้อพิสูจน์: l-m. Matt. 26:26-28; 1 Cor. 11:26-28; Matt. 26:29.

6. หลักคำสอนที่ว่าธาตุขมปังและเหล้าองุ่นเปลี่ยนสาระเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์จริง ๆ โดยการถวายพรของบาทหลวงหรือวิธีอื่น ซึ่งเรียกโดยทั่วไปว่าการแปรสาร ขัดต่อพระคัมภีร์ ขัดต่อสามัญสำนึกและเหตุผล ทำลายธรรมชาติของพิธีศีล และเป็นเหตุแห่งความเชื่อโง่กลางมากมาย และถึงขั้นเป็นการนับถือรูปเคารพอย่างร้ายแรง

คำอธิบาย: การแปรสารเป็นคำสอนโรมันคาทอลิกที่เวสต์มินสเตอร์ปฏิเสธ เพราะขัดต่อการประทับของพระคริสต์ตามพระคัมภีร์

ข้อพิสูจน์: n. Acts 3:21; 1 Cor. 11:24-26; Luke 24:6, 39.

7. ผู้รับที่สมควร เมื่อมีส่วนภายนอกในธาตุที่มองเห็นได้ของพิธีศีลนี้ ก็รับและเลี้ยงดูด้วยพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน และรับพระคุณประโยชน์ทั้งหมดแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ภายในโดยความเชื่อ อย่างแท้จริงและจริง ๆ แต่ไม่ใช่โดยเนื้อหนังหรือร่างกาย หากโดยฝ่ายวิญญาณ พระกายและพระโลหิตของพระคริสต์จึงไม่ได้อยู่ใน กับ หรือได้ขมปังและเหล้าองุ่นทางกาย แต่ปรากฏต่อความเชื่อของผู้เชื่อในพิธีศีลนั้นอย่างแท้จริงฝ่ายวิญญาณ เช่นเดียวกับที่ธาตุเองปรากฏต่อประสาทสัมผัสภายนอก

คำอธิบาย: การประทับของพระคริสต์ในศีลมหาสนิทเป็นจริงฝ่ายวิญญาณ รับโดยความเชื่อ ไม่ใช่ด้วยปากทางกาย

ข้อพิสูจน์: o. 1 Cor. 10:16; 1 Cor. 11:23-26.

8. แม้คนไม่รู้และคนชั่วรับธาตุภายนอกในพิธีศีลนี้ แต่พวกเขาไม่ได้รับสิ่งที่ธาตุหมายถึง แต่ด้วยการเข้ามาอย่างไม่สมควร พวกเขามีความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อการพิพากษาของตนเอง ดังนั้นคนไม่รู้และคนอธรรมทุกคน ในเมื่อไม่เหมาะที่จะมีสัมพันธภาพกับพระองค์ ก็ไม่สมควรเข้าร่วมโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และตราบเท่าที่ยังอยู่เช่นนั้น ไม่อาจรับส่วนในความล้าลึกบริสุทธิ์เหล่านี้ หรือได้รับอนุญาตให้เข้าร่วม โดยไม่ทำบาปใหญ่ต่อพระคริสต์

คำอธิบาย: การรับศีลมหาสนิทต้องมีการพิจารณาตนและการดูแลของคริสตจักร เพราะการรับอย่างไม่สมควรเป็นเรื่องร้ายแรง

ข้อพิสูจน์: p-r. 1 Cor. 11:27-29; 2 Cor. 6:14-16; 1 Cor. 5:6-7, 13; 2 Thess. 3:6, 14-15; Matt. 7:6.

บทที่ 30 ว่าด้วยการตักเตือนลงวินัยของคริสตจักร

1. องค์พระเยซู ในฐานะกษัตริย์และศิระของคริสตจักรของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งการปกครองไว้ในมือของเจ้าหน้าที่คริสตจักร ซึ่งแตกต่างจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง

คำอธิบาย: อำนาจคริสตจักรมาจากพระคริสต์และมีลักษณะฝ่ายวิญญาณ แตกต่างจากอำนาจรัฐ

ข้อพิสูจน์: a-b. Isa. 9:6-7; 1 Tim. 5:17; 1 Thess. 5:12; Acts 20:17, 28; Heb. 13:7, 17, 24; 1 Cor. 12:28; Matt. 28:18-20.

2. แก่เจ้าหน้าที่เหล่านี้ พระองค์ทรงมอบกุญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์ไว้ โดยอาศัยกุญแจนั้น พวกเขามีอำนาจตามลำดับที่จะรักษาและปล่อยบาป ปิดอาณาจักรต่อผู้ที่ไม่กลับใจ ทั้งโดยพระวณะและการลงวินัย และเปิดอาณาจักรแก่คนบาปที่กลับใจ โดยพันธกิจแห่งพระกิตติคุณ และโดยการปลดจากการลงวินัยเมื่อโอกาสเรียกร้อง

คำอธิบาย: กุญแจแห่งอาณาจักรหมายถึงการประกาศพระกิตติคุณและการลงวินัยคริสตจักร ไม่ใช่อำนาจเวทมนตร์ของมนุษย์

ข้อพิสูจน์: c-e. Matt. 16:19; Matt. 18:17-18; John 20:21-23; 2 Cor. 2:6-8.

3. การตักเตือนลงวินัยของคริสตจักรจำเป็นเพื่อเรียกและชนะพี่น้องที่ทำผิดกลับคืนมา เพื่อป้องกันผู้อื่นไม่ให้ทำผิดคล้ายกัน เพื่อชำระเชื่อที่อาจแพร่กระจายไปทั้งก่อน เพื่อปกป้องพระเกียรติของพระคริสต์และการประกาศบริสุทธิของพระกิตติคุณ และเพื่อหลีกเลี่ยงพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งอาจตกแก่คริสตจักรอย่างยุติธรรม หากคริสตจักรยอมให้พันธสัญญาและตราประทับของพระองค์ถูกหมิ่นโดยผู้ทำผิดที่เลวร้ายและดื้อรั้น

คำอธิบาย: วินัยคริสตจักรมีเป้าหมายเยี่ยวยาและปกป้อง ไม่ใช่แก้แค้น

ข้อพิสูจน์: f-k. 1 Cor. 5; 1 Tim. 5:20; Matt. 7:6; 1 Tim. 1:20; 1 Cor. 11:27-34; Jude 23.

4. เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์เหล่านี้ เจ้าหน้าที่คริสตจักรต้องดำเนินการโดยการตักเตือน การพักจากพิธีศีลมหาสนิทชั่วคราวหนึ่ง และการตัดออกจากคริสตจักร ตามลักษณะความผิดและความผิดสมควรของบุคคลนั้น

คำอธิบาย: รูปแบบวินัยต้องได้สัดส่วนกับความผิดและมีเป้าหมายเพื่อการกลับใจ

ข้อพิสูจน์: l. 1 Thess. 5:12; 2 Thess. 3:6, 14-15; 1 Cor. 5:4-5, 13; Matt. 18:17; Titus 3:10.

บทที่ 31 ว่าด้วยสภาสังคายนาและสภาคริสตจักร

1. เพื่อการปกครองที่ดีและการเสริมสร้างคริสตจักรยิ่งขึ้น

ควรมีการประชุมที่เรียกกันทั่วไปว่าสภาสังคายนาหรือสภาคริสตจักร

คำอธิบาย: คริสตจักรปฏิรูปเห็นความจำเป็นของสภาคริสตจักรเพื่อการตัดสินใจร่วมกันและการดูแลตามระเบียบ

ข้อพิสูจน์: a. Acts 15:2, 4, 6.

2. เช่นเดียวกับที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองอาจเรียกประชุมสภาผู้รับใช้และบุคคลอื่นที่เหมาะสมเพื่อปรึกษาและให้คำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องศาสนาได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

หากเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองเป็นศัตรูเปิดเผยต่อคริสตจักร

ผู้รับใช้ของพระคริสต์ก็อาจประชุมกันเองโดยอาศัยหน้าที่ของตำแหน่ง หรือร่วมกับบุคคลที่เหมาะสมอื่น ๆ ที่คริสตจักรมอบหมาย ในสภาเช่นนั้นได้

คำอธิบาย: บทนี้เป็นอีกจุดหนึ่งของข้อความอเมริกันแก้ไข โดยจำกัดอำนาจรัฐและยืนยันสิทธิของผู้รับใช้ในการประชุมของคริสตจักร

ข้อพิสูจน์: b-d. Isa. 49:23; 1 Tim. 2:1-2; 2 Chron. 19:8-11; 2 Chron. 29:30; Matt. 2:4-5; Prov. 11:14; Acts 15:2, 4, 22-23, 25.

3. เป็นหน้าที่ของสภาสังคายนาและสภาคริสตจักรที่จะตัดสินใจโต้แย้งด้านความเชื่อและกรณีโนธรรมตามตำแหน่งรับใช้

กำหนดกฎและข้อบังคับเพื่อการจัดระเบียบการนมัสการสาธารณะของพระเจ้าและการปกครองคริสตจักรให้ดีขึ้น คำร้องเรียนในกรณีการบริหารผิด และตัดสินใจอย่างมีอำนาจ คำตัดสินและข้อกำหนดเหล่านี้

หากสอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้า ต้องรับไว้ด้วยความเคารพและยอมเชื่อฟัง

ไม่เพียงเพราะสอดคล้องกับพระวาระ

แต่เพราะอำนาจที่ทำสิ่งนั้นในฐานะพระบัญญัติของพระเจ้าที่ทรงตั้งไว้ในพระวาระของพระองค์

คำอธิบาย: อำนาจสภาคริสตจักรเป็นอำนาจรับใช้ใต้พระวาระ จึงผูกมัดเมื่อและเพราะสอดคล้องกับพระคัมภีร์

ข้อพิสูจน์: e-g. Acts 15:15, 19, 24, 27-31; Acts 16:4; Matt. 18:17-20.

4. สภาสังคายนาและสภาคริสตจักรทั้งปวงตั้งแต่สมัยอัครทูต ไม่ว่าจะเป็นสภาทั่วไปหรือเฉพาะแห่ง

อาจผิดพลาดได้ และหลายสภาก็ผิดพลาดแล้ว ดังนั้นจึงไม่ควรถูกทำให้เป็นกฎแห่งความเชื่อหรือการปฏิบัติ แต่ต้องใช้เป็นเครื่องช่วยทั้งสองเรื่อง

คำอธิบาย: สภาคริสตจักรมีประโยชน์จริง แต่ไม่มีสภาใดไม่ผิดพลาด พระคัมภีร์เท่านั้นเป็นกฎสูงสุด

ข้อพิสูจน์: h. Eph. 2:20; Acts 17:11; 1 Cor. 2:5; 2 Cor. 1:24.

บทที่ 32 ว่าด้วยสภาพของมนุษย์หลังความตาย และว่าด้วยการเป็นขึ้นจากตาย

1. ร่างกายของมนุษย์หลังความตายกลับเป็นผงคลีและเห็นความเปื่อยเน่า แต่วิญญาณของพวกเขาซึ่งไม่ตายหรือหลับใหล มีความเป็นอมตะและกลับไปยังพระเจ้าผู้ประทานวิญญาณนั้นทันที วิญญาณของผู้ชอบธรรม เมื่อถูกทำให้บริสุทธิ์สมบูรณ์แล้ว ถูกรับเข้าสู่สวรรค์สูงสุด ที่ซึ่งพวกเขาเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าในความสว่างและพระสิริ รอคารไถ่ร่างกายอย่างสมบูรณ์ ส่วนวิญญาณของคนชั่วถูกทิ้งไว้ในนรก ที่ซึ่งพวกเขาคงอยู่ในความทรมานและความมืดสนิท รอคารพิพากษาในวันยิ่งใหญ่ นอกจากสองสถานที่นี้สำหรับวิญญาณที่แยกจากร่างกายแล้ว พระคัมภีร์ไม่ยอมรับสถานที่อื่นใด

คำอธิบาย: คำสอนนี้ปฏิเสธทั้งการหลับของวิญญาณและไฟชำระ โดยยืนยันสภาพทันทีหลังความตาย

ข้อพิสูจน์: a-h. Gen. 3:19; Acts 13:36; Luke 23:43; Eccl. 12:7; Luke 16:23-24; Phil. 1:23; 2 Cor. 5:1, 6, 8; Heb. 12:23; Jude 6-7; 1 Pet. 3:19.

2. ในวันสุดท้าย ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะไม่ตาย แต่จะถูกเปลี่ยน และคนตายทั้งปวงจะเป็นขึ้นด้วยร่างกายเดียวกันและไม่ใช่อื่น แม้มีคุณสมบัติแตกต่างกัน ซึ่งจะรวมกับวิญญาณของตนอีกครั้งตลอดกาล

คำอธิบาย: การฟื้นคืนชีพเป็นการไถ่ร่างกายจริง ไม่ใช่เพียงการดำรงอยู่ฝ่ายวิญญาณ

ข้อพิสูจน์: i-k. 1 Thess. 4:17; 1 Cor. 15:51-52; Job 19:26-27; 1 Cor. 15:42-44.

3. ร่างกายของคนธรรมจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยฤทธานุภาพของพระคริสต์เพื่อความอภัย ส่วนร่างกายของคนชอบธรรมจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยพระวิญญาณของพระองค์เพื่อเกียรติ และถูกทำให้สอดคล้องกับพระกายอันรุ่งโรจน์ของพระองค์เอง

คำอธิบาย: การเป็นขึ้นจากตายมีทั้งของคนชอบธรรมและคนอธรรม แต่ปลายทางต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ข้อพิสูจน์: l. Acts 24:15; John 5:28-29; 1 Cor. 15:43; Phil. 3:21.

บทที่ 33 ว่าด้วยการพิพากษาครั้งสุดท้าย

1. พระเจ้าทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ซึ่งพระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม โดยพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระบิดาทรงมอบอำนาจและการพิพากษาทั้งสิ้นแก่พระองค์ ในวันนั้น

ไม่เพียงทูตสวรรค์ที่ตกสู่บาปจะถูกพิพากษา

แต่มนุษย์ทั้งปวงที่เคยมีชีวิตบนแผ่นดินโลกจะปรากฏต่อพระที่นั่งพิพากษาของพระคริสต์

เพื่อรายงานความคิด คำพูด และการกระทำของตน และรับผลตามสิ่งที่ได้ทำในร่างกาย ไม่ว่าดีหรือชั่ว

คำอธิบาย: การพิพากษาสุดท้ายครอบคลุมทั้งมนุษย์และทูตสวรรค์ที่ตกบาป และเปิดเผยทุกสิ่งต่อพระคริสต์ผู้พิพากษา

ข้อพิสูจน์: a-d. Acts 17:31; John 5:22, 27; 1 Cor. 6:3; Jude 6; 2 Pet. 2:4; 2 Cor. 5:10; Eccl. 12:14; Rom. 2:16; Rom. 14:10, 12; Matt. 12:36-37.

2. จุดหมายที่พระเจ้าทรงกำหนดวันนี้ไว้

คือเพื่อแสดงพระสิริแห่งพระเมตตาของพระองค์ในการช่วยผู้ที่ทรงเลือกไว้ให้รอดนิรันดร์

และเพื่อแสดงพระสิริแห่งความยุติธรรมของพระองค์ในการพิพากษาคคนที่ถูกทิ้งไว้ ซึ่งชั่วร้ายและไม่เชื่อฟัง แล้วคนชอบธรรมจะเข้าไปสู่ชีวิตนิรันดร์

และได้รับความบริบูรณ์แห่งความยินดีและความชื่นบานที่มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ส่วนคนชั่วที่ไม่รู้จักพระเจ้าและไม่เชื่อฟังพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ จะถูกทิ้งลงในความทรมานนิรันดร์

และถูกลงโทษด้วยความพินาศนิรันดร์จากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากพระสิริแห่งฤทธานุภาพของพระองค์

คำอธิบาย: วันพิพากษาเผยพระสิริทั้งพระเมตตาและความยุติธรรมของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

ข้อพิสูจน์: e-g. Rom. 9:22-23; Matt. 25:21, 34; 2 Tim. 4:8; Matt. 25:46; Mark 9:48; 2 Thess. 1:7-10.

3. เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงประสงค์ให้เรามั่นใจแน่นอนว่าจะมีวันพิพากษา

เพื่อยับยั้งมนุษย์ทุกคนจากบาป

และเพื่อปลอบประโลมผู้ที่ยำเกรงพระองค์ในความทุกข์ยากของพวกเขาให้มากขึ้น

พระองค์ก็ทรงประสงค์ให้วันนั้นไม่เป็นที่รู้แก่มนุษย์ เพื่อพวกเขาจะสลัดความมั่นใจฝ่ายเนื้อหนังออกไป

และเฝ้าระวังอยู่เสมอ เพราะไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาในเวลาใด

และเพื่อพวกเขาจะพร้อมอยู่เสมอที่จะกล่าวว่า มาเถิด องค์พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาโดยเร็ว อาเมน

คำอธิบาย: ความไม่รู้ว่าเวลาการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ไม่ควรนำไปสู่การคาดเดา แต่สู่การเฝ้าระวังและความหวัง

ข้อพิสูจน์: h-k. 2 Pet. 3:11, 14; 2 Cor. 5:10-11; 2 Thess. 1:5-7; Luke 21:27-28; Rom. 8:23-25; Matt. 24:36, 42-44; Mark 13:35-37; Luke 12:35-36; Rev. 22:20.

ข้อความท้ายเล่ม

การแปลภาษาไทยฉบับนี้ใช้ข้อความฉบับแก้ไขอเมริกัน ซึ่งบรรจุอยู่ใน The Confession of Faith and Catechisms ฉบับทางการ ค.ศ. 2005 ของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนออร์ทอดอกซ์ (OPC) เป็นต้นฉบับหลัก และแปลโดยตรวจเทียบกับเอกสารมาตรฐานทางการฉบับปัจจุบันของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนในอเมริกา (PCA) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฉบับนี้รับข้อความที่ได้รับการแก้ไขตามฉบับอเมริกัน ค.ศ. 1788 ในบทที่ 20 บทที่ 23 บทที่ 31 เป็นต้น และในส่วนที่แตกต่างจากฉบับอังกฤษดั้งเดิม ได้ดำเนินการตามโครงสร้างบทและข้อ รวมทั้งความหมายของ คำสารภาพความเชื่อเวสต์มินสเตอร์ ฉบับแปลใหม่
ของฝ่ายฮับดงแห่งคริสตจักรเพรสไบทีเรียนในเกาหลีย
ข้อพระคัมภีร์พิสูจน์ยึดตามข้อความและการจัดเรียงของข้อพระคัมภีร์พิสูจน์ที่บรรจุอยู่ในฉบับทางการ OPC
ค.ศ. 2005

แหล่งข้อมูล OPC ทางอินเทอร์เน็ต

OPC Confession and Catechisms: <https://opc.org/confessions.html>

OPC Westminster Confession of Faith with Scripture proofs:

<https://opc.org/documents/CFLayout.pdf>